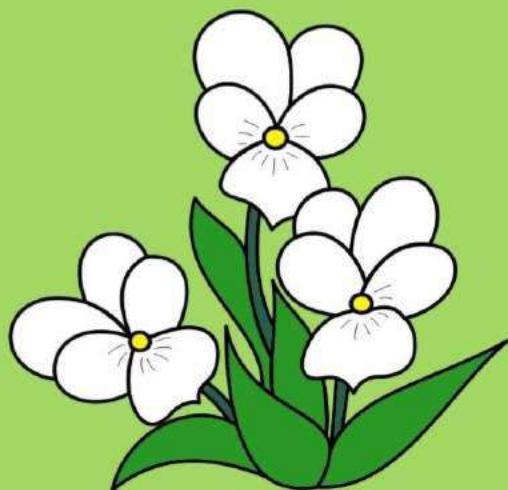

БОГДАН ГЕТЬМАН

НЕВ'ЯНУЧІ ПРОЛІСКИ

ЗБІРНИК ВІРШІВ

БОГДАН ГЕТЬМАН

НЕВ'ЯНУЧІ ПРОЛІСКИ

ЗБІРНИК ВІРШІВ

Друге видання, доповнене

**Видавництво
«Братів Рогатинців»
Львів, 2025**

Богдан Гетьман

* * *

О, як вже хочеться мені
Забуть про все, що край терзає,
Заснути й бачити вві сні
Квітучу Україну раєм.
Усю - від Сходу до Карпат,
Від Грем'яча до півдня Криму,
Якій би заздрих сам Сократ
З всіма правителями Риму.
Якій б Всевишній теж зрадів,
А разом з ним і душі предків,
Й щоб більш ніхто нас не посмів
Ділити на східняків і лемків.
Яка б для всіх була б взірцем
Людських чеснот, свобод, єднання,
Де б кожний знав – він є творець
Держави, сили та визнання.
В яку би, хто не завітав,
Любов'ю б перейнявсь навіки,
Недужий - вмиг здоровим став :
Кохання - то найкращі ліки.
І з нами поруч, день за днем,
Допоки світ і Божа воля,
Були б не фальш і смерть з вогнем,
А щира правда й світла доля.
Такою хочу бачить я
Та знати, що моя країна
Є найвеличніша – ніж та,
Що зветься просто десь Вкраїна.
У світі ще ніхто й ніде
Не полюбив одну лиш назву...
А з ким і трапилось таке,
То був закоханий у казку.

01.02.2001р.

Б. Гетьман

* * *

Глибока ніч. Безсонна ніч.
Бо ж біль в коханої людини.
Молюся кожної хвилини
До Бога я, з ним віч-на-віч.
Хоч спокій, Господи, віддай!
Їй би годиночку поспати,
Бо треба рано знов вставати,
Мені ту біль вже передай
Нестерпну! Я тебе прошу!
Вона її не заслужила
І так весь вік, що вже прожила
Бентежилась, немов в грозу.
От-от настане ясний день,
Ласкаве сонечко пригріє.
Нехай хоч душу відігріє,
Бо скоро в неї полудень...
Не знаю, чи Господь почув
Мої молитви цієї ночі.
До ранку не заплющив очі
Й надіюсь, хоч одну, та вчув...

Б. Гетьман

* * *

Чомусь не спиться от мені,
Знов сон забрали зорі ясні.
Весь час молюсь, щоби тобі
Спалось, і снились сні прекрасні.

Коли ж прокинешся в порі,
Як зорі ще у вікна світять,
Ти помолись, щоб зорі ті
Були й до мене більш привітні.

Ще щоб здоровим, дужим був,
Твій стан міг міцно обійняти.
Щоби до смерті не забув,
Як ніжно з вірністю кохати.

Б. Гетьман

Думи про долю

Доля незрадлива й загадкова...
Ти немов на шибці візерунки точиш.
Зранку виглядаєш, як підкова,
По обіді – голову морочиш.
От і думай, що наворожив знов
Морозенько на скляному полі?
Як не видно через шибку взимку,
Так не бачу й я кінця у долі.

Таж природа і душа - єдині.
Думаєш про добре – процвітаєш,
Зле як у поганої газдині -
Молоко рідке і не скисає.
Ні сметани, ні вершків, ні сиру
І паця не їстиме з корита,
Чухаєш потилицю лиш сиву
Так й не знаєш, де ж той пес заритий?

Щоб її не спокушати більше,
На віконце взимку не дивлюся.
Від гадання сивієш скоріше,
Дід старіє! – промовля Галюся.
Думи про прекрасне надихають
Ще й стають, немов дарунком долі,
А сумні із краю виганяють,
Щоб шукать її в морознім полі.

Добре ще, як сніг не ліпить в очі,
Й завірюха за лісами свище,
Ту дорогу ще знайдеш до ночі,
Розминешся вчасно з кладовищем.
На добро виходить дуже рідко,
Дні короткі й сонечко не гріє.
Щоб не стало всім від долі гірко -
Не плекайте віртуальну мрію...

14 грудня 2001р. Б. Гетьман

* * *

Заврунься, впевненість у людях,
Бо тільки ти спроможна нам
Допомогти розбудувати
Величний український храм.
В який би із цілого світу
Йшли прихожани на уклін,
Щоб висловити Господу
Й народу з різних поколінь
Свою повагу Україні
За створений тут дивосвіт,
В якому б не було ніколи
Притулків для дітей-сиріт,
В якому кожна особистість,
Дочка чи син Всевишнього,
Не знали б, що таке гріховність,
Через любов до ближнього.
В якому б землю поважали
Так само, як батьків своїх,
Щасливо хліб насущний жали
Та були б гучні пісня й сміх.
В якому б слово серце гріло
Й живило душу кожна мить,
Тоді б і тіло не старіло,
В розмаї жило триста літ.
Щодня б Господь мав з нього втіху
І перш за все Ісус Христос,
Як з діл й чеснот, Святому Духу,
Складає свій життєвий стос.
Щоб враз душа могла лиш з нього
На небеса переступить
Й на тому світі споглядати
За рідним краєм кожна мить.
Що стос! Нова зоря на небі,
До зоряниці пристає
Й нащадкам нашим при потребі,
В пригоді у житті стає.
Й Сонце й Місяць одночасно
На небі світять день у день.

Така зоря-душа не гасне,
Хоч буде в нас і полудень.
В цей час її в Канаді видно,
І там стає в пригоді всім,
Навіть коли, вночі, безлюдно,
Будь-хто й будь-де знайде свій дім.

Ми свій знайшли, але без храму,
Бо щойно вийшли із дібров.
Щоб він постав, кохаймо Трійцю,-
Надію! Віру! І Любов!
Та от біда,- попи говорять,
Якщо одружишся з трьома,
Вони тебе за рік заморять,
Раєм покажеться тюрма.
Не слухаймо їх, українці!
Алексія полигачі
Хочуть водити, як туземців,
Народ наш на налигачі.
Кохайте трьох! Щоб серце билось
І розганяло нашу кров!
Скоріше б храм звели й здійснилось
Одвічне право на любов,
На нашу віру, на надію,
Осиротіли вже без нас!
Інакше поховаєм мрію
І обмине країну Спас.
Терпіння в Господа не вічне,
І врешті-решт настане край -
Терпець урветься й лаконічно
Промовить нам: Закритий рай!
Куди й кому підеш жалітись?
Без Трійці нас Господь не йме,
Й Його же Син і Дух Святий.
Без стосу й небо не прийме...

15 грудня 2001р.

Б. Гетьман

Віртуальні,- свобода і правда у віртуальних сідницях конгломератів, або віртуальний конанізм

Не раз замислювавсь над тим,
Кому щастить у даний час.
Живим, чи тим уже мертвим,
Яких немає серед нас,
Що вмерли лиш – не дочекавшись-
Знов Україну визнав світ!
Щоб передать мерщій померлим
Вже від воскреслої привіт.
Щоб ті мільйони недіждавших
Потішитися теж могли
За нас усіх, поки живих,
Бо ми їх правнуки й сини.
Вони ж чекали сотні років,
Щоб за життя Зоря зійшла,
Ім'я якої Україна!
І була на устах пророків
Ще до народження Христа.
Розцвіла цвітом під кінець
Погожих днів у літню пору.
Зраділи всі,- от і вінець
Для України – піде вгору!
Життя людей зазнає змін,
Не буде утисків свободи,
Бо вже десятки поколінь
Жили у бурях і негодах.
Той подих волі так п'янив,
Не було фальші в діях влади,
Газети з телебаченням
Були Апостолами правди.
Та радість була передчасна
Для тих, що вмерли на зорі
Відродження держави – щастя
І в недіждавшихся її.
Сховалась десь у темних хмарах
І навіть нам, хто на землі,
Не видно, наче ми на нарах
Існуєм поки що в тюрмі.

Де – юре – Україна є ще
У всесвіті тих ясних зір,
Де – факто – сам Господь не знайде
Її у світі до цих пір.
От й зрозумій – кому тут легше,-
Нам ледь живуцим на Землі,
Чи тим, що вмерли перед тим ще,
Як стали жити ми – в брехні.
Де – юре – у своїй державі,-
І гімн, і герб, і прапор свій,
Де – факто,- доїда іржа вже
І кожний третій жебраком
Став тут не зі своєї волі,
А з волі зграї гризунів,
Яка з кремлівської неволі,
Втекла у світ до пацюків.
Схрестилися так швидко й вдало,
Аж виник наш конгломерат,
Став більшим, ніж опудало,
Яким лякали нас стократ
Ті ж миші з пацюками вкупі
Ще до женячки у наш час.
Вони жеруть, ми в "сідницях".
І виглядаєм повсякчас,-
Коли ж нас виштовхне назовні
Із дуп конгломератських тих,
Пропало вже мільярди кровних-
Ми ждемо й молимося за них.
Молінням не спасемось ми,
Як не діждалися комунізму.
Касторки ще б підлить у харч
Конгломератам, або клізму
Їм на ніч ставить кожний раз.
Непроходимість вже кишкова,
Страшним запором стала враз,
От вся й хвороба загадкова,
Рятуймо! Бо настане сказ.
Та не дай Боже, йому статись,
Із неба вмить прийде гонець,
Щоб з блискавицею спалити

Усю ту нечисть і залити
З Карпатами аж по Донець.
Не буде вже й кому молитись...

Не будем мислити й гадати,
Кому з нас більше повезло?
Поки живі всі, мусим знати,
Що ненажерність – страшне зло.
Було на світі їх доволі -
Царів, диктаторів, божків,
Сільських, районних, обласних
Адміністраціях, управах,-
Худих, як вобла, й надто повних,
Як бодня, бо їдять не з кровних.
Та всіх спіткала вмить недоля,
Її ж ніхто з них не хотів.
Смерть одиниці обійняла
Й пішли спокійно почивать,
А решту нагла кров залляла.
І всі разом, що вже й пішли,
Забрали по мішку проклять,
Що не забрали за правління
Вони та їх полигачі.
І все тому, що без сумління
Жили й грішили, й Провидіння
Не вело - не налигачі.
Де ж ви, Апостоли, тепер?
Невже брехнею отруїлись?
Якої вже й полигачі
По вуха досхочу наїлись.
Те, як із таць тих золотих
Дарованих Поводирем!
Не їсти й пити страв – гарем
Ще зроду не смакованих.
От цю лизати можна лиш,
А цю смоктати, наче цицьку,
А цю вичерпуй язиком
Неначе пес, хоч цілу миску!
Яка спокуса коньяки,
Шампанське з Франції, а брендї!

Не те, що шнапс із буряка
Який пили на уїкенді,
Куди ходили пішака.
Тепер везуть у лімузині
Із почтом стелиться лакей,
В прозорій шовковій білизні
Дівчата плавають в басейні,
Та кожний знає: віртуальний
Він до мозгів – кісток плебей...

Не отруїлись ви, брехня!
Продались їм із потрохами
І розбрехались на Вола,
Неначе моськи, до безтями.
Що вам той кінь, що вам земля,
Які годують вас щоденно,-
Для вас приємніші брехня
Й свобода слова віртуальна.

Не всі, на щастя, поки ми
Заражені віртуалізмом,
Бо справу маємо з людьми,
А не і з згубним Конанізмом.
Та от біда, ще мало Вас
Відвертих, щирих без лукавства
Готових правдою для нас
Ділитись, як Христос ділився
З Апостолами повсякчас
Заради миру, щастя й братства!

04.02.2001р. Б.Гетьман

Золота могила

Явір виріс край дороги.
Ним вітер колише,
А козак присів на ноги,
Лист родині пише
Добрий день, Ви любі мої!
Серцем всім я з Вами.
Завтра станемо до бою
З ляхами-панами.
Не хвилюйтесь, мої милі,
Вже така доля,
Дане Богом українцям,
Здобувати волю.
Матір привітайте й батька,
Кумів та сусідок.
В тім, як Вас люблю я палко
Бог тому є свідок
Зичу доброго здоров'я
Всім у цю хвилину,
Дасть-то Бог, живим вернуся,
Може, не загину.
Як упаде з яворочка
Листя те додолу,
Аж тоді я, дружино й доньки,
Повернусь додому.
Он зима вже на порозі,
Вдома всі чекають,-
Певно, батько-син в дорозі
Про біду й не знають.

Та не впало з яворочка
Листя те додолу,
Полетіли сповістити
Вість гіркую дому.
Прилетіли й опустились
На його обійсті
Рідні зразу догадались
Про смерть із повір'я.

Обсльозилась, козаченька,
Вся його родина,
Через тиждень люба жінка
Сина народила.
Та й назвали ніжно Йванком
На честь козаченька.
Знявся вітер і листочки
Злинули раненько.
Опустилися під явір
На могилу в полі.
Стали явір і листочки
Свідками у долі.
Зеленіє він ще досі,
Крона не спочила
Тільки-но приходить осінь
В золоті могила.
Зігривають цілу зиму
З року в рік, роками.
Це прохання батька, сина,
Жінки, дочок, мами.

*31 березня 2000р.
Б.Гетьман*

Циганське сонце

Паленіє. Сон долає
Маленьку дитину.
Місяць сутінки збирає,
Проганяє днину.
Геть стемніло за годину,
Зібрав зоряницю –
Від Карпат аж до Донбасу
Пасе блідолиций.

Ой світи ж їй, місяченьку,
Світи, владар ясний,
Щоб зростала дитинонька,
Весь рід її красний.
Щоб у світ йшла, не блукала
В день білий, чи в ночі,
Так світи, щоб не впізнали
Й сусідські очі.

Бо лишень-но лужковокі
Відкриє спросоння;
Тільки й чуть весь час від неї:
- Крым снився сьогодні!
На него всю ночь смотрела
Глаза жжет, нет мочи!
Удружила Украина
Кошмарные ночи...

Замала ще дитинонька
В очах синь ще й руса
Та й наш рід замолоденький,
Не вирости вуса.
Ще прохання,- зорей неньо,-
Зішли ясну зорю,
Щоб весь рід маляти й неньки
Позбулися горя.

Бо те горе кровоточить -
Вже повная чаша!
Можновладці кажуть: Пийте!
Будь ласка, то ваша!
Доки ж пити з міхуром тим,
Замалий ще, трісне!
Хто ж тоді твердоголовим
Варитиме їсти???

Всі їх думи сьогоденні,-
Побільше б урвати.
Наші ж біди- то буденне,
Можуть й почекати.

Вже ніколи три мільйони
Не діждуться ночі,
Щоб тебе ще побачити
На власнії очі.

Зволікати більш не можна,
Яснесенький князю.
Не прийми моє прохання
За кровну образу
Подивись ще раз ласкаво
В найменше віконце
Та привчай дитя з світанком
Зустрічати сонце.

Паленіє. Розсвіло вже.
Місяць зустрів сонце,
Глянувши завчасно в кожне
Хатчине віконце,
Гречно мовив: неба царю!
Розбудив всіх з ночі,
Щоб не ждали, поки збудиш,
Світячи їм в очі.

Добру справу ти надумав,
Князю-місяченьку,
Що почав дитя будити
України - неньки.
Тільки серце небайдуже
Встане й зрозуміє,
Та почне з тобою, друже,
Втілювати мрію.
Мрію! Три по сто мільйонів
Ждали часу-дива,
Щоб постала Україна
Вільна і правдива...

*28.01.1999р. – 28.09.2001р.
Б. Гетьман*

Повертаюсь в село

I

Повертаюсь в село. Там дитинство пройшло,
Незабутнє повік, босоноге.

Повертаюсь в село, що квітками цвіло

I було разом з тим таке вбоге.

Повертаюсь в село, де зростав, пізнавав

Світ неправди, в якому ми жили.

Повертаюсь в село, де мій рід спочива -

На горі між калин їх могили.

Приспів:

Рідне небо, блакить, золотий степ шумить

Над просторами воля витає,

Від Карпат до Дінця, Україна моя

З Дніпром сивим й морями вітає.

II

Ним я марив у снах, повертався в думках,

Щоб побачить свою рідну хату.

Рушники навкруги, долі роду в стежках

Залишили Ви, мамо, на згадку

Аж тепер от вони до могил привели,

Щоби змовить молитву й вклонитись.

Вибачайте – не зміг провести за поріг

I до смерті Вас змусив журитись.

Приспів

III

Повертаюсь в село, там діброви шумлять

Та лелечині гнізда на стріхах,

Повертаюсь в село, мов лелека в гніздо,

Поки сили є в зраних крилах.

Півстоліття пройшло, сонце от-от заїде

Навіть світ ще не встиг роздивитись.

Вже пора спочивать, я ще хочу вставать,

Щоб до Бога міг вдячно молитись.

Приспів

12.07.2000р. Б. Гетьман

Мгновение

На миг!
Предстала,
передо мной
Та,
что люблю,
во сне,
сегодня.
Не молвил слова,
как немой
Стоял.
Своим глазам не веря...
Как долго Ты не снилась мне.
Прошло полгода,
может, меньше?
Не виделись,
и вот во сне
Пришла ко мне...,-
и вновь уходишь
В край,
жизненного бытья,-
Тот,
что всегда,
разлукой звали.
В котором
долго,-
Ты и я
Жить будем –
в грусти и печали.

Б. Гетьман

День Сатани

Мина тисячоліття.
В злиденній Україні
Зібралася еліта
В палаці „Україна”.
Святково, усі пишні,
Фанфари грають гучно -
Конферансьє бундючний
З квітучою, як вишня,
Панянкою виходить.
Під лобом очі ходять,
Шукаючи у залі
Своїх номіналістів,
І згідно протоколу
Розпочалося: дійство.

Де там українцеві!
Мова підведе його. Ще
Не потрафить глядачам,
Переплута прізвища.
Президента в Україні
Та в палаці „Україна”
Єврусофіл вітає,
Аж душу вивертає
Масненько так говорить -
(На милом русском языке),-
Україна вся горить,
Проковтнувши язика.

Напередодні свята,
Дня уродин Тараса,
Страдальному святому
Дають ще й досі ляпас.
Відлуння з того світу
Дійшло до України.
А скільки ж того „цвіту”
Росте на тих руїнах.
Бур’ян на бур’янові
Так хутко пнеться вгору,

Ще швидше безголові
Забули рідну мову.

Ми же думали: Свят, Свят!
Нарешті здійснилося.
Україну визнав світ
Недавно й не снилося!
У палац Маріїнський
Посли прибувають,
І вони-українськи
Там Кучму вітають.

У храмі ж то культури,
Що зветься „Україна”,
Як і всю Україну.
Затуркану мужами,
Живцем ховаєш далі...
Розвісили Ви вуха,
Потупивши вниз очі.
Для Вас, що - дня немає?
В пільмі живете досі.
Давно пора, розплющіть,
Розгледьте он Європу
А не заглядуйте попу
І москалям у дупу
Смердить? Ще доки будем ?
Де розум, а де очі?
(Як цуцики, спите по будах)
Не гавкнувши в ночі.
Ще кулаком, діждетесь,
Зацідять - та по носі!
Сто разів обернетесь
Навкруг своєї осі.
З такими, як завгодно,
В них можна розмовляти,
Прилюдно-принародно
Навіть й в лице плювати,
А потів-то всім звісно,
Як поступають далі !-
З'їдять навік безслідно

Моголи бідні – блідні,
Сплетуть от Вам сандалі!
На дворі день весняний,
А студінь не скінчилась.
Вам шістсот шістдесят шість
Днів ще залишилось.
Вам! Щоб усвідомити,-
Ви народ! Ви нація!
Матусі України-,
Нова генерація!
Внесли нехіть в Новий Дім,
Для душ дешевий мотлох.
Десь забули встид мужі,
Всліп народ, немов оглух.
Облизня одержали
Українці, Бог простить,
Шостого то березня,-
Дійсно день був не простий...
Шахраї й шуліки
Свої дари роздали.
Що найбільший - це мені
Трохи менші – вам усім,
А ще менші глядачам,
В номінації мужам.
Буде дар і москалеві!
.....
Прийміть із розумінням
Тарасове прохання.
Вас він ще досі любить
Передає вітання.

07 березня 1999р.

Б. Гетьман

*Пам'яті одних з перших захисників Вітчизни, які
полягли 29 січня під Крутами присвячую:*

Кажуть: рабства в нас нема!
Нас, як білорусів,
Заганяють у ярмо
Цюри з хохлорусів,
Та за номером один
Цюру не шукайте.
Перед Вами він сидить -
На Банковій. Знайте!
Там Укази всім склада.
Звіт про нагороди.
На цей раз усучив нам
Свято для народу -
Двадцять третє феврала
Ты должён снова чтить
И за друга-москаля
До смерти сто грамм пить !-
То ж Вітчизна не одна,-
Дві тепер он стало,-
Від Чукотки й до Карпат!
Що-своєї мало?
Певно ми сиротами
Зроду досі були.
Про бої під Крутами
Щось чули й забули.
В ледь живій Україні
Вкрали Ваше свято.
То ж простіть Ви нас, сини,
Неуків проклятих.
Не Герої Ви для нас,
Соколи Ви наші.
Розпинають й досі Вас
Душогуби ж ваші
Для Вас вистачить вінка,
Чим сто грам тих пити,
Свічки досить, навіки
Тихої молитви,
А герой у нас один

Догодив Росії!
Прийде час, посяде трон,
Буде за месію.

.....
То ж гуртуймося, брати,
Та тільки не в стадо.
Хохлоруси вже нові
Вийшли на естраду
Телебачення купили
Згодом і Вас куплять,
А потім не тільки мову,-
Ще й пам'ять поцуплять.

24 лютого 1999р.
Б.Гетьман

Стрітєння

Стрілася зима знов з літом,
Днина то негожа,
Виє вітер, крутить снігом,
Перейти не можна.
Кваплюсь я у красне літо
Набридла стужа,
Та до нього ще дорога
Далеченька дуже.

Як її ж то подолати
Через ті бурани,
Та й зі шляху, щоб не збитись,
Тягнучи кайдани?
Крок за кроком, крок за кроком...
Скільки ще тих кроків?
За плечима ледь минуло
Півстоліття років.

Куцу відстань подолали
Мої сестри, браття,
Бо здебільшого лунали
Лиш одні прокляття.
Та сусіди ближні-дальні
Сотні миль здолали.
Нас, немовби каторжан,
У Сибір загнали.

Об'явилися Мойсеї
Вісім років тому,
Та забули знять кайдани
Для металолому.
Трохи волю, як відчули
Немовби з просоння
В різні боки потягнули
Йванко, Вітольд, Льоня.

Щоб колона не кривилась,
Та співали дзвінко,

Вишикували всіх по зросту,-
Й пролунало: Струнко!
А щоб ми не перегнали
Новітніх Мойсеїв,
То у ланц нам докували
Ланки з фарисеїв.
Так не зчулися й коли
Стали ми рабами!
Ланки знов запанували
Нашими думками
Та й пильнуєм, щоб лиш в ланці
Ноги не заплутать,
Бо не має сил вже вранці
До ладу розплутать.

Та високі, ноги довгі
Хід ледь набирають,
А малі волочать свої,
Ледве шкандибають.
Про старих, а пак, про хворих
Годі й говорити.
То ж не дивно, що вже стали
Надто гомоніти.

Так і водять, мов Сибіром,
По Полярнім колі
Всі здобутки десь під снігом -
Ми голодні й голі.
Вночі ведуть Мойсеї,
Нові об'явилися,
Ці кладуть під ранок спати,
Щоби не стомились.

Так правиклим слухать в ланці
Ланки фаресеїв,
Що й куди, не знаєм, вранці
Привели «мойсеї»?
Без команди, ні на крок більш,
Не лягти ні встати,
Що й не вивчили, як шлях

По зірках шукати.

Як такі будемо чемні,
Мов ті ваньки - встаньки
Ой будем будьте певні,
Слухатъ й далі ланки.
Люди добрі! Ой будемо
Спать, блукать в снігах тих,
Як ми добрих не знайдемо
Проводирів кровних.

Пересильмо себе, люди!
Не лягаймо спати!
Сонце он за горизонтом
Почало вставати.
Хоч і день поки короткий,
І воно ледь гріє,
Але вірний шлях покаже,
Й нас згуртує в мрії.

Щоби знать, де Північ-Південь,
Вийти б за те коло,
Де вже зовсім другий день,
Та й земля не гола.
Зорі свої всі вивчаймо,
Що над нами в небі.
Стануть нам вони в пригоді.
При першій потребі

Щоб хода була вільніша,
Пути ті розкуймо.
Ланки фарисеїв збивши,
Сміливіш крокуймо
Не південний захід з пекла,
Де мільйонів кості
Залишилось, щоб на владу
Більш не мали злості.

Вище голову здіймаймо,
Не пильнуймо ноги.

Лиш нам зорі проторують
Шлях до перемоги!
Обійме ласкаво Сонце
Всіх своїм промінням,
То ж дарунком долі стане
Віра у спасіння.

А як зорі враз сховають
Хмари-громовиці,
Свічки стрітенські засвітим,
Покропим водицю
На шляху до Сонця-щастя,
Щоб не було шкоди,
Ти заждавсь його та вартий,
Любий мій народе.

15 лютого 1999р.
Б.Гетьман

* * *

Білий комірець на плечах,
Сніг паде лапатий,
А дитина на колінах
Просить гріш-зарплату.
У безбатченка на щічках
Вже й рум'ян не видно
Сині пальчики на руках,
Терпить холод, бідне.
На чиїм воно сумлінні,
Що не ходить в школу,
Як воно таких вже сотні
В Україні новій
Чом воно не знає ласки,
Рук тепла матусі,

Ледве вилізши з колиски
«Де ж я притулюся?» -
Думає дитя щоденно
З ранку та до ночі...
А ми ходим „сліпота” та
Відвертаєм очі.
І не їсть нам сором душу!
І не тьохне серце!
Мовчки зносим, в думках скажем:
«Потерпи, козаче!»
Терпим ми, нема от кому
Нас оборонити.
То ж ти вибач, що тобі тут
Довелось просити.
Звабно вже земля убралась.
Сніг більш не порошить,
А дитина в Рай збралась,
Тіло досі просить.
Замість снігу білий Янгол
Прилетів на сушу
Й мовить снігу: «будь йому пухом,-
Забираю душу».
.....
Наші душі терпнуть в тілі,
Мов той лист з осини,
Бо не стало в Україні
Ще одного сина.

18 лютого 1999р.

Б.Гетьман

* * *

Терпеливо Україна
Поки що благає.
Он вже свище вітер буйний,
До землі згинає!
Так і хоче роз'єднати
Та з ніг повалити,
І гіркими слізоньками
Вкраїну полити.
А вже лита-перелита
Рік у рік - віками.
Ще й до того ой як сита
Гіркими думками.
Що ж бо робиться в державі?
Чом ми, як не люди?
В даний час хоч і не ситі,
Будьмо чесні всюди!
Та чесноти не в пошані
Тепер у народі.
Жінка стала на панелі
Зароблять на вроді.
Хто довів їх до розпусти?
Ви, мужі прокляті!
Відіб'ється це й на ваших
Колись соколятах.
Бо у вас одне на думці -
Ваші кровні справи,
А народні вже роками
Чекають в управі.
Та колись терпець урветься-
Візьмуть люди зброю!
Ой будете чуби чухать
Там десь, за горою...

25 лютого 1999р.
Б. Гетьман

Материнське прохання

Від Батія і до нині
Роками – віками
Роздягають безсоромно
Очима й руками,
Як свої, так і чужинці -
Мерзенні шуліки.
А сини де? Українці!
Невже ви безликі,
Що нема кому обстоять
В лихую годину?
Не згуртовані ще й досі
В єдину родину...
Я одна, а Вас багато,
Ще й Батька немає,
Тільки серед вас, напевно,
Лишень підростає.
Був один і той на старість
Сестру взяв у прийми,
А вона, бісова дівка,
Взялась за обійми,
Ще й почала лесбійнську
Любов проявляти,
Та таку гидку, поганську
Аж стала вклякати.
Не одне моє дитятко,
Благаючи слізною,
Згинуло заради мене,
Пропало безслідно.
Вистояла. Зносячи
Нелюдські тортури,
А тепер би тільки звести
Фундамент і мури
Та й зажити в власній хаті,
Затишній та теплій.
Щоб ніхто не смів сказати:
«Хохли недотепні...»
У старій вже прикро жити,
І темна й холодна,

Ще й турбує час від часу
Змія підколодна.
Кубла розвела за тинном
Навколо садиби,
Так і проситься, щоб писком
Натягти на дибу.
За добробут свого дому
Боротися треба,
Щоб відстояти мож згодом,
Як буде потреба.
Гріх великий перед Богом
Будемо ще мати
Не зведем, не згуртувавшись,
Добротної хати.
За гріхи малі й великі
Синочки, покайтесь!
Благодать Божа сьогодні ж
Захоче обнятись,
Щоб були одним ми цілим
Народом країни,
Бог яку чарівним словом
Назвав Україна!
Тож шануйте ласку Божу!
Вона Вам, як ліки,
Будете здорові й гожі
На вічній віки.

*27.07.2000р. – 12.02.2001р.
Б. Гетьман*

* * *

Прилетів лелеченько
Здалеку додому.
Вити став гніздеченько,
Геть забувши втому.
День один та другий в'є,
Видно, поспіщає,
В ледь зеленому лужку
Подруга чекає.

Не зійшло ще й сонечко,
А вже біля ставу
Журонька шукає знов
Живність на потраву.
Терпеливо журка жде.
Є у них повір'я,
Щоб міцним гніздо було,
Як лелече пір'я.

Та знялася буря враз,
Відчахнуло гілля.
Впав лелека зраний
На моє подвір'я.
Бідолашненький лежить
Крило перебите,
А гніздечко теє впало
Долі – вщент розбите...

Всім відчувши серденьком
Про пригоду-лихо!
Прилетіла подруга
Й опустилась тихо.
Не знялась у небеса
Десь шукать другого.
Все одно ніде нема
Кращого від нього.

Не почала голосить,
Взялась до роботи

На мою довірившись
Поміч і турботу.
Того ж дня із журкою
Гніздо відновили.
Двійко знесла там яєць.
Друга посадили.

Бузьонька годує в нім,
Щоб крило зажило,
Й знятись в небо силу мав
Та літати живо.
Сумно й прикро так йому
У гнізді сидіти.
Терпить, скоро з'являться
Їхні ж перші діти.

Через місяць з хвостиком
Лелеченько звівся,
З радості крильми змахнув
Та й у небо знявся.
Як тут втриматись було
Та як не радіти,
Просяться у світ і б'ють
Шкаралупу діти.

Та забракло сили ще
Бусол татусеві.
Опустився він за мить
У свою оселю.
Радість в мент матусі теж
У луг передалась
З повним дзьобом здобичі
До гнізда подалась.

Дійство те побачивши,
Роззявила дзьоба
Голосять пухнастенькі
Жовтороті оба.
Та давай-но діточок
Борзо годувати,

За одно ще бузьочка
Ніжно цілувати.

Дякую, мій дорогий !
Знаю, як то важко,
Поголуй тепер, іди,
Любий ти мій пташку.
Бузь зіскочив із гнізда
На моє подвіря
Чепуритися почав,
Випрямляти пір'я.

Підійшов до цеберця
Та шубовсть у нього
Полощеться без кінця,
Налякав Рябого.
Гавкнув Рябко, перестав
Чорногуз пірнати,
Виліз крилами змахнув,
Став навпроти хати.

Низько голову схилив,
Дякуючи наче.
Дякую! – Йому кажу,
Бусоле – козаче!
Знявсь в повітря, полетів,
Поки низько й плавно,
На весь світ курличучи
Голосно та славно.

Полетів не в небеса,
Щоби там витати,
Навпростець, та до ставка
Жаб ропух лапати.
Лелечата, згає час
На крило не стануть.
Й залишиться не мож
Взимку ще застинуть.

От би нам побільше тих

Бусеньків терплячих,
Мудрих та розсудливих,
Не сліпих, а зрячих!
Не упали б низько так
Перед Божим світом,
А цвіли у денний час
Вже травневим цвітом.

Хоч не дуже ще рясним,
Та зате духмяним.
Не тим першим, ледь пахким
Проліском весняним.
Але й ті захланний люд
З корнем вириває.
Наперед, на похорон,
Вже собі збирає.

29.07.2000р.

Б.Гетьман

Темні хмари

В рот набрали українці
Святої водиці.
Й сидимо. Немов би святці
Марні, блідолиці.
Дивимось на хмари темні,
Чи манна не впаде.
Не пробити брудно – сірі -
Вони ж бо є влада.
Не поділить людські гроші
Ніяк між собою,
А в святих ще досі піст,
Смерть косить косою.
Покриває хмара хмару,
Лиш темінь та мука.
Так тримаються от купи,
Як та воші кожуха.
Хто б зібрав святих до гурту.
Щоб разом подули,
Та ті сірі оболоти
На боки роздули.
В мить би небо показалось
Все в зіроньках ясних,
Там дивись – настав би ранок,
Та сонечко красне
Нам дорогу освітило
Життєву, до раю
І щоб піт, не кров святили
З краю і до краю
Нашу землю споконвічну,
Та була вродлива,
З року в рік, щоб хліб насущний
Вона нам родила.
Та збирач не народився
Певно в Україні,
Той Святий! А люд втомився
Тягти віз в руїні.

15.03.1999р. Б. Гетьман.

Ненаситне море

Охопило Україну
Величезне горе.
Не відомо, чи вміститься
Ще й у Чорне море?
Корупція, безробіття,
Смертність у народі,
Діточок – дівчат погнали
Зароблять на вроді...
Мов безродні чоловіки
По світах гасають,
В італійців, німців, чехів
Роботи шукають.
Хто ж робить задурно хоче
На нового пана!
Краще хоч за половину
В Августа чи в Яна.
Добре їм, і німцю й чеху,
Буде за що вбратись
Дітвори до церкви, в школу,
Щоб лиш не встидались,
Нас, батьків, що терпеливо
Люблять Україну,
Мов воли ті мовчазливі,
Терпим ще й руїну.
Та й несем любов сліпую,
Нам яка ж і шкодить,
А за нами хохлорус йде
Й карбачем лиш гладить.
Та все вздовж і поперек,
Наче піп у рясі
Хрестить, хрестить з року в рік,
А ми терпим досі.
Так завчасно посивівши,
Йдемо спочивати
В рай до Бога, щоб у небі
Зорі рахувати

У батьків для нас, маленьких,
Часу бракувало,
Скільки у плачі сердешних
Так і засинало.
Недоспавші у дитинстві
Безлад не здолають..?
Ті, що спали, - всі кмітливі,
Нас же розкрадають.
Так от йде життя в країні
Через пень-колоду,
А мужам баудуже зовсім,
Що стоять заводи.
Дожидаються уперто,
Щоб скоріш в упадок
Все прийшло, щоби купити
Їх за безцінь в спадок.
Людський спадок на папері
Зліг тим грузом мертвим.
Ані взяти, ані дати
Хворим чи померлим.
Старі люди мруть, як мухи,
Ні ліків, ні грошей
Та ж малеча терпить муки
Ще й годує вошей, -
Майже голі на бруківці
Гріш нужденний просить, -
Їм би грати на сопілці ...
А хто ж скаже: Досить !!!
Пробудись, люд України!!!
Вимагай роботу!
Щоб не встати нам з руїни
Через смерть – скорботу...
Освячену кров'ю землю
Мало хто вже й оре
Дехто жде, щоб кров текла та
Ріками у море.
А як вийдуть з берегів тих,
Змиють й вас з України,
Понесе у Чорне море
Заодно й руїну.

Всі держави будуть звати
Ненаситним морем,
Через те, що проковтнуло
Бідних разом з горем.

30.03.1999р.

Б. Гетьман

Хто з вас

Хто з вас, байдужий до всіх бід суспільства,
Яке тебе ж годує працею з землі,
Й пасивно споглядає на насильство –
Довічну спрагу ще й отримає в імлі.

Хто з вас гальмує розвиток людини
Даний Богом, повноцінного життя
І дій не контролює, "вередливої дитини",
Не буде прощеним і після каяття.

Хто з вас задля достатків і користі
Наругу творить над природою й людьми,
То ж сам Господь не в змозі особисто
І іскорку воскресать, щоб ти міг жить в п'їтьмі.

Зірвешся в прірву, спраглий, неминуче
Й не встигнеш змовити востаннє: "Отче наш".
Залишиться душа навічно в кручі
І стане порохом ім'я й життєвий шлях.

Вмить вітер рознесе по Україні
Під ноги лиш опуститься, щоби топтать
Мільярдам на мільйони літ в країні.
Припре - на пил нужду справлятимуть й плювать.

13.03.2001р.

Б. Гетьман

Невтішні спогади

У Коломию прямував,
Дорога довга, сніжна.
Чабан у санях повідав
Історію невтішну.

- По - іншому було колись,
Жилось багатіше.
Працуй, твори, кохай, молись.
Та й крали значно менше.

Був інтерес якийсь в людей,
До клубу завітаєш.
Складали гріш на чорний день,
На похорон от маєш.

Збирались люди сім'ями,
В хаті куми свати,-
Вирішувать з весіллями,
Жить вдома чи прийми у зяті?

У гори гнали чабани
Овець на полонину,
Щоби до білих мух вони
Давали нам шерстину.

От так общиною жили,
Та з часом стало важче,
А слух дійшов, що за горами
Живуть ще значно краще.

Та якимось завітав панок,
Мав кучму із овечки,
А хитрий був, як наш синок,
Ну наче та лисичка.

Сказав, що буде легше нам,
Як стане у нас править,
За горами учився він,

І знає, як потрафить.

Із другим паном поділив
Ліси та полонини.
Для нас він кращі відібрав
Пасовиська й низини.

Зі скрипом хоч, але пішла
Общинна наша справа.
Не зчулися, як надійшла
Лайдацькова розправа.

Недовго пан той був у нас,
Прийшов Лайдацький з лісу,
Обмовив його у скрутний час,
Прогнав від нас до біса.

Чи то був страх якийсь в людей,
Чи тями бракувало –
Боялись більше за дітей
Та й мало його знали.

Став цей вже править на свій лад,
В оренді полонини,
- Те, що робили - безлад все.
Пасіть лиш у низинах!

Та скоро вівці так бляють
Почали з пасовиська
Що орендатор шле прокльон
щодень із височиська

А шерсті – мов овечий хвіст
Лиш стали настригати.
Спимо на сіні, чим стелить?
Лежак нема чим прясти.

Нема ні з чим, також за що
Нам їхати у волость.
Від слів нема, не мож, де, що –

Став зовсім сивий волос.

А пан у волость перебравсь
Та шле лиш циркулярки,
Про те не дума, щоб читать,
Теж треба окуляри.

Гуманітарну поміч нам
Прислали із-за горів,
Пан пані відрядив до нас
Ділить серед гуцулів.

На поміч пані Люсі дав
Вимиселюха цюру
Хто-хто, а він ще змалку вмів
Вийти сухим з баюри.

Ще й наказав: ти от дивись,
Кому та що давати,
Бо скоро вибори у нас,
Аби їх не програти.

Та замість дарувать нам це,
Повестись щиро, файно,
А нам їм дякувать за те,
З нас здерли гріш останній...

Напевно, генделі от-ті
Спадково передались.
Куди от дивляться отці
Що в ряси повбирались?

Куди отцям до пастухів –
Гуцулів гір Карпатських.
У них є план на простаків –
Парафіян московських.

А влада дивиться! Куди?
Поліція почтлива,-
Лиш нишпорять туди-сюди,

А ми чекаєм дива.

Дива то творяться сумні
Крадуть аж на мільйони,
А з хлопа бідного в суді
Здирають ще й кальсони.

От поховав я трьох сватів,
Відкрили цвинтар другий.
З рідні багато вже в землі.
За що хапатись, друже?

Самі до біса втрапили
За наше безголів'я.
Так можна й решту втратити,
Буть прокляте безсилля!

Коли ж воно полегшає?
Довели ж нас до ручки.
Не буде з чого вже й пошить
Для пана навіть кучму.

Як стане мерзнуть в голову
Чкурне він геть, за гори.
І заволає голосно:
Ото доживсь, от горе!

А нам то треба якось жить,
Дітей звести на ноги.
Не за минулим став тужить
Воно для душ убогих.

Важкий на серце камінь ліг,
Сум обгорнув ще й душу,
В зимі, на даний час, проліг
Життєвий шлях по суші.

За бесідою про життя
Зустріла Коломия.
Чабан поринув в забуття,

Щоб серце менше нило.

За мить прокинувся, наче з сну:
- Не вічно будь негоді!
Прощайте! Руку потиснув:
Заходьте при нагоді! –

За що карає Бог ще нас?
Скажіть мені ж то, друзі!
Для кривдників теж прийде час-
Одержать по заслугі...

Березень 1999р. – 2001р.
Богдан Гетьман

Світлій пам'яті Назарія Яремчука присвячую:

Надійшла печальна звістка
До домівок наших:
В потойбічний світ навіки
Полетів у піснях
Соловей Карпат зелених
Яремчу Назарій.
Із пісень тих щирих, любих,
В'язочку гербарій,
Він забрав, щоб проспівати
Братові по крові,
Привітатъ – подарувати
Івасюку Володі.
Хто ще нам так оспіває
Рідну Україну,
Вічні гори й привітає
Милу Буковину?
Другі будуть, та такого
Більше вже не буде,

Твого голосу дзвінкого
Ми вже не забудемо!
Ще недивно сумно в пісні
Ти питає у брата:
Чи існує на тій землі
Україна – Мати?
Для таких, як Ви обоє,
Душі їх святії,
Взяли частку в сирій землі,
В темній домовині,
Та й в Раю створили Землю -
Україну милу!
Тіло тут нехай спочине.
Люди сумують – плачуть.
Небо синє – стало сіре,
Ворон поруч кричить,
Білих Янголів він кличе,
Щоб забрали Душу,
В кличі мало сам не плаче,
Розриває душу.
Роздирає геть чисто серце
У моєму тілі
Я би ліг у землю краще,
Ти залишивсь в світі,
Щоб ми міг ще заспівати
Всім про Україну,
Про кохану Буковину
Й красну дівчину.

01.07.1995р.

Б. Гетьман

* * *

Пані та панове! Письменники,
Прозаїки, брати-сатирики,
Поети, журналісти, лірики,
Редактори, музики й співаки.
Щоб знову не творить лиш уночі
І не зірвать при свічці очі:
Розкриймо, друзі, ширше, їх у світ,
Ще поки він шле нам свій всім привіт.
Бо може колесо історії
Заторохтіть в безмежнім просторі,
Де тільки тьма всього людського,
Де сатана, не людське слово,
Збере колгоспом знову в Зал
Й почне під марші править бал
І там ми так запрацюєм,
А ще бистріше затанцюєм,
Аж лізтимуть в нас рогом очі,
Не буде більш ні дня, ні ночі,
Не послух, слово, погляд, жест -
Пристрелять. Не встановлять хрест,
Заріють рівно із землею.
А ми своєю лиш душею
На небеса полинемо у Рай
І будемо з страхом, глядіть на край,
Чи ще не впала Україна
Перед Москвою на коліна.
А щоб не сталось – не гадалось,
Віків прокляття нам не слалось
Дітьми, онуками, правнуками,
Правнуків правнуки ще буками
Не били нас на тому світі.
Будьмо розумні в цьому світі,
В якому ми, дав Бог, живемо,
Виховуєм дітей та творимо
Задля України святої
Такої милої, простої,
Привітної ще й хлібосільної
Та життєдайної, страждальної.

Щоб не дійшло у нас до зброї,
То куймо кулі в кожному слові,
На нервах наших досить грати,
Щоб вірш став пострілом з гармати
Й луна йшла, як від бомби, в пісні
З відлунням по усіх усюдах,
А страх на мордах їх пісних,
Та самовпевнених, тупих,
Став вічним дзеркалом для них,
Та нас боялися, трусились,
А на народ наш! Їхню ж милість,
Мов з неба манну ту небесну
Залишим їм, як і їх підлість.
Не пошкодуймо дня, ночі, сну!
Злетить із писків їх же пиха,
Тоді у нас не стане лиха.
Борім - поборемо! Ще свято
Буде у нас та в кожній хаті!
Прапраправнуки не проклянуть,
А прийдуть, свічку принесуть,
Біля могил молитву змовлять.
Подякують за Україну,
За грішних слово теж замовлять.
Життя буятиме в країні!..

15.03.1999р.

Б. Гетьман

* * *

За роком рік минає вік,
Мине тисячоліття,
А дням важким згубився лік
В минулих трьох століттях.
З любов'ю й вірою живем,
Надіючись на краще,
Щоденно долі хрест несем
Лиш крізь тернові хащі.
Призначають можновладців
Правлять рік – півроку,
Простолюд земель Українських
Має лиш мороку.
подавай житло та дачі,
Авто та ще й гроші,
Люд по грязі, неледачий.
Ходить без галошей,
Ждем. Чого? Щоб можновладці
Землю всю продали,
Нам же замість паю в полі
Дулю з маком дали!
Онде скільки їх роздали,
Мур вже можна скласти
Вищий й довший, ніж китайський –
Буде їм де класти
Урни з прахом від села,
Області, району...
Й поховають остогидлі
Просьби та прокльони.
А то лиш думай про пальне,
Добрива, комбайни,
Краще землю ту продати,
А доляри в БАНКи
Скласти в стос, щоб вищим був, ніж
Ейфелева вежа!
Вилізти та любуватись,
Як той степ безмежний
Заколишеться полином...
І це в нашій краї???

Тож задумаймося нині,
Хто зна, чи до Раю
Попадемо на тім світі?..
А у цім – це точно.
Аж до похорону в світі
Ходять люди гречно.
Не так легко жити в світі,
Легше, може, вмерти?
Та не хоче панство з "свити"
Плуг життєвий перти.
Але праведний чи бідний
В Божий рай попаде.
Цюра хохлорус захланний
В саме пекло впаде.
Та не тішмося лиш з того,
Бо то гріх великий.
Час мине – останній згине
Пройдисвіт безликий...

30.03.1999р.

Б.Гетьман

Перше

Дні минають, радості й печалі
В прожитих роках, за п'ятдесят,
Хоч в житті ворожка не гадала,
Порівну тих днів – гірких і свят.
Навіть перше в юності кохання
Ще не по роках тоді було,
Замість маршу Мендельсона й вінчання
В армію призвали, й загуло.
Та не серджусь я на неї й знаю,
Що вини її немає в тім.
Але, перше - добре пам'ятаю,
Було чистим, наче свіжий сніг.
Душу сум обгорне, як згадаю.
Хоч би і припало раз на рік,
Чом колись кохання перше з гаю
Полетіло в вирій. Хтось то врік...
Пролунало: "кру – кру - кру" журливо
І до мого серця донеслось.
Із Прибалтики аж до Ростова
Мріяла про тебе – не збулось.

23.04.2000р.

Б. Гетьман

П'янкий цвіт

Дух п'янкий від яблунь,
Ніжний запах цвіту
Розійшовсь навколо
По цілому світу!

Тільки я не п'яний,
Бо немає з чого,
На душі так важко –
Ой бо є ж від чого.

Круговерть навколо,
Й не до танців нині.
Летимо, мов мухи,
В саме павутиння.

Стало прикро жити
Нашому народу.
Дехто став вже вити,
Наче пси в негоду.

Сильні от вже слабших
Ладні розірвати.
Звірами бо стали
Й хочуть полювати.

Стережіться псів тих,
Припніть супостатів.
Не дай Боже, стати
Брат навпроти брата.

Бо як кров проллється
Ото вже сп'янієм,
По цілому світу
Рід наш посивіє.

28 січня 1999р.

Б. Гетьман

Недоля

Недоля до долі
Вкраїни пристала.
Лишила без волі
Й, мов кість, в горлі стала.

І мучить, і сушить
Її, безталанну.
Чорнобиль от душить
Людей безупинно.

Та ще більше мучать
Мужі безсоромні,
Упирі та пихи
Без лик, красномовні.

Від них тільки й чути
Промови солодкі.
Їм кістка ніколи
Не стане у глотці

Бо кістку ти глодиш
Робітник безвинний.
Дитина он твоя
Голодна вже гине.

А вмре, мовчки підеш
Та лиш купиш труну,
Хто ж тебе похова
Й твою долю сумну?

Чорнобиль ростиме
Навколо могили.
На кого лишаєш
Україну милу...?

*25 лютого 1999р.
Б. Гетьман*

*Молоде вино,-
Та ж п'янить воно.
Не п'янке вино,-
З міркою воно*

Довго, довго пили
Й довго не вставали,
А що більше тнули,
То ще більше спали.
Як проспались й звелись,
Нами світ гойдає,
Знов лягли, а встали,
Ще воно хитає.

Голова, як бубен,
А у роті гірко,
З виду наче в зубі
Знов зробилась дірка,
Та немов чумненьку
Раз-по-раз стискало,
Через ту дурненьку
Мало не вмираю.

Дудліть, хлопці, в міру,
Ту не набирайтесь.
Пийте – не упийтесь,
З мірою кохайтесь.
Хто її полюбить
Більше, чим вино те,
Голови не губить
Вже через вино те.

Голову лиш свіжу
Кожний ранок маю,-
Закохався в міру
Й більш не розлучаюсь.

*3 лютого 1999р.
Б. Гетьман*

* * *

На Івана на Купала
Дівчина сплела вінок,
Та носить його не стала,
А пустила у танок.
В хвилях річки ним гойдає,
Він до берега пливе,
Там, де миленький чекає,
Там, де суджений живе.

Не здійснилось та не сталося,
Так, як думалось - гадалось.
Де живе її жаданий,
Другий парубок нежданий
Підхопив вже той віночок
Та й пустився в танок.
Квіти ніжні пригортає,
Міцно до грудей стискає.

А з віночка квіти стали
Падати, та все на землю,
В танці ноги притоптали
Сподівання, її долю.
Сіла дівчина та й плаче,
На душі їй стало гірко,
Сподівалась, що почує
На весіллі: "Гірко! Гірко!"

В розпачі – шубовсть у воду,
Тільки хвилі розійшлися...
Так бездумно загубились
В одній хвилі – цвіт та врода.

28 січня 1999р.

Б.Гетьман

Засушливі роки

Схилився місяць над Дніпром,
Черпає воду зоряну.
Намірився полить дощем
Вкраїноньку знедолену.
Черпає, хвилю підійма,
Аж хмари всполошилися,
За горизонтом зникла тьма,
Тут мало й що лишилося.
Прокинувсь вітер і ті вкрав,
Погнав за гори – океан...
Й наповнив дощ в трьохсотий раз
На чужині зі злота чан.
В трьохсотий раз, в трьохсотий рік
Десь у світах падуть дощі...
За що і хто Україну врік
І взяв народ в сталеві кліщі?
Мільйони випало зірок
Й добробут множать в чужині,
Та кожний дощ там нас на крок
Лиш наближає до борні.
За добрі помисли земні,
Щоб мати гідне майбуття,
За право бути на землі
Господарем ще за життя!
А не тоді, коли помреш,
Й один на два наділять пай
І твій лиш хрест, який ти ніс,
Всім нагадає, де твій рай.

О місяченьку, князю наш!
Черпай поволі, не спіши.
Наповнюй змари кожний раз,
Коли уповні станеш ти.
Чарівне сяйво хмари ті
Дочасно втримає з дощем.
В цей час десь вітер в мертв'їм сні
Ще буде спати під сонцем.
Заздалегідь посіє люд

І щедрий збере урожай,
А з світу із усіх усюд
Зірки вертатимуть. Вважай!
Бо з вод Дністра, Дніпра, Донця,
Озер, струмків, ставів й річок
Черпаєш зорі без кінця,
Залишилось на потічок...
Вважай, володаре землі!
Не можна Господа гнівить!
З діянь і помислів твоїх,
Йому відома кожна мить.

2 вересня 2001р.

Б. Гетьман

***Пам'яті мого тата
Гетьман Йосипа Петровича і всім,
хто помер в голодоморах України
Присвячую.***

Досить! Схаменіться, люди!
Замріть на хвилину!
Вслухайтесь! На сповідь йдіть,
Відчувши провину.

Яничари – вражі діти!
Що ж ви наробили?
Україну згвалтували,
Все, що серцю мило.
Так і тягне вас заклятих
У ярмо комуни
Й за наркомівську чарчину
Знову спину гнути.
Мову рідну вже забули,
Вам вона не мила.
Прадіди якби почули,

Зі світу б вас збули.
Та чого ж ще треба більше?
Є земля й заводи,
Змога працювати краще
На добро народу,
Щоб весь світ пишався нами
Й заздрило щиро – любо,
Хочете, щоб залишився
Морис й Чароцьоба?
Ці керманічі народні
"Славні" депутати
Сплять і бачать Україну
В руках супостата.
Підлабузною й залежна
Від всіх й вся на світі.
Не дай Бог, щоб самотійна,
Проклянуть ще діти!
"Славні діти" – хохлоруси,
Мов пацята, жили.
Лиш привикли землю рити
А з корита рилом,
З довжелезного корита!
Цямкаючи, їли
Й славили один другого,
Щоб на крісло сісти.
Троном йго вони вважали,
Звисока гляділи
Й сім десятків літ гадали,
В комунізмі жили!
Хто ж бо й жив, а хто ішачив
На них проклятущих,-
Світа Божого не бачив
Задля "Власть імущих".
Прикривались "Власть Советам"
Та не було влади.
Каторги й голодомори,
Пишнії паради
"Кабани" влаштовували,
Та все поглядали,
Як один, щоб йшли в комуну

Й руками махали.
Ви ж ідіть – бо, йдіть у мрію
В те світле майбутнє!
Ми тут трохи ще помрієм,-
"Рівнівсть" – це забудьте.

Недолугі осквернили
Церкви та палати,
Смирного ще селянина
В каторгу за грати
Запроторили швиденько,
Щоб зрікався роду...
Й вирросло от Пацябенько
З власного народу.
Хто ж бо дуже опирався,
Не зрікався роду
В комуністів називався
Ворогом народу.

Кров'ю й слізьми ти полита,
Земле України,
Чорнобилем оповита,
Й вирости могили.
Вирости, ростуть й ростимуть
Ще багато років.
Досить з нас вже хохлоруси
Ленінських уроків,
На яких весь світ навчали,
Як "живуть" в Союзі.
От півсвіту й рачкувало
На гладкій дорозі.
В те "майбутнє" зазирали,
Витріщивши очі,
Та не бачили нічого,
Окрім мряки – ночі.
Так повзли... Та вже потрохи,
Зводячись на ноги,
Піт втираючи і сльози,
Згадуючи Бога,
Піднімався рід слов'янський

Та й інші народи,
А радянський розвалився...,-
Бо не було згоди.
Звідки ж згода? Що за згода
Й що то за держава?
"Пятилетку – за три года!"
От і вся забава...

- Як згадаю тридцять третій
І страшні страждання
Ніби, сину, бачу й чую
Тих людей благання:
- Боже праведний! Змолися!
Та чи ж ми нероби?
Землю любим, все вродилось.
Вічні ж хлібороби... -
- Та до Бога, ген високо,
До Москви далеко,
Яничари вражі низько,
Під руками, близько
З дому взяли все до крихти,
Ще й стару корову,
Довелось відправити близьких
В нележку дорогу.
Животіючи, дивився
Не раз смерті в очі,
Ох і довгим був той голод,
Як зимові ночі.
Загартованим був вже
В ту важку годину,-
Гарт здобув у двадцять першим,
В перший голод, сину.
Ще й в тридцять залишився
Повним сиротою.
Тож я горя натерпівся,
Хоч розбав водою.
Та якщо у двадцять першим
Лиш Москви провина,
То вже в році тридцять третім
Яничари винні –

Звідки ж ви взялись, клятущі!
Та з якого роду?
Кровопивці невмирущі,
Вороги народу.
Без війни та й ще невинних
В неголодні роки
На той світ ви відправляли
На смерть, без мороки
Десятки мільйонів!
Скільки ж то прокльонів
На адресу голів ваших
Людом вимовлено,
Ще й нащадкам вашим стане
В сьомому коліні...
Та сліз виплакано.
Жахливо лиш подумати,
Волос дибом встане,
Поіменно, щоб згадати
Й року нам не стане.

Довгих шістдесят минуло,
Знову крик лунає.
В Сарнах нарід яничарів
З кістьми проклинає...

*Вересень 1993р.
Б. Гетьман*

Загартоване коло

Невже для того кожна мати
Дітей приводила на світ,
Щоби вони лишали в хаті
Внучат на неї, мов сиріт.
Роками ті лиш виглядають
Батьків, як з школи й їх колись,
Та в школу діда викликають
Бо учень знову провинивсь.
Уроки добре не готує,
Хто допоможе йому в тім,
Коли стареньких біль турбує
Та і завдання не прості.
Зростає недовчена молодь,
За гроші купить ще й диплом,
Та не знайшовши тут роботи,
Теж їде в світ і б'є кайлом.
Не може колесо упасти
Шкода, що українці в нім
На білок схожі, як і влада
Сама же й обертає ним.
Заврунься, думка в людських душах!
Знов розпали в серцях вогонь
Щоб вірним шлях був наш на суші
Заради правнуків майбутніх,
Котімсь в країну Оболонь.

23-11-2001р.

Б. Гетьман

* * *

I

Рік минув у сподіваннях.
Та ладу немає
Україна й при цій Раді
Спокою не знає.
Тож не Рада – балаган!
Суцці посиденьки,
Що ж вам треба, хохолоруси,
В даний час від неньки?
Хохлоруси "Ком Соц Сіль"
Видали у Раду.
Та таку гірку, що більшість
Вивели із ладу.
Кожна страва потребує
Певну мірку солі.
Ви ж потрійну дозу дали –
Почалися болі!
Президент та урядовці
Та й у самій Раді,-
Від такого пересолу
Вже й самі не раді.
Бо обрали безголові
Шайку фарисеїв,-
Із "Ком Соц Сіль" – дурисвітів
Ще й двох "євреїв".
Чистокровний з них один,
Нема що й сказати,
Другий свій, а вартий трьох,
Слово честі, брате.

II

Перший був за В.О. Прем'єра
Захворів на руки.
"Грив" весь час їх на долярах,
Щоб позбутись муки.
Та "ошпарив" бідолаха
Руки волохаті.
Ще й розпух весь, як та довбня,

Й стало тісно в хаті
Вже йому груди розпирає,
Певно, вуголь тліє ?...
От-то лихо В.О. Прем'єра
Мало не зомліє.
Другий, глянь з Головпосади,
Щось Прем'єр маркітний.
- Певно, сталось горе в Мошка,-
Сам собі міркує,
Мушу випитать дослівно,
В Мошка про те лихо,
Може, треба врятувати,
Без підозри й тихо.

Мошко зрозумів з півслова
Й каже йому відверто:
- Ізь Ізьович, від свободи
Грудь мені розперло.
Так тут вільно гендлювати
В правий бік і вліво,
Що мені вже черево
Щось сі розболіло.
Знаю, що не можна їсти
Різні марципани,
Та ж в гостях не з'їш, то скажуть,
Що не йму їх шани.
Дожились, що й фрак не купиш,
В цьому тісно стало,
Треба швидко другий шити,
Бо мні шкода сала.
За купони не зіш'ють
Тільки за доляри,
Шити їду в Тель-Авів
До коханки Сари.
- Ваша правда, пане Мошко,
Згубно вам не їсти.
Й не потрафлять за купони
Треба за доляри.
Наші ж в мент таких, як Ви
Посадять на нари...

А на нарах страх, як довго
Хворих тут лікують... -
Затрусилась в Мошка ноги
Сіли. Та міркують:
- Треба якось обдурити
СБУ прокляте.
Не обдурим, не поїду
Й сядемо за ґрати...-
Ізь Ізьович знав, що Мошко
Сущу правду каже,-
Той Марчук хоч би кому
Язика розв'яже.
План для втечі обсмоктали,
Як ту кістку з курки,
Літру випили горілки
Й потиснули руки.
Тут і мовить Ізь Ізьович
Мошкові, та хитро:
- Ви би фрак свій залишили,
В моїм дуже прикро.
Став тісний для мене теж,
Стан так вже стискає,
Що від нього Голова
Памороки має.
- Не простий у мене фрак,
Має ще й пінгвіни.
Тож при ньому конче треба
Поводирів вірних,
Щоби Вами керували:
Вправо! Прямо! Вліво!
Ви бо наче той британець,
Їдете все зліва.
Ми ж то в'їхали в Європу,-
Їздять центром – справа.
Тут порушень не прощають,
Схибив – вमितь розправа .
- Маю двох поводитирів
Із братів по крові.
Хтось сказав, що я без них,
Мов тільна корова.

Навіть соромно Вам признатись
Водять все під руки.
І до мене так пристали,
Як ті пси до суки...
Ми сі так зкомпанували,
А які ми дружні,
Що коли мене припре,
Водять навіть в нужник.
На трьох пращур був один,-
Карльо Зморанович!
Дід став з тої мішанини
Ладзьо Холоднович.
Дуже ладний був колись –
Лисий з бородою,
Кожний день її чесав
Щіткою густою.
О, та щітка не проста –
З самого Парижу!
Зараз я нев чешу свою
Шевелюру рижу.
А, як стало дуже скрутно
В сталінським ще часі,
Нас усіх перехрестив
Піп якийсь у рясі.
Я от Холоденком став,
Успадкував соцмаг,
А брати мої по крові,-
Сільмаг і комунмаг.
- Ізь Ізьович! Друже любий,
Їх лишиться й вже!
Ці совіти-дуресвіти
Роблять дуже зле!
Вони Вами накерують...
Голову знесуть.
Й ще до ваших похорон
Соцмаг розгребуть ...
Аж ось дзвінок з Тель-Авіву:
- Є такі дохтори!
Ми лікуєм за доляри,
Їдьте, як ви хворі.

Так шкода йому стало враз
Пригадав знов шахту,
Хто ж то буде вуголь брати
І ходять на вахту?
Але ж от яка біда,
Україно мила!
Тут лікують за купони –
Заплатить не в силі.
Час минув, і в Ізраїлі
Мошко опинився.
Другий на Головпосаді
Ще тут залишився.
Так масненько він говорить,
Що аж гидко слухать,
Як не виженем в Ізраїль,
Будем чуба чухать.
Щоки вже без ям – округли,
Рік, як без дієти.
Задницю ще би округлить,
Щоби фрак одіти.
Бо ще трохи заширокий,
Зад сі теліпає.
Не да Бог, ще в Тель-Авіві
Мошко не признає.
Хай би їхав, нам не шкода,
Біс з ним, з Головоюю.
Та надалі, мій народе,
Думай головоюю.
Кого? За що вибирати,
Щоби була влада
Як помилимось, то буде
Балаган й нарада.
Не простять головотяпства
Діти та онуки
Приречем себе і їх ми
На довічні муки.
Бо прийдуть БОВдуряти
Зі смертю під руку
Рятувати "братів старших",
Нам вкоротять віку

БОВДУРЯта у Росії
Вже русизм завели
Все тому, що головотяпство
В Думі знов розвели.
Хто не знає, що за слово,-
Те русизм, прокляте?
Придністров'я! Кавказ! Крим!...
Будьмо пильні, брате!

III

Скільки ж їх, тих хохлорусів
Без племені й роду ? -
Офіційного заждались
Статусу на мову...
Й всіх лякають, що ми хворі
НАЦІОНАЛІЗМОМ,
А самі чуму розводять -
Зветься скрізь "русизмом".
В байстрюків прорізавсь голос,
Ще й ричать гієни,
Зразу видно: хохлорусів
Передались гени.
Скільки ж можна вже ричати?
Та зніміть той лозунг,
Вам пора давно вже б взятись
Всім за людський розум.
Той, хто матінок своїх
Любить й поважає,
Той від Бога, його ласки
Й щастя пожинає!
Тільки треба працювати
Чесно і завзято,
В першу чергу, депутати,
Тоді буде в кожній хаті
Своє, світле свято!

Травень 1995р.

Б. Гетьман

* * *

Нечутно, але вочевидь
Зима прокралась в Україну
І на Михайла, в одну мить,
Прогнала осінь із країни.
- Куди знов квапишся, чи час
Тобі владарювати, зимо?
- Хто дужчий, в того й більше прав!
Чого б проходила я мимо?
Іди спочинь, в цей рік сльота! –
Почула відповідь зухвалу.
- Піду, нахабо! Прийде час,
Весна нову ткне в ніс ухвалу.
Твій гонор скапає на пшик
По тобі й сліду не залишить,
Земля одягнеться у шик
Ще й по собі потомство лише! –
Піднявши листя золоте,
За небосхил забрались з краю,
Розстелить десь, щоб спочивать,
Та мою душу сум теж крає.
Чого спішити? Живім, як всі.
Творець вділив нам час і міру,
Щоби в любові жили ми
Й своїм життям живили віру.
І найсвятіше із святих,
В надію, що нам душу гріє
Й не дозволяє, в нас зимі
Зимою заморозить мрію.
Заради цього ми на світ
Прийшли, щоб Господа потішить.
Лиш праведний розтопить лід
І по собі ще й пам'ять лише.
Щоб гріла сонечком всіх нас,
А не циганське сонце в ночі.
Коли ж настане смертний час,
Щоб лиш любов закрила очі.
Та відіб'ється на лиці,
З любов'ю, ясною зорею,

Щоби сіяти в зоряниці
Та тішить Господа душею.
А без любові зорепад
Змете з небесного престолу,
Згорить на попіл та впаде
Щоденним порохом додолу.

21.ІІ.2001 р.

Б.Гетьман

Н. А. У.

"Зачарована" популярність

Недавно був ще популярним!
Жінки навколо, мав пажі.
Настала старість, став бульварним –
Немає сил на вояжі.
На суд виносиш совість, душу
Лиш не не Божий - на людський,
Щоб смакували, доки Глашу
Кохав, як був ще молодий.
Та ще як зраджував частенько
Із молодицями не раз,
Щоб мав що згадувать, стареньким –
Який же я був ловелас!
Замало суддів у будинку,
Навкруг розширив мережу.
Та міру треба мати й в щинку,
Й не переходити межу.
Сидить таке от популярне,
Щось про кохання ще верзе.
Для тих, з ким жив ще й фамільярність,
Окрім бульварщини, везе.

23.ІІ.2001р.

Б.Гетьман

* * *

Звільнись від бруду, правосуддя;
Спаси людей від катувань,
Обвинувачень скрізь безглузких,
Брехні чиновників й страждань.
Та де це бачено, щоб право,
Яке доводив всім Сократ,
Довести міг дохідливо
Якийсь приبلуда, нелюд-кат.

Самі себе на глум подали
І мовчки дивимось, як нас,
Мов тих котят, почнуть топити,
Щоб ми не з'їли продзапас.
Бо звісно, краще його збувати
За долари на чужині.
Чим маєм дурно проїдати
Їх зиск – порожні кишені.

От вам на що би треба, судді
Й прокуратура всіх мастей,
Звернуть увагу, щоб приبلуди
Не нищили простих людей
Та процвітало право думки,
Закону право над всіма,
А право сили – дало дуба
Й навік в нім схоронилася сама.

22.II.2001.

Б.Гетьман

* * *

Роз'єднали народ ляхи,
Царі і цариці,
Що й не знаєм, чи на сході
Подадуть водиці.

Західник! Бандера, значить,
Їдь на хрені боком!
А то можем ще позначить
Синяка під оком.

Отакої чув і бачив
Мій товариш з сходу,
Номер на машині ж значив,
Що водій із заходу.

Та отямтесь, люди добрі!
Чи не досить чварів!
Бо лише така хоробрість
Плодить яничарів.

24.II.2001р.
Б.Гетьман

* * *

Растаял снег. Дрозды запели,
Весну на крыльях принесли,
И с их веселой, звонкой трелью
В лесу подснежники взошли.

Да только радости вот мало —
От дома далеко сейчас.
И грустно мне вдруг очень стало —
Я так хочу побыть хоть час
Среди родных, друзей и близких,
Больше всего среди внучат,-
Побегать, повозить в коляске,
Услышать, как они кричат.

Весна пройдет, и только летом
Домой я возвращусь, даст Бог.
Судьба заставила по свету
Меня мотаться, сбившись с ног,
Чтоб хоть немного заработать
На жизнь, там мать, жена и дочь,
Да сын невестка и внучата,-
Уехал из дому я прочь.

Вы подрастете, не скучайте,
Мои внучата, двое вас.
Когда приеду, может больше
Станет сем'я тогда у нас.

Москва март 1996г.
Б.Гетьман

Скажи

Скажи, що любиш, тихо-тихо,
Хоч би в думках своїх скажи.
Від мого серця прикре лихо
На рік подалі віджени
Стомилося воно чекати
Жаданих і чарівних слів.
Все, що лишилось, щоб згадати,-
Це спогади, немовби з снів.
Таких чудових і прекрасних
І разом з тим трагічних враз,
Воно навчилося прощати
Й більш не несе в собі образ.
Образи, сварки – найпустіше,
Що може бути лиш в житті
Твій образ серцю наймиліший
В надії жде на самоті.
Та й твоє серденько самотнє
Від болю крається з туги,
А ти уперто, безупинно
Твердиш йому: мовчи, мовчи!
За що його ж то ти караєш,
Чим завинило? Зупинись!
Сама себе у гріб ховаєш
Ти передчасно. Повернись!
Не йди туди, де за горами
Сідає сонечко, де ніч.
Це буде завтра, а сьогодні
Побудь зі мною віч-на-віч.
Побудь зі мною у діброві,
Де чарівні берізки й дуб
Шептали листям колискову
В обіймах наших теплих рук.
Серця співали солов'ями,
Й не відали тоді вони,
Що постраждають від нестями,
І стали винні без вини.

16 червня 1999р.

Б. Гетьман

Неминуче

I

Не кохайте за покликом іншого.
Не порадившись з серцем своїм,
Це образою стане для другого
Й не обдуманим кроком твоїм.

Приспів:

Неминуче настане мовчання,
Бо буденним те дійство було,
Без сердечного болю в коханні
Промайнуло, як мить загуло.

II

Не ходіть просто так на побачення,
Не відчувши ще тяжість розлук
Бо зустрівшись колись без призначення
Обмінюєтесь потиском рук.

Приспів

III

Добрий день! Та - Привіт! – Тільки й мовите,
Ніби кваплячись дуже кудись.
Не прокинеться серце й покладисте
Поговорим? Про що ще? Облиш...

Приспів

Липень 2000р.

Б. Гетьман

Каштанові ключі

I

Свічками зацвіли каштани,
Горять вони вдень і вночі
Настала пора, щоб шукати
До твого серденька ключі.

Приспів:

Тобі лиш вдячний і каштанам
За те, що ви є на землі.
За те, що стали ви світанком
Незнаним дотепер мені.

II

Весни ледь чути запах ніжний,
Мою вже душу веселить
Не знає, серце лиш жадане,
Що відчуваєш ти в цю мить.

Приспів

III

Не знаним він був до сьогодні,
Неначе випив я вина
До того дні були холодні,
Та це вже не твоя вина.

Приспів

IV

Я цвіт каштановий дарую,
Який є тільки на землі
Надіюсь ним я причарую,
Щоб він фатою став тобі.

Приспів

12.07.2000р.

Б. Гетьман

I

На галявині в зелень – травені виросла буйна трава.
А у діброві пісні закоханим вже соловейко співа.
Звечора кличе аж до світанку, щоб ми приходили знов:
Мабуть, він хоче бути до ранку свідком всіх наших
розмов.

Приспів:

Співай, співай та голосніш, щоби приходила скоріш!
Щоби додому п'яним йти, в коханні вірність зберегти!

II

Листя берізок тихо шепочуть, дуб вигляда, чи не йде.
Вечір близько, сонце низенько, от-от вже й Місяць
зійде.
Моя кохана лиш не виходить, мабуть, наводить красу,
Часом тим морить, з розуму зводить – чеше та чеше
косу.

Приспів

III

Зовсім стемніло, вітру не чути, дуб і берізки не сплять.
Місяць на небі зорями крутить, вийшли он хмарки
гулять,
Трави і квіти пахощі стелять, запах п'янкий навкруги.
Серце і душу тільки тривожить - ждемо тебе, поспіши.

Приспів

12 серпня 1997р.

Б. Гетьман

Мрійники

При імлі не пада дощ, лиш паде роса.
Йде дівчина з парубком - на плечах коса.
Русая її коса – довга, до колін,
В нього гострая коса – проситься в загін.
От пшениця й скошена, в'яжуться снопи,
Будуть на столі в цей рік хліб і пироги.
Розмовляють, сміючись, думають своє:
- Чом Іванко з року в рік меле – не кує?
- Назбираю більш грошей, старостів зашлю,
Без вареників Надійки, ніч прийде, не сплю,
В роті тануть, в завитках, мов сніг на весні.
По роботі миску з'їж - сняться вже мені.
- Тягне руки не до мене – до макітри в сні.
Як хвороби збутися? – підкажіть мені.
А то лихо станеться: надійде гроза.
Грюкну казаном, а там – каша з гарбуза,
Йдуть додому стомлені, мислять про своє.
- Каші я б сьогодні з'їв, серденько моє.
- Вартий, любий красень мій, з сиром пирогів,
Тільки їстимеш, коханий, після старостів.

Серпень 1998р.

Б.Гетьман

* * *

Пробач моя подруго сизокрила,
Пробач мене за все – не прощавай.
Дорогу в світ любові ти відкрила
Й лечу в омріяний з дитинства край.

Він також і омріяний для тебе,
Палке кохання в ньому вже живе,
Якщо враз стане сумно тут без мене,
Ти в світі суму довго не живи.

Ним марив я, як з малку марять діти
Як в снах моїх чи в день - вже наяву,
Бо хочу я хоч раз почуть – зрадіти:
Ти найдорожчий, лиш тебе люблю!

Свої розправ для злету сизокрилі
Назустріч ранку, сонцю і теплу.
Безхмарне небо поки ще навколо,
Любов пізнати поквапся ще й земну.

Б. Гетьман

* * *

І
Все сталось так, немов у сні, -
Прийшло кохання на весні
Коли циганське сонечко світило,
Тебе безмірно покохав
Настав той день коли сказав:
Люблю! Люблю тебе! зовсім не сміло.
Не було відповіді вслід,
Неначе серденько вкрив лід.
Ти тільки ледь всміхнулася в одвіт:

II

- Вже відкохала я своє,
На черзі от тепер твоє.
Ти почекай, щоб біль моя минулась.
За літом осінь й знов зима,
А там, дивись, прийде весна.
Моли лиш Бога, щоб Любов вернулась.
Буду пригадувать цю мить
Та поки серце не щемить
Пробач, тебе не можу ще любити.

III

Чекати будемо весни,
Так скільки ж тої вже зими
І в те, що буде все гаразд, я вірю.
Те що в коханих на меті,
Потрібно вистраждать в житті
Не треба тільки нам втрачати надію.
Той день прийде, прийде той час,
Вогонь кохання, щоб не згас,
Любов взаємна й поєднає й нас.

Іскриться осінь золота,
З дерев вже листя опадє,
Холодні ночі й дні короткі стали
Ніхто не винен, що ті дні
Весняні, літні й золоті
Кохання наше у зимі застали.

Б. Гетьман

* * *

Букет троянд з п'яти лиш квіток
Життя подружнього зірки.
Ласкаво їх зігріло сонце
Своїм промінням навіки!

На першій квітці - Ти кохана!
Так пишно, гарно зацвіла!
На пелюстках твоїх ще рання,
Як золото блищить роса!
На другій - Віра, та єдина
Один в одного до кінця!
Сім'ю мине лиха година
Лиш бути вірним до вінця.
На третій же - наша Надія!
Така спокійна й чарівна!
Усі хвороби та незгоди
Лікує думкою вона!

Четверта - віддана Любові
В усе те чисте на землі
З чим ми прийшли у Світ із лона
Матусі нашої! Землі!
На п'ятій квітці - я кохана
Ледь висохла на ній роса,
Та не сумуй моя жадана!
У неї золота душа!

Букет ніколи не зів'яне
Без чвар, життєвих нарікань.
Прислухавшись завжди уважно
До слів Творця. І побажань.

Б. Гетьман

* * *

Чи спала Ти чи ні сьогодні ?-
Побачу на твоїх устах
По усмішці Твоїй привітній
З жаринкою життя в очах.

Раптово розтривожив душу,
Й неспокій в серці знов вселив,
Але признатись чесно мушу -
Все це свідомо я зробив.

Зробив. Щоби здобути щастя!
Щоб міг ще жити на Землі,
Та більшу долю свого щастя
Міг передати я Тобі.

Щоби Твоя Любов розквітла,
Мов ті троянди по світах,
Щоб була вона чиста й світла,
Та ніжна на Твоїх устах.

Щоб людям Віру повертала
Й вселяла в них Надію знов,
Щоб радість людям дарувала,
Здоров'я! Щастя! і Любов!

Б. Гетьман

* * *

Люблю! Не за красу жіночу.
За щирість, ніжність, теплоту
І за ласкаві сірі очі,
Порядність, мужність, доброту!

Люблю! Не можу не любити.
З Любов'ю я прийшов на світ,
Прийшов, щоб жити і творити,
Й щоб кращим став наш дивосвіт.

Та щоб Твоє життя змінилось -
Не вік же жити в самоті,
Щоб дійсно жились - не тужилось-
От що у мене на меті.

Ти десь пішла. Но Ти зі мною
У думках, снах і наяву,
І те, що сталося,- скажу лиш
Всього два слова: - «я Люблю!»

Десь я пішов. Чи теж з Тобою,
У думках, снах і наяву?
Скоріш би сталось, як зі мною,-
Й сказала також: « я Люблю!»

Б. Гетьман

Не зігріте серце

На початку літа
Зустріла тебе,
А серденько ще з весни
Коханого жде.
Та минуло літо,
Осінню стаю
Й не зігріте серце
В зиму відішлю.

Чого-чого, мені скажи,
Живеш коханий, мов у сні,
Прокиньсь, тобі я покажу
В коханні чар твою весну.

Зимувати буду,
Зиму пережду.
Тебе не забуду,
Тільки тебе жду,
А весна настане,
Зацвітуть поля,
Надіюсь розквітне
Знов любов твоя.

Сонечко пригріє,
Серце відійде,
В нім любов жевріє,
Думаю, прийде
Й до тебе коханий,
Є всьому свій час,
Ти такий жаданий
День у день весь час.

Б. Гетьман

* * *

Тік-так - годинник час рахує
До ранку майже знов не сплю
Серденько тужить, я сумую -
Погляд очей твоїх люблю.
Мені би бачити їх вічність.
Все в них, чим так багатий світ!
З усміхнено чарівно сірих
Не дав би я, щоб падав цвіт.

Мої ви! Доки вас ще бачу -
Піду додому не мої.
Прийду і мало не заплачу
Чом не призначено тобі
Моє серденько, радість чути,
Що й ти кохане теж в одвіт.
Ланцом неначе би прикуте,
Щоб не пізнать кохання світ.

Той світ, що у природі зветься
Коханням - тільки ти і я!
Бо те, що було, не вернеться,
Як і та молодість моя.
Ті сірі очі другий бачить,
Цілує чарівні уста,
А ти, козаче - небораче,
Щоби заснуть - рахуй до ста.
.....
Та на сто першим серце стало
Не витримало туги-мук.
Воно ж хотіло зовсім мало
Щоб більш не було вже розлук.

Б. Гетьман

Причина

*Гнівайтесь, та не грішіть,-
Сонце нехай не заходить у вашому
гніві. з посл. ап. Павла до ефесян.*

І
У простоті вбачав Господь
Всю сутність віри в свого Сина,
А не у пишності і злоті.
Що Візантія насадила,
Щоб Богу очі засліпить
Й не бачив Він гріховності –
Константинопільських інтриг
Та розколу духовності.

Святий князе Володимире!
Де ж були Ваші ясні очі?
Чом не отримали ми мир,
А лиш гризню й безсонні ночі?
Слов'яни в вірі розділились,
Чи не тому, що спокусились
На Анну і на пишність храмів?
Спокусивим й народ лишився...
Поми□лок стільки наробили,
Що стало б їх на чверть Європи.
Через спокусу нас же й били.
І піт солоний, мов ропа,
Стікав й стікає з спин струмками
На благодатну землю й рани.
Вогнем печуть серця віками,
Й народ і досі наш на грані
Можливих й неможливих мук.
З ранку до вечора з сумками
Товчеться, щоб донька чи внук
Змогли б лиш вижити, а думками
Вже просить смерті з Божих рук.

А та не квапиться іти,
Лиш страдним душам мовить тихо:

- Одна же я на цілий світ,
А вас мільйони, ждiть, - і лихо
Не обмине ваш дiм, родину,
Бо на землі всіх пам'ятаю
В гріху живущих, щохвилини,
Й віками дурно час не гаю!

Чом у молитві ми до Бога:
- В спокусу, просим, не введи!
Вона же родичка, небога,
Лукавого! Ні - й ми туди!
Родалися ж старшини наші
По смерті гетьмана колись.
Родився Кочубей й на пласі
Позбувся голови. Родивсь
Ще й Винниченко з ними
Та марна справа – загуло!
А Україна манівцями
Блукала через них віками,
А Бог пита: «Де ж ти було,
Дитятко моє безталанне?
Чом ти, сердешне, подалось
До юродових!? Щоб востаннє
Це було - щиро йди молись!»
Та ніби ж моляться в хатах
Та й наче в церкву ходять люди.
Але ж чому по закутках
Справляє молодь сидні всюди?
Лиш он старі до церкви йдуть,
А молодіж на свято Пасхи
Прийде, щоб паску посвятить.
А ми ждем благодаті й ласки...

II
Хвала вам, православні греки,
Що не потрапили до пут
Григоріанських літ навіки,
Не так, як ми, немов обреки,
Вигнанці, баламутим світ
Віри Христової в вселенній

Й не маємо благословення,
Неначе Господу чужі?
Все через гріх, який мужі
Давно вчинили через Кірку,
Звабливу чародійку-німфу,
Й не стали до сих пір Людьми...

Вужів безплідних й безталанних,
Були ж послами князів знаних,
Ще залишилося шістнадцять,
А по первах було сімнадцять.
Один лиш тільки з небагатих,
Звільнив земляк його Одиссей
Від чар звабливої Цірцеї,
Вже залишив мільйони плідних.

Решта плазують, сонце грає
На хвилях моря й зір ласкає.
Усе навкруг їм рідне стало,
Та думають: безплідне тіло,
Тисячу літ он прожило!
То не біда, що стільки років
Нема апостолів-пророків,
Раз добре нам, то й добре всім!
Так кожен думає із них,
На сонці гріюсь, смачно їм,
Царицю нашу ублажаю
Сам Бог мені б в цю мить позаздрив
Все в мене є, що забажаю.
Навіщо правда про Різдво,
Вся сутність їхнього буття:
Вони нікому не потрібні.
Живіть собі, і небуття
Вас обмине хоч ви й безплідні...
Пошли, Всевишній, Одиссея
На Україну! Щоб чимдуж
Доплив морями аж до Ея,
Проклятий острів. Там наш вуж!
Плазує біля ніг Цірцеї
Та холодить їх, мов росою,

Любуючись весь час красою
Спокусливої грішниці.

Не можна залишать його
На клятім острові в Цірцеї
Інакше українців жде
Та ж сама участь, що й Мойсея.
Помер на Нево, не діждавшись
Ступить на землю роду свого -
Через народ свій постраждав...
Задумаймось й побіймось Бога!

Не було єдності у них,
Патріотизму і терпіння,
Самоповаги ні на чих -
Від чого визріє сумління?
Сумління всьому голова,
А у старих його не було,
Лиш через те і їх нога
Води Йордану не торкнулась.

Три рази вже нас Бог карав,-
Недаром кажуть: любить трійцю!,
Але і тричі нас прощав,
Щоб не потрапили в гробницю
Навіки аж допоки світ...
Десятки щезли вже з землі,
Лиш на папері про них знають.
Про нас живучих, мов в імлі,
Можливо, навіть й не згадають...

Ш
Не кваптесь, люди, обмовляти,
Судити і каменувати
За те, що думаю не так,
Як цього хочуть ієрархи.
Багато скажуть: от дурак!
Дивись: що ж він собі надумав?
Задумав нас перехрестить!
Щоб Україну безталанну

Господь міг щиро полюбить.

Хрещені ми! А другий раз
Хрестить – то гріх великий, люди.
Одне на думці: щоби нас
Світ поважав! По всіх усядах.
І не дивилися на нас,
Немов на єресь словоблудну,-
Бо вже релігію на фарс
Перевели заради судна...
Затялись так в протистоянні,
Що вже й Москва перетворилась
На третій Рим! Немов би їй
Півсвіта винні... Мож вдавитись!
А не подумують: чого це
Петро апостол в Рим подався?
Бо була на те воля Божа,
Щоб світ наш звідти розвивався!

Вже на той час там був сенат.
Республіканський тип правління.
Правив державою не кат,
А муж, наділений сумлінням
Відповідальності на всіх,
За все, що твориться в державі.
Дав маху, тут же і на сміх
Брали любого та й карали,
Й спокуса не вводила в гріх!

Ім'ям Господнім Вас благаю:
Навіщо дробите зерно?
Посіймо, дурно час не гаймо,
За сім літ тонну дасть воно!
Та цим багатством не хвалімся,
Даруймо бідним повсякчас.
Це Бог велів нам всім ділитись! -
Кажімо щиро кожний раз.
Тоді і бідний зрозуміє,
Що духом не убогі ми,
Візьме за приклад наші дії

Ще й вчення Бога в тім пізнає
І сам почне виходить з тьми.
Та все ж важливо не проїсти,
А теж на хліб посіяти,
Щоб поле було золотисте,
І мож було свій віяти.
Не похвали знов ждати треба,
І не судім когось за щось.
Якщо і буде в цім потреба,
Воздасть за все в свій час Христос.

IV

А так скажу по совісті:
Не знаю, любить Бог чи ні
Все православіє на світі?
Напевно, ні! Судіть самі:
Чому плетуться у хвості
Білоруси, болгари, вірмени,
Грузини, кіпріоти, македонці,
Молдавани, серби, румини,
Українці, росіяни, чорногорці...
Весь світ, Різдво святкуючи,
Отримує благословення,
А ми, дрова рубаючи,
Навіть не просимо прощення
У Господа за тяжкий гріх.
Перемо, миєм, куховарим
На ковбаси живність ріжем,
Гендлюєм у ларках товаром,
А за одно і чорта тішим...

Як йому ж то не радіти,
Здох давно б вже без роботи,
Разом з ним й його же „ діти ”,
Бісенятівська голота.
То чи варто потурати
Чорту і його голоті,
А мільйони без роботи
Й копирсаються в болоті.

А у кого й є робота,
То отримує мізерок
За який не можна в свята
Дітям дати й на цукерок.
Ми ж такі же християни,
Як французи і хорвати!
Та невже ми безталанні
Вже й не вмієм рахувати?

Всюди писано в Писанні,
Що у березні зачатий
Наш Спаситель в Назареті,-
Дев'ять місяців добавте -
В грудні треба й шанувати
День святий для всього світу!
В нас виходить, як робочий.
Доки ж будуть ієрархи
Людям голову морочить
Й камінь в ласусі носити???

Греки, славні громадяни,
Вже давно разом із світом
Божі дні шанують вчасно
Й процвітають рясним цвітом!
День від дня люди радіють
За дітей і за онуків -
Їм ніколи, певно знають,
Не прийдеться терпіть муки.
З ранку голову сушити,
Як добути хліб насущний,
Щоб до вечора прожити
Й бути певним - день грядущий
Не повернеться більш задом.
Як було за новим стилем,
Все життя здавалось пеклом,
Бо невчасна праця в полі
Додавала смутку й болю
Й не покращувала долю...

У

Пробач, Всевишній, тяжкий гріх
Всім українцям, всій родині!
Непослух наш весь час у гріб
Дочасно зводив щогодини
Вже добру сотню громадян.
Зішли апостола країні,
Щоб, як Павло для коринтян,
Став світлом правди у руїні.

Від незнання терпіли ми
І досі терпимо наругу,
Бо не очистились від тьми,
Яка же й водить нас по колу,
Щоб тільки не знайшли ми віз
У небі серед зоряниці,
Щоби до Тебе він довіз
Й покаявшись, всі впали б ниць.

У тьми ж немає почуття
Любові, мудрості, покори.
До Тебе шани й каяття,
Без цих чеснот до нас не скоро,
Точніш не зможуть більш ніколи
Зійти дари Святого Духа,
Так само і плоди не зрадять
Євангельських блаженств і вуха
Не чутимуть з небес розради...

Тож думаймо тверезо, люди!
Чи варто нам рабами бути
Невігласів Москви, які в Іуди
Пройшли науку,- лиш би їм
Мож було смачно їсти, пити,
Розпухли вже й носи пропиті,
Блищать он щоки, мов штиблети,
А нам-то, нам-то треба жити!
Й виводити дітей у люди,
Щоб Бога славили правдиво,
Щоб поважали в світі всюди,

А Україна стала дивом!..

О Люди! Та якщо би ми
Подали голос свій могучий
Із наших храмів-тіл, то й ми
Забути зможем біль пекучий.
У новизні полюблять нас!
Коли, вітаючись, промовим
Усі разом: Христос родивсь!
Із світом „Отче наш” ще змовим -
Над православієм єдиним
Зоря засяє в Україні!!!
Й не буде поділу родини,-
Усіх слов'ян - в любій країні.

VI

Приснисть, святий Володимире
Ієрархам України,
Щоб сон став віщим їм, щоб мир
Настав для нашої країни,
Щоб не дробили те зерно,
Яке Господь зіслав із неба.
Воно для душ, мов те кермо,
Яке ж спрямує нас на небо.

Святий Великий Володимире,
Послів у Господа проси,
Щоб чули ієрархи й клір
Новий Указ з води-роси,
Який би душі освятив,
Щоб православіє із світом
Єдиним стало монолітом,
Ісус життям вже заплатив.

Настане час - заплатим й ми,
Заради єдності і миру
Цілого світу, щоб лиш з тьми
Виходили і вічне миро
Освячувало розум наш!
А ми у свою чергу дітям

Давали приклад повсякчас
Служіння Господу і Людям.

Хоч сто раз річку перейди,
Ніколи слід у слід не ступиш,
Як прийде смерть, чи пак, біда,
Ніде ж зі світу не втечеш.
Біду ще можна пережити,
Якщо раптово надійде...
Даш лад думкам: як далі жити?
Дивись - із часом відійде.

Коли ж бо квасимо роками
Біду, аж вистачає на роки
Та ще й розводимо руками...
Хто ж, люди добрі, небораки
Захоче нас тягти мов рака,
Коли впираємось й назад
Рачкуєм? Мокрі спина й зад.
І не шукаємо причину,
Щоб мож позбутися причинни...

Так що причина в нас самих,-
Від бездіяльності й причинну
Не вивели, а нас на сміх,
За носа водять в чині чинно,
А ми й не думаєм, що гріх
Тим самим творимо щоденно,
Не відрізняєм, де буденний,
А де святковий день насправді
Й не мислимо: а де та правда?
Від того і живем злиденно...

Осудність! Скажуть ієрархи:
Нема причини в цьому вірші!
Анахтему складе екзарх,
І будуть клясти їм же вірні
Мене, на чому світ стоїть.
Не розібравшись до кінця:
Чому щодня душа болить,

Та й, не пізнавши суть вірша,
Сплетуть тернового вінця.

Та не для мене лиш сплетуть-
Найбільший - то для Батьківщини.
Також народам, що за тином.
На сорок літ розтягнуть путь,-
Бо пройде, виключно, в пустині...

2002-20.02.2003р.

Б.Гетьман

* * *

Подарувала мама дім,
Душа отримала притулок.
Минає час вже, й тісно в нім,
Шукати треба порятунок.
Чого шукати? Ось я є,
Мала людина, та вже дужа.
Обличчя мамине сія,
Хоч боляче було їй дуже.
Пробач мені той перший біль.
Життя покликало, щоб жити
Молю лиш Бога, щоб тобі
Не було гірко доживати
Той місяць, рік чи, може, й два,
Коли десь буду я далеко.
Мені про тебе в чужині,
Вчувши „кру - кру”,- згада й лелека.

25.05.2004р.

Б.Гетьман

* * *

Ле фелісіто! Громадяни-
Шановне панство і селяни.
Ло с'єнто мучо, пардоне.
Без громадянства, ач но дон я!
Далеко в світі є країна,
Панама зветься віддавна,
А розділя, як Україну -
У вас Дніпро, її канал.

У світі зветься він Панамський,
По ньому кораблі пливуть
Й добро з бурхливої Атлантики
У Тихий океан везуть.
Так от для мене ця Панама,
Як тиха заводь на воді -
Лежиш під деревом банана
У гамаку, не на землі.
Це так, для відома Вам кажу,
Щоб знали, де я буду жити.
Краще вже тут чим у тюрмі
За волею щодня тужити.

Ласкаве сонце, ні хмаринки.
Кругом лиш тиш і благодать
В одних лиш трусиках служанка:
Що Вам, дон Пабло, ще подать?
Це вже культура! Я Вам скажу,
На щабель вище, чим у Вас!
І я усім Вам щиро раджу
Лежати в гамаках весь час.

Не буде більш остеохондрозу,
Радикуліт Вас обмине.
Банани їжте і одразу
В касторці надібність мине.
А то привикли до сметани,
Ковбас, вареників казан,-
Не видно вже за животами

На що ще здатний Ваш банан.
Запорами хворів я часто,
Це по секрету Вам скажу,
А все тому, що їв не вчасно,
Вві сні ще деколи жую.

Ходив по неньці - Україні
І спотикався раз у раз.
Кругом добре! По всій країні.
В ногах валяється у Вас.
Вугілля брил по всіх усюдах,
Металолому – гать гати.
Земля від нафти вся в озерах -
В штиблєтах вже й не перейти.

Став прибирати потихеньку,
Щоб часом ноги не побить
Та от біда - Ваш Потебенько
Став репутацію мочить.
Я Вам скажу: це неподобство!
Литвак поміями облив,
Зняв Президент не розібравшись,-
З горя мало не запив.

В Громаду з горя я подався,-
Став там доводить правоту.
Народ повірив, розібрався
Відкрив шлях до Парламенту!
Мене, народного обранця,
І там почали діставать.
Зі страху я, мов та вівця,
Став по-іспанськи вже бляють.

За що така кара Божа!
Я ж не крав, лиш підбирав.
Брав те, що людям вже не гоже.
Нікого я не обібрав.
Хіба в господаря в господі
Валятись буде все в ногах?
Все на полицях, у коморі,

Не треба й красти по ночах.

Та де це бачено, щоб в світі
Парламент словоблудство вів
Та роз'їжджали лиш по світу,
А Голова аж посивів.
За штири роки бідолаха
Таке наслухавсь день у день...
Ще би півроку - шляк би трафив!
Або б пішов на бюлетень.

Одне лиш добре - по закону
Під білі ручки не беруть.
До інших справ - то беззаконня.
Не так лежить добро - несуть.
Та нагинатись, руки мазать -
Одна морока, скажу Вам.
Не встиг ще їх як слід відмити,
Дійшло до тями –буду там,
Де неба й тільки, що, в віконці,
І то в квадратиках воно.
Став думати..., і якось вранці
Прийшло до голови само
Те розуміння, що не вічно
Ти будеш мати той мандат,
Так може статись, що навічно
На нари сядеш, милий брате.

Кваліфікацію змінив я,
Перекази став відправлять.
Не треба мити рук, боятись,
Набрав лиш факс, і вмить летять
Твої доляри на рахунок
У банк швейцарський без пені,
Це долі, наче би дарунок,
Завжди всміхається мені.
Тепер у мене лиш морока,-
У кантар раз-по-раз іди
Мінять доляри на бальбоа.
Оце доживсь - їдріть туди...

Завидувати нічому
Їдріть його на ліво - раз!
Був я Прем'єром - став мініяйлом
Та й ще іспанську вчи-це два!
Поки привик я до бананів,
То схуд на два десятки-три.
Неначе б, Льоню, як у тебе,-
Одна лиш шкіра й маслаки!
Ще й прізвище змінили
На Пабло Лизохер - чотири.
Щоб діти їх не впізнавали
Допоки житимуть, чорти!

Як не просив їх, щоб змінили
Вже й за мільйон - на Лизорус.
- Ви ж салоїд із України,
Та й не москаль й не білорус.
Закон такий з часів ще давніх,
Дон Пабло, тут ми вже безсилі.
Від прізвиська усім прибулим
Даєм ми прізвища красиві.

Із тиждень їв одні банани
Ще на початку - в перші дні,
Індійці миттю охрестили,
На свій манер, от капосні.
Штанів змінив вже десь з десяток,
Бо ж не встигав знімати їх,
А це у гривнях цілий статок,
Аж за три дні пронос той стих.
Касторки краще б вже напився
Щоби кишківник облегчить,
Якби то знав, дома б постився,
А так вся задниця болить.
Ото мене напроводжала,
Братва партійна, трясця б їм!
Цілу неділю пили, жерли!
Їй - бо під старість геть здурів.

А тут ще жінка, як дізналась,
Яке їй прізвище носить,
В обличчі п'ять разів змінилась,
Підскочила й як зашипить:
Ти низько впав, а я не хочу
Тут Лизохершою ходити!
Прийшлося дати донні хоч-не-хоч
Розлучення у твою ж мить!
Та ще і грошей відділити
Дві треті з тих, що я надбав,
Так що мене вже і судити
Нема за що, скажу я Вам.
Ні, жінка й діти тут не винні
Не з голоду ж вмирати їм,
А я тут безробітний нині,
Одні лиш фрукти тільки й їм.

От ніби й все, шановне панство.
Зізнався щиро Вам в усім-
Щоб я так жив! А панібратство,
Пердоне ме Льюню! Щастя всім!
Пишіть мені, не забувайте
Ла ф'єста! Ле десео ло мехор
Всіх обнімаю Вас, бувайте
З привітом Пабло Лизохер.

Санто-Каталіна
18 грудня 1998 р.

Ло с'єнто мучо пардоне
Мені шкода, що так вийшло, пробачте.
Ле фелісіто!- Вітаю Вас!
Пердоне ме - пробач мені
Ла ф'єста!-З святом
Ле десео ло мехор - всього найкращого.

* * *

Їхав Кучма на „Нісані”
В Гуту по дорозі.
Раптом вибіг пес з-за саней,
Опинилось авто в фосі.

Джип цілий, а пес забитий
Лежить на узбіччі.
Президент блідий і лютий
Аж змінивсь в обличчі.

Вийняв сотню зелененьких.
- Це за пса від мене.
Йди, воділо, віддай швидко,
Скажеш, що від тебе.

Пішов шофер по наказу
Віддавати гроші,
Йде й кляне: щоб тя, заразо,
Змалку з’їли воші.

Засидівся Кучма в джипі,
Блистять очі гнівом,
Жде вечеря й штаф у Гуті,
Лящ дніпровський з пивом.

-О, нарешті показався,
Швидше, до холери!
Шофер пре, аж дві бесаги.
Ще й в зубах доляри.

Підійшов той до машини,
Доляри ховає.
- Звідки в тебе ці дарунки?-
Кучма зло питає.

Та для мене ці презенти,
Ще й велика дяка,
Бо сказав: віз президента
Та й забив, собаку...

Трембітають трембітоньки
В горах, полонинах:
Новину цю сповіщають
По усіх хатинах.

24.05.2004 р.

Б.Гетьман

* * *

Голод преси, голод слова
Країну мордує,
А керманич наш - „полова” -
І в вус не подує.
Що йому та преса, слово,
Лиш „факти” читає.
Щодо слова, як полову
Вітер роздуває.
По всіх селах України
Мовчать гучномовці,
Звідки ж взнати, що в країні
Творять урядовці.
Кожний сам собі гадає
Й на свій лад міркує:
Чом одним Господь дає,
А другим жалкує?
Тим-то й дав, хто не мовчав,
Та думав щоденно,
Й не чекав, хто б його навчив
Жити - незлиденно.
А чого це і за що ще
Мав би нам давати,
Якщо хисту лиш яйце
Крутити й гадати,
Як повернеться лицем -
Повезе сьогодні,

А повернеться дупцем -
Будемо голодні.
Та нащо Йому здалися
Німі й терпеливі?
Доки будемо мовчати -
Не будем щасливі.

25.05.2004 р.
Б. Гетьман

* * *

Тупа упертість і амбітні плани
Керманичів імперії ведуть...
Тим часом, в осетинському Беслані,
Потоком нескінченним люди йдуть.

Ідуть в журбі, неквапною ходою,
В душі й грудях жагучий біль несуть,
Бо рідні, в трунах, поряд з головою,
Не встигнувши пізнати життєву суть,
Пішли з життя, так й не пізнавши Бога...
Чим завинили, перед ким, за що?
Кому потрібна смерть, заради чого?
Чи варто жити, коли життя ніщо?

Колись настане час, прозріють люди,
Та зрозуміють, що земне життя -
Це боротьба за проданців - Іуди
Та Господом за наше майбуття.
Іуда вибрав смерть замість свободи,
Так само, як керманичі тепер...
Та не далекий час і знов народи
Здобудуть волю, щоб їх рід не вмер.

Ніхто не заголосить по кончині
Імперії, керманичів повік,

Бо через них, віки минувші й нині,
Лиш кладовищам вже згубився лік.
Вони усюди - по містах і селах,
У полі, в лісі, в горах, у гаю
Убиті та полеглі у Аллаха
І в Господа - у пеклі чи в раю.

Лиш Їм судить, хто праведний чи вбивця!
Лиш Їм судить, де правда, а де зло!
Й ніхто не плюне Їм в Їх образ-лиця.
Яким не було б йго моральне тло.
Не вам судить, потомкам Чінгізхана!
Не вам судить, потомкам Єрмака!
Бо в ваших венах кров їхня погана
Текла, тече й до зла і вбивств гука.

Брехня, що від Москви і до Камчатки
Пройшли без крові, трупів, гвалтувань.
А люд підносив хліб і сіль нащадкам
Та йшов під їхню руку без вагань.
Всеволодні імператори з царями
Не втримали імперії в руках,
Бо кожний крок все ближче вів до ями,
Й в кінці-кінців всі потерпіли крах!

5.09.2004 р.
Б. Гетьман

Але

Суспільство наше непросте
Жде – не діждеться змін.
Два буцефали із „Проте”
Не роблять сівозмін.
Хіба ж важливо, хто дає
Подачки зі стола.
Байдуже й як, коли пройде
Озимих зерн сівба.
Ще сніг не зник, озимину
Вже сіють. І то де!?
На сіроземних лиш ґрунтах -
Можливо, щось зійде.
Чи вродить їм в цей рік чи ні -
Не мучать совість, страх.
Живуть, немов би в чужині,
Ще й мають добрий дах.

Вже літечко пішло на спад.
У повні йдуть жнива
На бетеері жнивварі
За ним комбайн „ Нива ”.
На сіроземі, як на зло,
Стебло на п'ядь - мале.
Забули й марно топчуть тло,
Що слово є - але!
Але, на щастя, є у нас
Ще й інші сівачі.
Під зиму сіяли озимі,
А ярові вночі.
Вночі, весною, в чорнозем!
А ваш труд, наче плач.
Тож новий восени спечем
Вкраїнський наш калач!

Б.Гетьман

Пильнуймо!

Пильнуймо мудрість, мій народе!
Щоб не поцупили вожді,
В яких то тільки тої вроди,
Немов в сороки на хвості.
Для простаків, що вождь - то білий -
До скону буде тільки ваш.
Для опонентів - горна пляма
На серці, та душі палач.
Терзає українські душі,
В родини вносить розбрат, гнів...
Заради чого? Щоб гинуші
Дали б хоч сотню срібняків.
Бо заробить їх неспроможний
Трудом. Халява - чом би й ні!
От і веде Ясновельможний,
Щоб фарисей товк чолобитні.

15.09.2005 р.

Б. Гетьман

Гідність

Плекаймо гідність з пелюшок.
Маляті радий я,
Щоб згодом змогло обстоять
Щирість думок щодня.
Щоб не вклонялось ворогам,
Злодіям, брехунам,
Чинушам, гопникам, совкам
Й мерзотним їх думкам.
Гідність – не гроші і не фарт,
Не лотерейний скарб,
Її нема в колоді карт,
Вона - як райський сад.
Хто дружить з нею – панам-пан,
Не піде на поклін,
Свободу береже, як сан,
Сам Папа Римський в нім.
Яке це щастя, Господи,
Тільки тобі служить,
Заради Тебе та людей,
Щоб вічно в світі жить.
Щоб діти, внуки, правнуки
Та люди сіл і міст
Сказали: “Він з гідністю живе,
Не поміняв в ній зміст“
Гідність – це біблія твоя,
Душа з нею живе.
Не зрадиш їм – ім’я твоє
Ніколи не помре.
Якщо не робиш ти добро,
То хоч би не зашкодь,
Дивитись гидко на чинуш
Та їх мерзенну плоть.
Продавши гідність за бабло,
За тридцять срібняків,
Тим самим повторивши зло
Іуди та наступників.
Юда хоч згодом зрозумів,
Яке він зло зробив.

Чинуша, знаючи свій гріх,
Й поклону не створив.
По-фарисейськи молитися,
Лиш просить в Бога : дай,
А гідність не допроситься :
Про мене хоч згадай!
Помре чинуша, братія
Таких самих чинуш,
Лиш на поминках промичить:
Помер достойний муж.
Самі забудуть й люди теж,
Що жило таке чмо,
Яке в грошах не знало меж
Воно ж бо його єство.
Гідність перехрестилася:
О, Господи, прости,
Душа лиха не допросилася
Нас під вінцем звести.
Пішла зі злом невінчана,
Білесенька, як сніг.
Сестрички – совість зведена
Мільйони з нею літ.

25.02.2015р.

Б. Гетьман

* * *

Мою Україну,
Безвинну дитину,
Що ледь-ледь на ноги звелась,
Мою Україну
Хотять в домовину
Живцем положить вороги.
Мою Україну,
Червону калину,
Що щойно почала цвісти,
Завчасно зривають, до землі прибивають
Холодні сибірські вітри.
Мою Україну
Повік не здолати
Ворожим грабіжним вітрам,
В моїй Україні
Знайдуть супостати
Для себе на похорон крам.
Моя Україна,
Бурштинна перлина,
Нам сонечко частку дарує.
Моя Україна,
До соборна вільно
Свій шлях до щастя торує.
Моя Україна,
Нескорена панна,
Не піде в танок з путаном.
Моя Україна,
Рідня Роксолани
Танцює лиш з Султаном.
Моя Україна
Для всіх хлібосільна,
Хто щиро її полюбить.
Моя Україна,
Як ненька розумна,
Сердечно всіх приголубить.
Моя Україна,
Степи, Верховина
Моря та гаї з солов'ями.

Моя Україна -
Співуча країна
Весь світ приводить до тями.
Щоб мою Україну
Світ знав як єдину,
Де гідність в пошані та воля.
Моя Україна -
Це Бога спадщина
Ним дана, як Всесвіту доля.
Моя Україна,
Ключі журавлині
Зі всього світу приймає
Моя Україна
Для зайд не гостинна -
Для Путіна місця немає!

Б. Гетьман
14.03.2015р.

Монолог пам'яті Герою України із Небесної Сотні Роману Гурику

Вогонь палає, іскри, дим від шин,
Вибухи гранат, постріли з гвинтівок –
Все це сотворив Гарант, цей сучий син
Зі страху і тремтінь кінцівок.
О Господи, за що ж то нам таке?
Братовбивство на Майдані
Одні за те, щоб жити, як лакеї,
Інші ж хочуть скинути кайдани.
Бо ж в Україні – а ні суду, а ні прав,
Законів гідності, свободи.
Якщо ти чесно жив, не крав,
То будеш бідним до скінчення роду.
Добро та зло переплелось в косу,
Її не розірвати вже руками,
Лише мечем, вмочивши у росу,
Ми розрубасмо Путлера кайдани.
Роса – це сльози на людських очах,
Роса – це кров людська, що багряниця.
Вклоніться їм щоп'ятниці в сльозах
Як Господа Ісуса Плащаниці.
В молитвах всіх загиблих пом'янім,
Просім у Бога, щоб дав сил і змоги.
Вкраїну нашу втримати для змін
І завершить салютом Перемоги.

Б. Гетьман
17.02.2015р.

* * *

Чи варто було стати хряком
І уподобатись свині, –
Міністрам, суддям, депутатам, –
І доживать на чужині.
Колись ще підсвинками жили,
Ледве волочачи зади,
Нога за ногу заплітали
Й худющі були, мов хорти.
Народ - бідак пустив до хати,
Щоби не мерзли у хліві,
А ця худібонька проклята
Вмить опинилась на столі.
Господарі не попоївши,
Щоб до праці приступить,
Ледь встигли з'їсти крихти хліба,
Щоб можна було ще ходить.
Так ходим, ноги ледь волочим,
Без змін чверть віку літ
Рік тому, “коктейлю” сьорбнувши,
Чкурнули свині в білий світ.
Тож, люди добрі, майте розум –
Свиней тримайте там, де слід,
Щоб іншим неповадно було
Красти зі столу ваш же хліб.
Свиняче право в руках ваших.
Якщо у вас козацький дух –
Ніколи рило поросяче
Не бачитиме власних вух.

Б. Гетьман
15.02.2015р.

* * *

Небайдужа доля роду
Мені та родині.
Хочу того ж побажати
Я всій Україні.

Звусь я гордим йменням в світі:
Я є – українець!
На своїй землі господар
Я, а не чужинець!

Не дам зайдам панувати,
Народ грабувати.
Пробудилась кров козацька
З пострілом гармати.

І та кров жене нас
Лиш вперед за волю.
Бог нам дав останній шанс
Вершить власну долю.

Борімося і поборимо,
Не зганьбімо Бога.
Зоря над нами засіяла,
Зветься - Перемога!

Б.Гетьман
14.02.2015р.

Начало конца

Гордись, Русь-матушка, гордись –
Ты снова на коне,
Везет тебя он не пахать, –
К братоубийственной войне.
Гордость прет твоя из ноздрей
И изо рта пеной.
Забыла, как кормила вшей
Солдатской головой.
Забыла плач вдов, матерей
Детей, сестер, родных.
Забыла армию калек
Без рук, без глаз и ног.
Забыла карточки на хлеб,
И армию сирот,
И беспризорных с малых лет,
Заглядывающих в рот.
О, сколько нужно еще слез,
Бессмысленных смертей
Родных, несбывшихся их грёз
Иметь семью, детей.
О, сколько нужно еще войн,
Чтоб конь твой захромал,
Чтобы за мир стоял горой
В России стар и мал.
Я был бы счастлив, если б ты
Гордилась тишиной.
Была не матерью войны,
А мирною страной.

Б. Гетьман
04.02.2015р.

В'язні війни

В'язні війни без води і світла,
Без хліба й тепла,
Без спокою та сну
Не знають вони, чи зустрінуть весну.
В'язні війни без свободи і грошей
Знов годують вошей
В холодних підвалах,
Зрівнялись з шахтарями в лавах.
В'язні війни без побачень п'янкх,
Поцілунків палких
Ненароджених дітей
Живуть під страхом смерті нелюдей.
В'язні війни не спожили куті
Через ворожі кулі
Із різдв'яною колядою
До них не прийшли сусіди юрбою.
В'язні війни без сповіді, причастя,
Не пізнавши щастя,
Цей світ покидають.
Не знаючи, усі як їх поховають
В'язні війни в молитвах до Бога
Просять про допомогу:
Врятуй, Боже, від руїни
Багатостраждальну Україну.

Б. Гетьман
3.02.2015р.

Хотят ли русские войны

Хотят ли русские войны?-
Спросите вы у сатаны.
Ответ да, да как рок судьбы
За каждым да кресты, гробы,
И в каждом - воин, сын, брат или дед
Отец, мать, девочка, сосед.
За ними тысячи людей,
Идут, кляня все нелюдей,
Начавших новую войну,
Забыв спросить вновь тишину.
Финал известен всем и вся -
Та ж участь ждет тебя, Россия
Сон сладок твой - проснись, проснись!
Пока не поздно, извинись
Пред Украиной, Грузией,
Молдовой и Ичкерией.
Народный гнев всех этих стран
Растет из-за смертей и ран.
Дома разрушены вокруг,
Убит врагом и брат, и друг.
Хочет ли Мир снова войны?
Спроси, Россия, у тишины:
Миллиардно-кратно скажет: Нет!
Планете мир! Войне нет, нет!
Память совсем стала плоха-
Забыли Невского слова:
В фарисейства равных нет
Вам, россиянам, на весь свет.
Одно вранье царит опять!
Умом Россию не понять...

Б. Гетьман
29.01.2015р.

* * *

Не зрозуміти вам, кати,
Народ повсталий задля волі.
Ви ж народились з темноти
І виростили у неволі.
В неволі маячних ідей,
Що все навколо тільки ваше,
І вчились ви не у людей,
А у фашистів - «шизораша».
Ради грошей і за «бабло»
Ви наплодили яничарів,
Злодіїв, гопників, хапуч
І недолугих генералів
О, Україно! Не мовчи!
Борись за гідність і свободу,
Бо тільки так спроможна ти
Здобути щастя для народу.

Б. Гетьман
14.01.2015р.

Тепло

Усе тепло, що в мене є,
Я віддаю тобі, кохана,
Бо тільки ти та тільки ти
Для мене день і ніч жадана.
Жадана всім моїм єством,
Розумним поглядом любові
До всього, що плекаєш ти,
Є найріднішим, - йде від лона

Матусі нашої землі,
Яку ти любиш і цінуєш
Та кожний день, до білих мух,
Руками нібито цілуєш.
Цілуй, цілуй - вона колись
Теплом зігріє від морозів.
Божественна небесна вись
Візьме у подорож на возі.

05.03.09

Б. Гетьман

Тринадцять запитань

Прокинься, Україно, від сну!
Прокинься, уклінно благаю,
Бо майже проспали весну,
За що нам таке, вже й не знаю?

Чи, може, за те, що глухі
Були ми, коли розпинали
Тебе супостати лихі,
А ми налягали на рала?

Чи, може, тому, що сліпі
Враз стали, коли грабували
Пройдисвіти вдень, не в п'ятьмі-
Тепер вже самі тягнем рала?

Чи, може, тому, що німі,
Мов риби клюємо наживку
На спині, замішаний в ЗМІ,
Та пізно стає рвати жилку?

Чи, може, тому, що скупі
До Бога лиш стали звертатись,
Коли нас припре у біді,
Та помочі ніде діждатись?

Чи, може, тому, що бідні
Не можемо й думки сказати?
У хаті своїй, доживаємо дні,
Та чуємось, наче би зяті?

Чи, може, тому, що без тями
Обрали нардепів всіх рівнів,
Для них ми лиш кури на фермі,
Вони нам вже стали за півнів?

Чи, може, тому, що байдужі
До справ сьогоднішня в державі,
Живем лиш би зранку до ночі,

Та душі покрились іржею?

Чи, може, тому, що ми грішні
У погляді, думці, чи дії,-
Тим самим себе обкрадаєм
І схожі стаєм на злодіїв?

Чи, може, тому, що зловтішно
Трем руки, коли горить хата
Сусіда, в ту мить душа грішна
Нічим не краща, чим у ката?

Чи, може, тому, що не сталі, -
Сім п'ятниць на тижні у нас
Доля дорогу стелить вдячно,
Лише тим, хто не знаяв час

Чи, може, живемо без віри,
Що наша країна воскресне,
Які би не дули вітри
Зимою, крига врешті - решт скресне?

Чи, може, живем без надії
Знайти колись шлях порятунку
Дитячо-юнацької мрії,
Побачить себе на лаштунках?

Чи, може, живем без любові
До всього на світі та себе?
Не дай лиш пролитися крові,
А Бог вже подумав про Тебе.

Твій шлях один – жити лиш чесно
Не бути байдужим до людства,
Що зробиш з любов'ю й завчасно
Здійснить твою мрію дитинства

04.03.09

Б. Гетьман

Сучасний парламент

Закриті списки – то є фарс
Затьмарення мізків.
То всього - навсього є шанс
Наповнення мішків.
Великих, менших і малих
Це в кого який хист,
Хто хитрий, наглий, а не лох
За рік стає, як хлист.
Усе блищить в таких:авто
Штиблети, пика, кейс,
Хатинка з залом метрів в сто-
Це тільки для гостей.
Ну, а про решту говорить
Не будем, ясно й так
В руках його і сніг горить
На все ж бо він мастак.
В такого без костей язик
Так само, як й спина –
Партбосу зад лизати звик,
Аж з рота йде піна.
В нардепи вибивсь лизозад
За списком він пройшов
Прийшла пора вернути назад
Туди, звідки прийшов.
Неначе робот натиска
Він кнопки – проти, за,
Як виступати – чорта з два,
Ковтає язика.
Більше трьох сотень, от таких,
Без костей й язика,
Пройшло в парламент, щоб він скис
На вічній віка.

II
Засідають кнопкодави
У найбільшій раді...
Хтось образиться та й скаже:
Ми законодави!

Мало каші з'їли,
Ви для себе їх давили,
Щоб гладшало тіло.
Що до чого, а до давок
Вам не привикати.
Один може зразу з десять
Кнопок натискати.
Другий може, в добрій давці,
Ребра поломати,
Третій плюнути в обличчя,
Вибачаюсь – в пику,
А четвертий дує в дудку, -
Сумісник-музика.
Ну а п'ятий, та і сотий
Надувають кульки,
Як захоче ваш пан сотник
То й влаштує гульки.
В комітетах статистично
Руки підіймають,
На трибуні артистично
Босів вихваляють:
Ой, які ж вони порядні,
Мислять стратегічно
Та діють тактично.
Бос, як вийде, стане в позу
Та й мовить трагічно:
Люди добрі, українці!
Всім гаплик настане,
Якщо той націоналіст
Президентом стане,
А ще та он, білобриса,
З пишною косою,
Всіх веде назустріч смерті,
З гострою косою,
Взяв слівце хтось з кнопкодавів,
Жаба придавила,
Та й давай, одного з босів,
Підіймать на вила.
Як же міг отой, що губи,
Наче варениці,

Кинуть жінку, розлюбив,
Втік до молодиці.
Та такого при союзі
Політбюро скоро
Вигнало б, шановні друзі,
Загубив геть сором.
Ось закон для тих, хто в гречку
Дуже часто скачуть,
Затівають суперечку.
Потім жінки плачуть,
И все кінчається розводом,
Встановити штрафи,
Щоб такі були великі,
Як шия в жирафи.
Не захочуть ані гречки,
Ані полуниці
Та триматимуться гречно
Одної спідниці.
В першу чергу комуністам
На кнопку давити,
Як не стане голосів вам
Зможем підсобити.
Натиснули кнопкодави,
Голосів катма.
Хто ж той сук хоче рубати,
Значить все дарма.
Хто із хворих те побачить,
Вмить стає здоровим
Насміявшись, та ще й скаже:
Дай їм Бог здоров'я.
Та здоровим не так смішно,
Бо кожний з нас знає,
Як сусідка ще й зловтішно
Нам на нервах грає.
Так от чубляться, пліткують
Між собою клани,
А тим часом лиш кришують
Власні бізнес-плани.
Так незчулись, як державу
Криза охопила.

Кнопкодави й далі жваво
Лиш встромляють вила
Усім іншим, хто не хоче
Жити, як "професор",
Або серцеїд, жіночий
Ганстер і агресор.
їм сьогодні не до кризи
Вибори на носі.
Святі, як для попа, ризи
Шиють знов для босів.
Обіцяв хтось, що за ґрати
Посадить злодіїв,
Вже пора врожай збирати,
А ми ще не сієм.
За нас сіють-засівають
Судді й кнопкодави
Та так щедро, аж вмливають
Ті, що хабар брали.
Бо й в тюрмі з'їсть ікру з миски,
Рука руку миє
Нам від того який зиск?
Хіба, що помиї...
Далі чахнем терпеливо,
Месію шукаєм,
Раз обпікшись, боязливо
Другого чекаєм.
Нудно ходимо по колу,
Багнючище місим
Та думками і то кволо
Себе тільки тішим.
А тим часом підростають
Діти та онуки,
Що залишим їм у спадок?
Та наші же муки...

24.03.09

Б.Гетьман

* * *

У товаристві, де повага
До всього й всіх понад усе,
Законом честі є зневага
До тих, хто хвалить лиш себе.

Бо думка, що лиш він порядний,
Порядок любить, чистоту.
Заглянеш в душу, - безпардонний
Перед тобою – хам в чисту.

Когось образити, обляять,
У душу плюнуть аж до п'ят.
Жахнешся від усього того
І тричі мовиш: свят, свят, свят.

Лишень бо тільки мовиш слово:
- Подумай, хлопче, що верзеш!
Стає на дибки, мов худоба
Й мичить, про що – не розбереш.

Подумаєш: і в кого вдався –
Батьки такими ж не були...
Вже й не зв'язати, обірвався
Зв'язок душевний назавжди.

М. Млада – Болеслав
01.07.2007р. Б. Гетьман

* * *

Рік живу я та працюю
В Млада – Болеславі,
За цей час уже про мене
Пішла гучна слава.

Бо сподобав тут “Мерлунку”
Та ще й “Козел” – пиво,
По пляшечці того й того –
То є справжнє диво.

Тож “Мерлунку”, “Козел” – пиво
Став я споживати,
Якщо тільки переп’ю,
Зачну моц блювати.

Ой, “Мерлунко”, “Козел” – пиво,
Вас так файно пити.
Лиш біда, як переп’ю,
Можу де – будь сцети.

Ой, “Мерлунко”, “Козел” – пиво,
Ллється ви в утробу.
Лиш бо сто грам переллю,
Мичу, мов худоба.

Ой, “Мерлунко”, “Козел” – пиво,
Що мені робити?
Стало важко мені з вами
Та не мож лишити.

Бо кого собі сподобав,
Вірний їм до гробу,
А мені за цю порядність
Кажуть, що нероба.

Ледве теплий сів у бус,
Їду на роботу,
Наш партяк домів привіз
Визивать блювоту.

Бо як глянув він на мене,
Рогом лізуть очі,
Був на младий місяць схожий,
Що зійшов серед ночі.

Поза північ я ще пив,
Щоби міг заснути.
А партяк щоб спав, вліпив.
Тисячку покути.

Ще й сказав: якщо не кину
Я все споживати,
Особисто на Україну
Буде проваджати.

Не хвилюйтеся “Мерлунко”,
Друже, “Козел” – пиво
Візьму вас я теж домів,
Щоб знали, яке ви є диво.

М. Млада – Болеслав
1 липня 2007р.
Б. Гетьман

Молитва

Невістці Олі присвячую

Заврунься, пам'ять! В надвечір'ї...
Ти наче Сонце, що згаса
В багряних хмарах передгір'я-
Хвилююча й страшна краса.
Немов поцупити тя хочуть
Й заколисати, мов дитя-
Прокинувшись, лиш би й збагнуло:
Почався день, плине життя.
Як розпочнеться? Будьте певні-
Тут вмить прокинуться чужі,
А ми воли, на ниві кровній,
Орати будем. В упряжі...

Заврунься, мово лебедина!
В народній пам'яті зійди
Від Закарпаття до Донбасу,
Розмаєм пишно зацвіти,
Щоб кожний, хто хоч раз почувши,
Неначе шепіт пелюсток,
Горнувся вічно, як дитина,
До тебе з самих пелюшок.
Щоби хотів щодня пестити
Й співати чарівних пісень,
Допоки житиме на світі,
І гордо мовив з дня на день:
Я українець –українка!
Це Богом дане нам ім'я!
Як і освячена навіки
Й Ним же, дарована земля.

Заврунься, роде український!
Розмаєм барв скрізь проростай,
Щоб невпізнаним став навіки
Ще за життя наш рідний край.
За честь народи світу б мали
У домі мати виріб наш.
Народ, як націю, сприймали

Й не промовляли,- онде раш !
Щоб всі сусіди, ближні й дальні,
Раділи нам, неначе брат,
Та не було ніколи бойні -
Народних і сімейних втрат.

Завруньсь, Україно, в православ'ї!
Й помісною ввійди у світ,
Щоби ніхто не смів сказати,
Що й ми московський пустоцвіт .
Одвічні храми і палати,
Владики паства і земля
Були б Українськими навіки
Й не стали краєм-сателітом
Попів московських і Кремля.
Бо сатани любов лукава,
До наших душ від них, іде,-
Тож наша до Всевишнього
Й повік дороги не знайде.

Заврунься гідністю, народе!
Як стяг, неси своє ім'я.
Щоб не соромилась за тебе
Свята українська земля.
Наперекір усім незгодам,
Означивши собі мету,
Дійдем до єдності і згоди
Й пізнаєм велич їх земну.
Вже досить злиднями трусити
Й просити гріш, немов жебрак,
Бо той, хто просить,- вічно буде
Лише боржник або батрак.

Заврунься вірою, народе!
Й надію день у день плекай.
Тоді любов нам щастя вродить —
Розмаєм цвістиме наш край.
Кожну хвилину: денно й нічно
Несім у серці свій розмай,
Щоб зігривав він душу ніжно,

А прийде час,- злетить у рай.

Заврунься правда в Україні!
Без віртуальності й брехні.
Рік поза рік країна наша
Лиш копирсається в багні.
На різних рівнях посадовці
Зухвало клеять дурня нам,
А за одно і Святій Трійці
Тай світу теж. За що ж то Вам?
За те,що дали землю й волю.
За те, що світ нас привітав,
Щоб не ходили босі й голі,
Брехні наївшись, ловим гав.
Вже наловили й засолили,
Тож стане нам, допоки світ,
А сатана регоче з долі,
«Посіяли» десь з дуру в полі,-
Знов з пекла шле палкий привіт.

Завруньсь, кохання чисте й світле!
Між дітьми нашими навік,
Тоді онукам і правнукам
Ще за життя ми згубим лік.
Прокинься, нене Україно!
Із манівців виходь скоріш
Букетом родовим і мовним,
Із пам'яті,із гордості та правди
З помісним і соборним кровним
В розмаї Господа потіш.

Заврунься, Русь на суші й морі !
Від Ольги і до наших днів,
Щоби не крали території
Й спинився лік сиріт і вдів.

Заврунься, матінко єдина!
Для нинішних ще поколінь,
Щоби верталися в родину
З світів далеких на уклін.

Заврунься, Батьківщина мила!
Для всіх майбутніх поколінь,
Щоб їх любов до Бога й тебе
Розмаєм лиш цвіла. Амінь.

1-9-XI-2001р.

Б.Гетьман

Е.П.М.У. присвячую

Врунься, єдність, в Україні!
Стань для душ ще й братом
Бо роз'єднаність не спить,-
Може стати катом.
Крові людської їй мало,
Сліз, страждань і горя.
Замісити все б, то стало,
Щоб заповнить море.
Он розмай вже виглядає,-
Де же Україна?
Хоче неньку обійняти,-
Та не йде без сина.
Син ще тільки підростає,
Як буде без нього?
Без опори старі ноги
Не несуть нікого.
Збиті до колін в походах,
В голодовках пухли,
В перегонах при Союзі
Замало не всохли...
З думою тією мати
Прилягла спочити,
Чого дурно шкандибати
Й ноги волочити,
Щоб сміялася сусідка
З немочі моєї,

От як виросте синочок
Стане всім за неню.
Святим Духом він зачатий
На Говерлі нашій,
На Голгофу та не схожа,
Буде все інакше.
Врунься, розум український!
На потіху людям,
Щоб поменшало роботи
Прокурорам й суддям.
Світ надію ще не втратив,
Поважає волю!
Знає – ми ще здатні з часом
Звести храм для долі,
Щоб душа була в нім з Богом,
З Ним вела розмову,-
Бо роз'єднаність за рогом
Затіває змову.

1.XII.2001р.

Б. Гетьман

Розмай

Обминай доріг,
Де легко стелиться.
Твій життєвий шлях проліг
Крізь хурделицю
Іду я впевнено в житті,
Мета у мене є.
«Скажи ти нам, питаєте,

-Де ж твій Розмай жиє ?»

У серці він, душі моїй,
Дає мені снагу!
Відкрийте очі більш у світ,
Побачите мету.

Знайдіть Ви силу у собі
Боротись до кінця!
Моліть лиш Бога,щоб послав
Тернового вінця.

В кінці Весни побачите
Квітучий Ваш Розмай!
Минуть літа, осінній злет,
Якщо заслужу в Рай.

Тож поки серце б'ється в такт
Крокам мого життя.
Іду я впевнено в Розмай
Немає вороття.

А доки очі бачать світ
З різноколірних барв,
Завжди для серця та душі
Знайдуть яскравих фарб.

А як осліпну, не дай Бог,
То піду навмання,
Щоби почуть клич журавля,
Розмай он бачу я!

А втрачу, не дай Бог, ще й слух
З троянд їх колючки
Знов нагадають: та іди,
Розмай жде навіки!

А як положать у труну,
З цілого світу враз
Зашепотить мені Розмай:
Прощай – мільярди раз!

.....
Душа з Розмаю відійде
В небесную блакить
А що та хто на неї жде
Дізнається в ту мить,

Коли покине Землю – дім,
Де Бог її вселив,
А в небі вже розсудить Він,
Як вік я свій прожив...

2 березня 1999р.- 8 липня 2007
Б. Гетьман

Сумую за тобою, Україно!
Приснилась знов твоя краса.
Із стиглого колосся, з сині неба,
Звисає пишная коса.

До неї пригорнувся, рідним пахне,
Умить сп'янів, мов від вина.
Душа на чужині зі смутку чахне,
Хоч п'ю за тебе все до дна.

Та душу спраглу не розмочить мою
Ані горілка, ні вода,
Хоч би й привіз ще океан з собою,
Як мед, янтарного вина.

Немає більше, не знайду у світі
Такого поля, неба синь.
Я твій від дня народження, від плоті,
Мільйонний? Ні – мільярдний син!

Закоханий у тебе до безтями!
У гори, ріки, ліс, поля.
У твої білі хати з журавлями,
В чарівні співи солов'я.

Люблю тебе за мужність, терпеливість.
Ти втримаєш свій щит і меч!

Не втрапиш гордість ти свою і совість.
Морських просторів, суші меж.

Не будуть більше ноги супостата
Робити боляче тобі.
Ти обіпрись на мене, сина, брата -
Збороли вже раба в собі!

Тільки Любов дає ще мужність, силу!
Тільки Любов ще розуму додасть,
Щоб ти у світі в рівень першим стала!
Тоді і Бог нам вчасно всім воздасть.

Москва травень 1996р.
Б.Гетьман

Люблю буяння цвіту навесні,
Садів і парків України.
Вони чимсь так нагадують мені
Зростання кожної людини.

Не всім дано розквітнуть на віку
Засяять білим цвітом пишно.
Хтось буде схожий, ніби на вільху,
Хтось на ширококвону вишню.

Когось зачепить буревій в житті,
Когось з корінням враз положить,
Струхлявіє на пил у забутті,
А другого вік задрість гложе.

Якби то тільки задрість, біс вже з ним,
А то захланність всюдисуща,-
Все тягне, всього мало, тим живе
При владі поки стань імущим!

Тому добро, у кого душа є
Надію дасть людині вчасно,
Бо совість має й Бога признає -
По смерті свічка не погасне!

29 травня 1995р.

Б. Гетьман

Задихається земля,
Не зорана плугом.
Стане, як здичавіє,
Зелененьким лугом.

Задихається земля
Без рук селянина,
Зашкарубне на грудки
Чорноземна нива.

Задихається земля,
Ласки б їй, любові,
Спраглая її душа
Сліз не хоче й крові.

Задихається земля,
Помочі жде у влади,
А та в носі колупа,
То така вже вада.

Задихається земля,
Їстоньки теж хоче.
Сатана у відповідь
З радості регоче.

Задихається земля,
Помочі в нас просить,
Смерть по ній з косою йде
Та людей вже косить.

Задихається земля
Світ в очах он меркне.
Немічні чуда ждуть
А, може, воскресне?

10.04.1990р.
Б. Гетьман

Побійтесь Господа, банкіре,
Чиновники усіх мастей,
Із податкової вампір -
Міністр, нардеп та фарисей!

Це не до всіх, а лиш до тих,
Хто душу чортові продав,
А для народу ще й на чих
Користі жодної не дав.

Це – влада дзеркало для них:
Дивись – яке став я цабе!
Ти безробітний Робітник,
То винувать у всім себе!

Бо ти цю владу обирав,
Корито тихо підпхав,
Чекаєш мовчки щоб, «кабан»
М'яся та сала нагуляв?

Коли не буде вже й кому,
Пацяті їстоньки подать,

То здохне з голоду в хліву -
Щурі сусідські з'їдять .

Не стане в нас, кабанчика,
Настане тиш і благодать.
Сусід, моголо-братчик,
Почне зі співом прибирати ...

17 лютого 1999р.

Б.Гетьман

Так все не буде

Холодний вечі. Йдеш додому,
А під ногами сніг скрипить.
За день, втомившись, несеш втому
У тілі та в душі в цю мить.
Думки давно вже невеселі,
Гризота гризьми догриза.
І думаєш, коли ж в оселі
Знов буде сміх, мине гроза?
Мені б його хоч на хвилинку,
Розвіять смуток у душі.
І прилягти й полинуть хвильку
У милі спогади в тиші.

Як пори року наступають,
Так наше все життя мина
За літом осінь виглядає,
А тут, дивись, прийшла зима.
Знов кружать сніжні буревії,
Мороз по тілі пробира,
Дошкульний вітер свище й віє
Й подумаєш: скоріш б Весна!
Вона прийде... Ласкаве Сонце
У березолі зігрів,-
Душа і тіло крізь віконце,
Як колос, стануть дозрівать.

Тож не сумуй, пора настане.
Прийде той день, прийде той час
І усміхнеться доля, стане
У нас у всіх усе гаразд!
Колись згадаєш Зиму люту,
Життя нелегкеє своє,
А також ту грозу та смуту.
І слово добреє моє.
Віщі слова: «Так все не буде!»
Один бідняк від мене вчув
Тепер до смерті не забуде,
Що й він колись нужденним був.

18 грудня 1998р.

Б.Гетьман

Дивна річ, та й годі,
Загубили лік
З тих пір, як в народі
Ми на другий рік
Стали святкувати
Ще й Різдво Христа,
Бог став забувати,
Де Україна та.
Була Україна,-
Він її леяв,
А тепер руїна,
За що покарав?
«Грамотні, читайте!-»
(Донеслось з небес)
«Добре пізнавайте
В істинах святе.
Сина величайте,
Він не тільки Бог,
Як Людина, з днем,
Виростали вдвох.

Народивсь на схилі,
Того року Він,
День, коли у спаді
Зупинивсь зовсім.
Син почав зростати,
Тішачи щодня,-
Й день почав ставати
Довшим день від дня.
Так Вони обоє
З року в рік ростуть,
Людство теж зростає,
Пізнаючи суть
Всіх природних явищ
Вашого буття,
Для кого й навіщо
Ваше же життя.
Ви колись ходили
Пішки по полях,
А тепер навчились
Жити в кораблях,
Полетіли в космос
Зорі рахувать,
Розгляділи Місяць,-
Є вже що згадать.
Тільки ті рахують
Й дістають висот,
Що напевне знають,-
З ким іде народ.
Мало просто жити,
Служачи меті,-
З правдою дружити
Треба у житті.
Тільки щира правда
До мети веде,
З Сином йдїть в майбутнє -
Вас не підведе.
Він був, є і буде,
Вічно серед нас!
Вчасно Йго шануйте
У правдивий час.

Вродить гарно нива,
Хліб зберете ввесь,
Житимете вдома,
Не підете десь.
У світи за море
Ще й платні шукать,-
Бо крім хліба, й горе
Можете зібрать.
З Сином йдіть у поле
Сіять й жати хліб,
Щоб не було голе
Й не злягти у гріб.
Щастя, не пізнавши,
Йдете в небуття.
Хрест лиш заробивши
За своє життя...
Вчіться і шануйте,-
Син ж бо Він є мій!
До висот дійдете,
Буде син і твій
Волю й силу мати
Та повагу всіх.
У могилу, вмерши,
Не забереш міх,
Щоби з ним постати,
За гріхи свої,
Це й всі настанови
Поки що мої .-
От все це почути
Щойно довелось
Думаймо, як жити!
Щоб і нам велось.
Якщо б воскрес Шевченко
Неуки!, лишень би встиг сказати:
Глянув би з сумом гірко
Й ліг, щоб більше не вставати.

9.02.2001р.

Б.Гетьман

Зі злості

Гнат підтримує Івана,
Щоб собі не впасти,-
Ноги вже не в силі нести.
Йдуть, щоби прикластись
До криниченьки, що в Гната
На його обійсті,
Та почули дуже дивне
Шарудіння листя.
Сперечаються п'янички,
Що то за тварюка
Повзає біля кринички –
Вуж, чи то гадюка?
Придивляються уважно,
Темінь серед ночі,
Та хрестяться лиш побожно,
Не стрибнуло б в очі!
Ох і буде нам лишенько,
Як тим ядом присне,
Гнат шепоче ледь тихенько:
Порятуй нас, Христе!
Боже нас, пити за Тебе
Будемо щоднини,
А як буде Тобі мало,
Хоч і щогодини .-
Більш не бачить нам стакану
Повний чи на дні лиш,-
Було чути від Івана,
Та й застиг, як миша,
Тут ще пес вкусив його,
Та, як гавкне ззаду,-
То вже перегар, напевно,
Псові спать завадив.
Та залякли так зі страху
Навіть і не зчулись,
Як штани, мов парашути
Враз від чогось здулись.
Як відчули ще й дзюрчання,-
Підкосились ноги.

В ту ж мить із-за криниці,
Ледь почувся стогін.
Ніби ноги попустило
Підійшли поближче,-
Наче хтось узяв відерце,
Воду так і хлеще .
Поки йшли, то дивний запах
Розійшовсь по двору.
Чують –твар заговорила:
-Ну й тхне атмосфера!
Так смердить що рвати хочу
Та шкода горілки,
А щоб їм вже той віходок
Рознесло у дрібки .-
«Та це ж наш Грицько сусіда! - »
Мовили п'янички
Зразу відлягло від серця,-
Будем пить «три гички»!
Але ж тут самі збагнули,
Звідки запах дивний.
Зняли сподні та кальсони
-Ач, це ж Гриць ти винний!,
Прокричали з тої злості,
Та давай –но прати.
Гриць кричить: «Поб'єте кості
Сядете за ґрати!»
Так перуть об Гриця сподні,
Що нараз аж впріли.
Знов Гриць крикнув: «Годі! Годі !
Та ми ж разом пили!
Так чорти, щоб вас побрали
З вашим самосадам,
Ви ж бо в хаті накурили,
Що впав з лави задом
Замакітрилось в голівці
Ледве онде рачки
Я доповз вже до криниці,
Щоб попить водички.
Та напившись, закортіло,
Як на зло, ще й спати,

Бо замучивсь я до смерті
Рівно й твердо встати.
Я то я, а ви чого це
В сподні наробили?»
-То, сусіде, ми зі злості
Бо ще не допили!-
-От мені б ще злість такую,-
Я відро б це випив,
А потім би прав вас доти
Поки б не захекав.-
Підняли Грицька – сусіду
Вже й від нього пахне.
-Йдемо, хлопці, митись й прати,-
Най те шмаття сохне...
Бо як визнають наші жони,
Що ж то з нами сталось,
Будуть згадувать до смерті,
Як нам нині пралось.

5.04.2000р.

Б.Гетьман

Експансія

Чому обділений народ
Землі – держави – Україна,-
Протягом вже трьох століть
Передається з роду в рід
Не процвітання, а руїна?
Чом майже всі держави світу,
Що вірять в Бога та Христа,
Їх мають ласку і опіку,
А нас мов зняли б з хреста?
Ні процвітання, ні єднання,-
Живе сам, кожний, по собі.
Яке тут може бути братання,-
От даш мені – то й дам тобі.
Лишень на тямі як би здерти
З людини той останній гріш,
А потім ще й до церкви піде,
Не каючись, знов творить гріх.
Згрішив я, Господи! – не скаже, –
Диявол душу придушив!
А б'є поклони та ще й каже:
Шаную Тя, щоб я так жив!
Без сповіді прийме Причастя
Та молить Бога: «Дай мені
Років, здоров'я, сили й щастя,
Щоб ще міг жити на землі.»
Та й далі землю свою топче
Над тим не мислить, а чого це
У наших храмах українських
Піп по-москальськи лиш лопоче
І, як Іуда, ще й гогоче.
Ще майже половина грішних
Не хочуть бути на землі
Господарями храмів пишних,-
Господар досі он в Кремлі.
О доки будем лизать ноги
Попам, розпухлиш од харчів,
В яких аж он лосняться морди
Від сала, шинки й калачів.

Гудять в церквах, як паровози
Басами спитих голосів
І розглядають нас, як кози,-
Чи нам сподобався їх спів.
Не втямлять, що Господь лиш Духом
Сприймає наш Духовний Спів,
А не людським природним вухом,-
Навіщо вводите у гнів?
Не втямлять досі ще й того,
У хаті мрець лежить, спочив,
А їм після псалтирських чтив
І всім присутнім біля нього
Обов'язково накрий стіл.
Вдова, вдівець чи, може, діти
Ледь нашкребли тих грошенят
На домовину, мерця вдіти
Щоби достойно поховать,
Повинні думати й про те,
Як їх усіх нагодувать.
Де розум, честь та совість ваша.
Коли ви поруч із мерцем
Їсте й п'єте. З яким лицем?
Напевно, в головах тих каша...
Душа мерця поруч витає,-
А тіло прилягло спочить,
В дорогу скоро їй, бо знає,
Що цілий рік буде витать
По тих небесних кругозорах
Аж поки та настане мить,
Щоби постати перед Богом
При свідках – Ангелах і зорях,-
І буде її Господь судить.

От що прищепила нам московська
Церковна братія й попи.
Прийшов ваш час збирать авоськи,
Щоб не брехали з-під поли
Диявола, неначе, моськи..

О люди добрі, схаменіться!

Допоки вас будуть пажі
Алексія учить молитися,-
Для Бога будемо чужі.
Не розуміє нас Творець,-
Бо схожі чимось на євреїв.
Що ним не створений народ
Мовить на мові фарисеїв.

Андрій Апостол Первозванний,
Колись звернувся до людей,
На мові нашій, нам всій рідній!
А не скаліченою десь,-
В лісах московських, голій тундрі,
В тайзі, в Сибіру, де хоч вий,
Де сотні тих племен у мандрах
Змішались між собою в рій.
Яких Господь не розібрав би,-
Вони й не знали, що Він є,
Бо були ще тоді рабами,
Монгола, ідола й війни.
В ненависті, у злобі й люті
Зростали мова, побут, мат!
Усе, як склали, вийшло в купі,
Готовий до розбою кат.
Знайшли от з кого приклад брати
Й цією мовою просить
О Господа..? О сестро! Брате!
Отямтесь! Неуцтва досить!
Бо не збагне Бог нас ніколи
Й довічно будемо хохли!
Колись правнуки прийдуть з школи
Й промовлять: ми були і є раби...

Та кат дійшов до океанів,
Заполонив собою світ.
Від Єрмака до Олександрів
За допомогою тиранів
Створив Росію для сиріт.
Які й не знали :чий він, звідки?
Підрісши, брали в руки меч,

Робили вже нові засідки
Зло творячи, неначе смерч.
Хто ж міг навчить в походах вічних
До Бога звернень по-людськи,
Коли в мізках пропитих й грішних,
Були загарбницькі думки.
Коли ж там думати про Бога,
Просить прощення на віки,
Якщо по трупах в храм дорога,
Застелена аж до порога,
А ріки повні сліз і крові
Течуть ще й досі за гріхи...
Зі всіх народів всього світу
Протягом восьми століть
Один лиш знищив **геноцит**
Й по шию у крові стоїть,-
Народ Росії... У проклятті
Людей та Господа живе,
Про каяття не мислить навіть
І далі нищить все живе,
Хто хоче по-людськи жити
Лишень подалі б від Москви,
Нема різниці, де душити,
Не русский,- значит, моська ты!
Абхазія, Ічкерія, Молдова,
Крим, Білорусія, Кавказ
І знову моськи, знову вдови:
«Виконюй, мразь, прийшов наказ!»
А їх попи лиш походжають,-
Полки й дивізії святять,
А ті нав'язують насильно
Свої порядки. Свят! Свят! Свят!
Ніхто ще з них з хрестом в руках
Не зупинив потік армад,
Як зупинить, коли Указ
Верховний вистрілив з гармат.
Єпископи ! Митрополити!
Алексій! Катихизм спалили?..
Це не буквар вам, щоб диміти
Наступники Апостолів!

Воно то й видно, що димить
Постійно пропита Росія,
Так що й не треба вам кадить
І мудре, добре слово сіять.
Себе навіщо наражати
На неприємності та муки,
А ще тим більше ображати
Верховного!- Свят!- Вмили руки...
Було ж! За бороду тягали.
І «мать» Вам згадував ваш цар,-
Тоді й ви Господу почали
Брехати, зрадивши віттар...
Царям продались з потрохами,
Щоб мож ще бороду спасти
Генсекам, то уже з мізками,
Щоб їхню милість зберегти,
Бо лапті почали плести...
А нинішнім?- то час покаже
На що ще здатні ви тепер...
Народ обдумає та скаже

«Й настане врешті-решт Четвер!
Від того, доки мислить будем,
Залежить наше майбуття.
Хотілось би, щоб роздуми
Скоріш покращили життя.
Бо тільки в єдності церковній
Ми зможем безлад подолать,
А вчинки Бог простить гріховні,
До нас теж прийде благодать.»

До наших днів катів потомки
Наругу можуть ще творить.
Спаливши Січ, кажуть, Потьомкін
У пеклі до цих пір горить.
Теперішні його нащадки
Все роблять, щоби не було
Посеред нас ні думки й згадки
Про церкву, Січ, мови єство.
Навіщо вам це все?- говорять,-

Єдина церква, мова, Січ!
Не мають й гадки, нас верта вже
Від їхніх слів, от в чому річ.
Бо досі за хохлів вважають,
Яких дурили вже не раз,
Себе тим самим наражають
На гнівну відсіч у наш час.
Моя також для них готова
І слово те звучить щодня
В душі та серці щохвилини
Й над Україною вже лине,-
Всі ваші задуми безглуздя,-
Рудої клячі маячня!
Готуйте сани, фіри, брички
І запрягайтесь до кобил,
Так, як у вас нема копит,
То не забудьте черевички.
Вйо! Рудаві вйо! Копил!
Крокуйте слід у слід уважно,
Каміння повно, пилу теж,
Ідіть розмірено, поважно,-
Бо розтрясється весь кортеж.
Довезти треба всіх в ажурі
Алексія полигачів,
Мені сказали, що в Примор'ї,
Попів тепер не вистача,
Готується агресія.
Попівська братія розбіглась,
Неначе миші – хто куди
Із криком: Будда ваш – невіглас!
Тепер попробуй їх знайди?
Пусті церковні пишні храми.
Хабарова потомки п'ють.
Порозсідались попід брами
Й Пришестя Будди вперто ждуть.
Нема надії вже на владу,-
Позамерзали на ціпок.
Чи то корейці, чи китайці
Пообіцяли їм за те,
Хто Гаутаму прийме вранці

Життя покращить сіроманцю
Бо смертність, як той гриб, росте.
Рятуй, Алексій, там Росію,
Якщо ти дійсно патріот.
А ми самі спроможні сіять,
У Православ'ї свій оплот.
Не буде більше ворожнечі,
Допоки білий Світ і ми,
Ще не старі, випрямим плечі,
Щоб стати гідними людьми,
Щоб мати ласку та опіку
Таку, як має Світ Христа.
І промовляти Йму на втіху
Лиш українські слова.
Й просить, просить Його уклінно,
Щоб Дух Святий зійшов на нас
І повернув мирян у лоно,
Яке колись було в свій час
Започатковане Аскольдом...
Нема одного Православ'я
На нашій грішній ще землі
Воно, розтерзане, в неслав'ї
Блукає, наче б ще в імлі.
Туман прикрив ледь землю нашу,
Щоби Господь не бачив нас,
Яку Він створював, як чашу,
Щоб міг наповнити весь час...
Можливо, й добре, що не бачить
Яка роз'єднаність у нас,
Та люди добрі, це не значить,
Що подарує безлад наш.
Не вічно ж бути тій негоді,-
Обряд один у християн.
Шукаймо день у день нагоду,
Щоб об'єднати всіх мирян.
Немає значення для Бога-
Ти православний із киян,
Чи прикарпатська небога
З греко-католиків - львів'ян.
Плекаймо віру та повагу,

У православ'ї, щоб постав
Єдиним нам у противагу
Тим, хто не хоче, щоби став.
Нам ще б дійти тієї згоди,
Щоб славити Різдво Христа,
Його появу у природі
В один із світом день навік!
Не у звичайний та буденний
У нас він ніби, як казенний,
Серед душевної негоди,
Як би навмисно для народу
Залишено в церковний рік.

4 лютого 2001р.

Б. Гетьман

Матерям України

Любім Україну – таку вже вродливу!
Любім, як матусю! Любім незрадливо!
Ви тільки кричали, терпівши ті муки,
Коли нас родили, а взявши на руки,
Раділи щасливі : синок об'явився,
Тайком охрестили, щоб Бог подивився.
От виросте, стане опорою в хаті,
А лихо натає, піде воювати
Він нас оборонить та нашу родину,
А треба життя – теж віддасть за Вкраїну.
Та лихо настало і так без війни-
Сини не поділять ніяк булави.
Бувають же сім'ї, порядні й не дуже,
Так й наша держава в числі вже недужих.
Недужих духовно у нас половина,-
І матері, в цьому є Ваша провина.
Бо мало зростити, поставить на ноги,
Ще й треба привити любов і до Бога!

Любов до держави, до рідної мови,
Весь час пам'ятати, що день починати,
Чи на ніч спочити, належить з молитви –
І з чистим лиш серцем до Бога звертатись.
Хто любить ту землю, де він народився,
Полюбить і мову, якою христився
Маленьким дитятком у церкві Українській.
У домі молитви, мечеті татарській.
Та ви подивіться, що діється в світі,-
Де Бога шанують, там люди всі ситі,
Обуті, одіті, є дім та авто.
Під Богом живуть й пам'ятають про то.
В що вірили матері-доньки України?
Що буде комуна, як Рай в Україні
Й зможемо жити,- хліб мати і сало
За чим ще тужити,- хіба цього мало?
Ми зможемо жити без Бога у серці,
Давай погадаєм навіщо йти в церкву!
От наворожили, -«знать б любить не любить?»
Що вже і не знаєм, чи Бог нас ще любить?
Без віри у Бога – ні щастя ні долі.
Ходить далі будем голодні і голі
Та сьорбать до смерті лишень пісну юшку
Й ділить на вечерю лиш хліба цілушку.
Ще поки не пізно, синів врозуміть,
Щоб нам обминути вдів, крові й сиріт.

Травень 1995- лютий 1999р.

Б. Гетьман

* * *

Якось на стежці лобом в лоб
Зіткнулись заяць й сірий вовк.
Щойно в лісі засіріло,
За небокраєм сонце сіло.
Так, що бідака довговухий
Не розібрав, що зуболихий

Назустріч йде йому в цей час,
Присів і мовить, наче лис:
-Пробач, господарю лісів!
Лихий попутав й закосів.
Подумав здива та це ж пень
Від бука, що ще ріс удень.
Он щойно я зустрів лося,
А товстий, наче поросля,
Пасеться онде на лужку
За третім дубом в сушняку,
А поряд з ним ще і лосиха
Із молодесеньким лосям.
Не відчують, дурні, лиха!
Біжи й вполюй вже його сам.
Пробач, спішу, бо жде зайчиха
Та цить! Замокни, косоокий,
А то намну ще твої боки.
Розторохтівся, мов сорока,
Довгохвоста, білобока,
Вечерю можеш зіпсувати
Балаканиною, вухатий.
Й до сушняку мерщій подавсь
Бо вже, як пес проголодавсь.
А за кущем те всеньке чув
Микита – лис. Й без зайвих балачок
Вхопив вуханька за бочок
І повечеряв зайцем смачно,
А вовк шукав, аж стало лячно
Й второпав, що пошивсь у дурні,
А зайця слід простив, бо дурно
Лиш підсолоджував брехню
Яку злокшинив вовку – пню.
Яка б не була та брехня –
Пісна, солодка чи гірка –
Все рівно приведе до пня,
Який служитиме за плаху
Тобі колись на схилі дня.

20.11.2001р.

Б.Гетьман

* * *

Тікаючи на полюванні
Від куль мисливців крізь сосняк,
По черзі опинились в ямі
Микита - лис і вовк – сіряк.
Глибока яма непохила,
Як звичайнісенька могила.
«Якщо її тут рив мисливець,
То нам обом прийшов кінець», -
Подумав лис. І мовить вовку:
-Ставай-но, сірий, з мого боку
На спину я тобі заскочу,
А там, дивись, до пня доскочу,
Точніше до його коріння
І виберуся звідсіля.
Нагну берізку обіч пня,
По ній ти вилізеш із ями,
Й вважай, що повезло сьогодні,-
Та наживаємо п'ятами. –
-Е ні, Микито! Не годиться.
Ти полохливий, куль боїшся,
За хутро своє більше дбаєш,
Ледь що, і наче щур, тікаєш.
Он чуєш, гавкають вже пси.
То ж, мислю, шанс мені даси,
А я тебе, то вже нізащо
Хоч ти, Микита, і ледащо
Не лишу, щоби ти тут згинув,-
Підстав вже краще свою спину.
.....
На тому не скінчився торг,
Прийшлося обом віддати борг
За ноги, кулі та рушниці,
Як збіглись пси й прийшли мисливці.

19.11.2001р.

Б.Гетьман

Мудрагельна гуска і каченя

Одного разу каченя
Звернулось чемно до гусині,
Яка сиділа у гнізді
Й яйце тужила господині.
-Шановна пані! Є прохання,-
То ж не відмовте без причини...-
-Шукати я її не буду
Як пса, давно загнала в буду-
Не вислухавши до кінця,
Яке прохання в каченяти,
Гусиня, глянувши крізь скельце,
Почала вже його повчати:
-Але прохання без причини
Все рівно, що мала дитина,-
Не житиме без неї й дня,
Тож між собою, як рідня.
Ну що там, говори скоріш,
Роботи в мене повний кіш .
-Ще хоч малий, літати хочу!
Он гляньте, як крильми лопочу
Завзято я: вверх-вниз, вверх-вниз,
Навчіть й мене літати скрізь
Де тільки є ставки глибокі,
В них жабенята лупоокі,
Бо теж великим хочу стати,
В гарненьке пір'ячко убраться,
Чого подвір'я лиш топтати
І ждати, поки господиня
Надума дати терту диню.
-Зухвалий ти, як бачу, й дуже,
Он господиню вже паплюжиш.
Про жаб і думати не смій!
Твій дзьоб лиш здатен рити гній.
І там шукати хробака,
А підростеш, то й слимака
Знайдеш в садочку за хлівом,
Якщо поладиш з нашим псом.
Не качаче це діло, друже,

Літати у ставок по їжу.
На це лиш право має чапля
Ще бузько, лебідь, ну і я.
Он глянь, якою я вже стала,
На зиму нагуляю сала .-

.....
Не знала гуска, що воно
Не свійське – диким вроджено.
А загубилось в очереті
Й приніс господар у кашкеті.
Настала осінь, піросло
Та й стало селезнем воно.
Барвисте пір'я так і сяє,
А гуска голою гуляє,
(Обскубала вже господиня)
Й від холоду аж стала синя.
Без пір'я тільки на подвір'ї
Гегоче й досі ще не вірить,
Що каченя теж має право
Вживати жаб'ячу потраву

02.12.2001р.
Б.Гетьман

Українське колесо

Хіба для того народились,
Щоб ми конали живучи?
Скажіть мені й людям на милість
Від пана в кучмі до слуги.

Скажіть відверто, без лукавства,
Мовби на сповіді своїй.
Скажіть сьогодні! Щоб вже завтра
Не поховать надій та мрій.

А як не буде що сказати,
То промовчіть, лиш не брешіть.
Не бійтеся знов нам признатись,
Що шлях був хибний у житті.

Зневірилось у силах панство?
Чи пак, вже знахабніло вкрай!
Нас заганяють у кріпацтво,
Щоб лиш створить для себе рай.

Ледь суне колесо тим шляхом
З півсотнею мільйонів спиць,-
Натрапить в яму чи на камінь
Паде відразу махом ниць.

Та все тому, що захотілось
Панам своїм шляхом котить,
Ні автобаном, ні асфальтом
А там, де пил стовпом стоїть.

За пилом, звісно, не все видно,
Що в світі твориться, навкруг,
От слуги й сновигають прудко,-
Крадуть, не покладають рук.

Намочить трохи то в багнюці
Буксує колесо щораз,
А від напруги спиці рвуться
Та вилітають повсякчас.

Стомились люди, Україна,
Від того пороху, страждань.
Пора обрати всім в країні
Один лиш шлях і без вагань.

Один лиш шлях - по автобану,
По європейському – на вік!
Щоб не повезли нас по БАМу
Де таборам згубився лік.

Пора повірять в свої сили
Й самого себе, в розум свій.
Природа, Бог нас наділили
Землі багатством – це дар твій!

Прикласти треба тільки руки
А не дивися, хто б подав?
Забудем злидні. Свої муки
Я б навіть бісу не продав.

Вони дорожчі за багатство
Душі частина, лиш мої,
Як і любов до України,
Що в моїм серці – все її!

Не треба в колесо, у спиці,
Ковіньок ставить без нужди.
Дістатись може всім по пиці
Від пана в кучмі до слуги.

*24 червня 1999р.
Б.Гетьман*

Русокосі

І
Шумлять верби русокосі,
Весело сміються,
Розпустили свої коси,
До річеньки гнуться,
Умивають їх водою,
Щоб були красиві,
Ополіскують росою,
Щоб не були сиві.
Тільки сонечко - не встане,
Вітерець повіє,
Розправляють стовбур верби,
Полинувши в мрії.
Коси сушать шовковисті
Чешучи об крони,
Ті стають, мов золотисті -
Хоч вдягай корони,
(наче молодятам в церкві
Василю і Галі).
Та сади всіх біля дубів,
Що ростуть у гаї.
А душі так любо й серцю,
Як на них лиш гляну!
Не одне втопив відерце
Козак чи полянин,
Коли брали з річки воду,
Щоб попить, умиться.
Парубки знімали шапку
Щоби не втопиться.
Зачаровано гляділи
Й заздрісно дівчата,-
Та ті воду ту не пили,
А лишень курчатам
Наливали у цеберце-
Пийте ви, маленькі!
Може, парубоче серце
Не буде черственьке.
Отакими українці

Їх ще змалку знають
І ту пам'ять аж до смерті
В серці зберігають.

II
Та все ж доля, мов сиріток,
Рознесла по світу,
Де-не-де нема в косичках
Русявого цвіту.
На чужині, ніби бранки
Опустили коси,-
Більш не миють, не полощуть
У ранкових росах.
Ледь зелені, посивілі,
Стоять над водою,-
Умиваються весь вік свій
Дрібною сльозою.
Перейнялися тим болем
Чесні добрі люди,
Знаючи про їхнє горе
По світах усюди
Називають їх плакучі
Й щиро співчують,
Вже й самі за їхнім краєм
Інколи сумують,
Бо не бачили ще зроду
Які ж на Україні?
А так хочеться побачить
Справжні, а не сиві.
Пам'ятаймо добре, люди,
Браття, всі слов'яни!
Що це древо з України,-
Де жили поляни.
Звідси пращури далекі,
Підкорившись долі,
Розлітались, мов лелеки,
Творить Божу волю.
Щоб земля ставала раєм
Для нових народів,
Щоб пишались своїм краєм

Вільним без кордонів.
Бережімо та шануймо
Древо України:
Лиш воно навек згуртує
Нас в сім'ю єдину.
Діточок своїх навчаймо
Поважать народи.
Як верба наша, красиві
Будуть всі на вроду.
Бог дасть, згодом усміхнеться
Доля й вашим вербам
Білорусам, росіянам,
Чорногорцям й сербам.
А якщо життя притисне
Шукать щастя-долю,-
Там шукайте, де шанують
Дружбу, мир і волю!

2.04.2001-2.10.2001р.

Б.Гетьман

Талан

Немає гіршого на світі,
Коли хворобу лікарі
Лікують ліками з аптеки,
А душі їхні геть черстві.

Що толку з того лікування,
Якщо надії приховав
Для себе – лікар - у ваганні
Хоч би «на лапу» хворий дав

Ще тіло так чи сяк він збада,
Укол пропише, порошок,
Забудь до смерті про ламбаду
Й молися, щоб не стався шок.

Без віри в успіх він лікує,-
То вже, як виведе талан!
Себе лиш любить і міркує:
Скоріш з очей вступиш, Богдан.

Лишень на Господа надія
В такому випадку у нас.
Ви ж бо не вічні, живіть з Богом!
Та дбайте, щоб подбав про Вас.

28 січня 1999р., 9 квітня 2006р
Б.Гетьман

Референдум

-Грицю! Ти йдеш на референдум?
-А то що за штука?
-Та це, як тобі сказати,-
Владі всиплять буком.
-Ото правда твоя, Йване,
Що ж то за робота,-
Мимрять, мимрять, а в Нацбанку
Ні грошей, ні злота.
Робимо з тобов задурно
З раня і до ночі,
А знервований як прийду,
То й жінки не хочу.
А вона сопе лиш гірко
Думає, що зрадив.
Я ж сусід, бігме, коханки
Років сто не гладив.
Йти до неї,- треба квіти,
Шоколад, пляшчину,
А для жінки аргументи,
Факти ще й причину.
Та якої ще мороки,
За які ж то гроші
Мене ж клопоти обсіли,
Наче Бровка воші.
Ні одягтись, ні поїсти,
Ні поїхать в гості,
А стан - ніби молотили
Ціпом мої кості.
Якось з кумом йдем повз бар,
Мало не втопились,
Так слюна текла у глотку,
А щоб ви сказились,
Можновладці, що у місті
Області, столиці,
Та до чого фарисейські
Їхні кислі лиця.
Зранку про одне говорять,
По обід – про друге.

Відпочивши, на фуршет мчать
Хутко до подруги.
Хтось до брата, той до свата.
Дехто і до чорта...
Недоторканність! Святая
Націй когорта...
Справи тут творять ночами,
Крадькома амурні,
Та кінчають за горами,-
У альпійським Берні.-
-Хоч би, Грицю, оком глянуть,
Як вони крокують
До тих банків, де їх гладять,
А ті лиш воркують,
-Прошу пана, бітеше гер,-
Збережіть ці гроші.
От побачите, гер Крюгер
Я партнер хороший.
За таємність мого вкладу
І за всі витрати
Вам на процент буду більше
З року в рік давати,-
Тьху ти, наволоч остання,
Та хіба так можна!
Та за це судити треба
Пацюків заможних,
Гнати в шию з парламенту
Й духом щоб не пахло,-
Бо життя на даний мент,
Мало не зачохло.
- Ні, на нас там не чекають
Друже мій Іване,
Ми з тобов ще голі й босі,
Тільки-но кайдани
Позбивали з ніг опухших,
Лікувать он треба.
Чорт бери усіх імущих,
Всі підем до неба.
А там Бог вже нас поділить,
Хто чого он вартий,-

Кого треба, він відпустить,
А з гріхом – під варту.
- Поки, друже, сидимо тут
Точим теревені,
То вони ладують хутко
В кейсики зелені.
Знов прийдеться дарувати
Згаяних два роки,
Але ж нам хто відшкодує
Грицю, цю мороку,
Бо у нас на Україні
Й сам Господь не знає.
Хто на цьому плебісциті
Вигра чи програє.
Чую серцем: зиск від нього
Величезна дуля,
Ще на голові до того-
Кругла, синя гуля.
Похилили головоньки
Друзі ті додолу
Та й пішли творить тихенько
Невідому долю.

.....
Хто йго знає, як то вийде,-
На зле чи на краще?
Не дай Бог, як десь говорять:
Хрен – Редьки не слаще!
Марнотратства не пробачать,-
Доля, час і гроші,-
Бо тоді, мов собачата,
Будем гризти воші
Та чекати підібгавши
Щуплий, млявий хвіст,
Поки черевань - хазяїн
Нам не кине кість.
А то будем, як сорока,
Заглядати з гілки
Чи не має білобока
М'ясця хоч би дрібку.
Вдумаймось – но ми, панове,

Разом в Україні,
Щоб не сталось, як Кобзар наш
Писав про Вкраїну.
Та ж на те у нас мізки є,
Щоб самому мислить,
Не чекать, бо розжують,
І в рот всунуть кисле.

.....
Із портретів проводжає
Тарас у дорогу...
А в кінці її чекає
Душа його з Богом,
Щоби разом з ним судити
Праведних, злодіїв,-
Перших він у Рай спровадить,
В пекло лиходіїв.

9.04.2000р.
Б. Гетьман

Річки гори обмивають
Бистрою водою,
А ні одну не минають,
Стоять чередою.
Та ще зверху поливають
Дощики, мов з діжі,
Тому й вічно зеленіють.
Любо глянуть, свіжі.

Чом мене досі минають
Бистрі, чисті води,
Гіркі сльози поливають
Змиваючи вроду?
Дощину хоча би трішки,

Щоб мене полило...
Вмить колись ще ніжні щічки
На мені б ожили.
Хоч би сонечко циганське
Блиснуло у вічі,
Більш моє серденько
Не боліло б вночі .-
Хоч би зорі яснолиці
В небі засвітились,
То пішла б попить водиці
Заодно б умилась
І душа вже б не блукала
Днями манівцями
А співала знов з серденьком,-
Радо до безтями.
Боженьку, дощу подай-но,
Ясних зорей, Сонця,
Щоби кожний міг побачить
Всіх їх із віконця!
Щоби кожний посміхнувся,
Заспівав весело,
Життя в краї забуяло
По містах і селах!..
Дай-но, Боженьку, Любові,
Віри і Надії,
Щоб здійснилася людська
Споконвічна мрія.

9.04.2000р.

Б.Гетьман

Лікоть близько, та не вкусиш

Пестяться десь чорнобриві
Вже не з москалями,
А у світі соромливо
Й борзо до безтями
Прославляють ту Україну
Облудні тілами,
А не вдома в Україні
Ратними ділами.

Чи то в школі, чи в лікарні
На заводі, в полі,
У борделях, бідолашні,
Підкорившись долі,
Обслуговують клієнтів
Днями та ночами,
А у вільний час ридають
Гіркими сльозами...

Думають: чому так тяжко
Жити в білім світі???
Що нам з того модно взуті
Ситі та одиті?
Лиш немає поміж людьми,
Чого душа хоче:
Замість чоловіка з дітьми -
Сатана регоче.

Насміхається вампіром,
Кров із серця смокче,
Та й ту ледве живу душу
Все ногами топче
З чортом, наче в самім пеклі,
В біснуватім танці...
То не сон і не уява -
Дійсність!!! Можновладці.

Уявіть себе батьками,
Сестрами, братами

Цих дівчат, що не чужинці
Бранками там стали.
Їм же гірко, сумно, стидно
Перед цілим світом,
Як провадить Україна
Гендель геноцвітом.

А ми ждемо ласки Бога,
Щоб життя наладив?
Не діждемося, убогі!
Самі ж собі гадим.
Нам не ждати треба - діять
Словом, ратним ділом,
Щоби перестали діти
Заробляти тілом.

Бо діждемось, що скарає
На довічні муки
Господь Бог і перед Раєм
Буде бити буком.
Й пожене усіх до пекла
Ангел білокрилий,
А зустрине всіх нас "тепло"
Чорт з свинячим рилом.

І почнемо, мов ті зорі,
З страхом споглядати,
Чом ніхто не оре-сіє,
Та й будем ридати...
Лиш промовимо крізь сльози:
Пробач, Україно!!!
Схаменіться, люди добрі,
Доки ще? Руїна!!!

Та зібрать людей по світу
Й безробітних, дужих,
Вся б держава цвіла цвітом,
Вмить би край одужав!
Родяться вже байстрючата
По світах усюди.

А могли би бути внучата,
Наші кровні люди.

І творили б добре діло
Рідній Україні,
Щоб всі люди жили сміло
У своїй країні
Й не боялись, що он завтра
Буде ждати лихо,
А трудилися б завзято
Та й жили б знов тихо
Без тих нервів, демонстрацій,
Масових пікетів,
Без піднятих вверх руками
Ленінських кашкетів,
Без прокльонів, словоблудства,
Фарисейства в церкві,
Без двомовства, казнокрадства
В областях і в центрі.

От було би людям любо,
І старим, й малечі,
Щоб мав час їх рідний батько
Взяти ще й на плечі.
Поносити чи підставить
Те ж плече в випадок,
Про дідорню, щоб не думать,
Де дожить остаток
Днів своїх тих нещасливих,
Даних всім нам Богом.
Та не Він у тому винен,
Що живем убого
Був колись той час, що була
Хоч якась надія,
Але й ту, знов же, закрали
У чинах злодії.

Лікоть близько, та не вкусиш!-
Говорив мій батько.
Так що кожний мислить мусить,

Щоб життя йшло гладко.
Не повинно бути байдужих
В родючій країні,
(Ще одержить поміч, здужа
Ненька Україна!..)
Так ніколи не діждемось
Того гуда з неба,
Як самі для себе жмемось,-
Богу теж не треба.

09.04.2000р.

Б.Гетьман

Космічний світ

Земля пита у неба:
Чи є у тебе син?
У відповідь почула:
Це Ясень-небосинь!
Мене він підпирає
От вже мільярди літ,
Разом так ми складаєм
У космосі наш світ.
Для душі і серця,
Щоб творити міг
Ясень посадив я-
Зродить віршів міх,
Замість того злота
Срібла і грошей,-
Бо від них сверблячка,
Як від тих вошей.
Та ніщо не вічне,
Як життя моє.
Ясень разом з небом
Живлять лиш мене.

Як помру, то Ясень
Поруч посадить,
Щоби соки красень
Міг довічно пить,
Щоб шептало листя
Небу й душам в рай
Тихо й урочисто
Їм про мій Розмай

14.04.2000р.

Б.Гетьман

Бджолині роздуми

Яблучно-грушевий
Ніжний запах цвіту
Розійшовсь у травні
По цілому світу!
Бджіл до себе манить,
Щоби запилили,
Через мить вертають,
Наче не допили.
Мов би українці,
Роботящі й гожі,
Ждуть на сонце вранці,
Ніби на сторожі.
Злодія, сусіда
Так обцілували,
Що бідаку рідні
Вдома ледь впізнали.
Хто зумисне скривдить.
Не раз люди кажуть,
Лікарі і няньки
Вже й не допоможуть.

Біля мене сіли
Бджілки - трудівниці,
Щоб спочить, й почали
Мислями ділитися:
-Що ж то буде з нами,
Я б хотіла знати?
Трутні щось про клани
Почали шептати.
Між собою рамки
Ділять раз за разом,
Безкультур'я гидке,
Чути лиш образи.
Ті, що на південних,
-Вкалуйте, нам душно!
-Розжиріли! З півночі
Відповіли,- й слушно.
Вдень я приструнила
Молодого "юга",-
Бо сказав, що в мене
Піде з носа юха.
Ущипнула за язик,
Щоб не смів грубити,
А воно, рябе, у крик
І давай скиглити:
-Та то я навчився,
Коли рудий трутень
Наказував красти
Мед для пана Путня.
День і ніч нервує,
Шукає нагоду
Закликати Путня.
Каже: відчуваю:
Скоро будуть негоді!
-Тільки хай запросить.
Мумією стане!
Від таких мор косить.
Ми йму оголосим
Ультиматум. Досить!
Ото ще пригода!

-Трутнів повно в хаті
Твориво природи-
Жирні й волохаті!
А ще, бач, привикли
Їсти мед "на шару".
Ніби-то їм мало
Нашого нектару.
-По одному брати
Й випихати з хати,
Та так, щоб не стати
Брат навпроти брата.
Бо як кров проллється
Ото вже сп'янієм.
По цілому світу
Рід наш посивіє.
Зацвітуть знов груші,
Аж зігнеться гілля.
З пустоцвіту в душах
Вродять людям дулі.
Відкують зозулі...-
-Забагато маток
Збуджують сімейство.
Неспокійно в хаті
Хворі на месійство.
Матки через трутнів
У тривозі з квітня.
Хто зна, що задумав
В цей раз рудий трутень.
Хоч би Бог дав розум
Мудро мислить маткам,
Чи на північ варто
Їм летіти з хатки.
Цвіту катма літом
Та й зима холодна,
Що робити бджілкам?
Вложить мор на дно там...-
-Круговерть та мука.
З цим нектаром нині!
Летимо мов мухи,
В саме павутиння...

Он засідки Путень
Сплів навкруг на вулик -
Північ, захід, південь -
Вижида вже. Жулик!
Щоби рій скоріше
Вилетів на волю.
От побачиш -грішним
Всім спаскудить долю...-
-За сусід без тями
Так переживав,
Голими лапками
Всіх у сіть зібрав.-
-Щоб засідки впали,
Бранками не стати,
Треба цілить в крайні
Ниточки від хати.
Зразу павутиння
Заплететься жмутом.
Хай павук за тином
Розплітає смутно.
Врешті - решт йому те
Все так остогидне,
Що почне ловити
Вдома мух в полудні.
Сонце, як пригріє,
Пузо розпирає,
Муха туманіє,
Пильність вмент втрачає.
А за тином їх то
Повно у багнюці,
Ач, інтелігента
Корчить в капелюсі.
-А наш рудий трутень
У розмові з братом
Розповів, що Путень
Засмердівся цапом.
Новина та й годі!
-У старої пані,
Чула, на городі,
Він жив з ним у стайні.

Був йому охоронцем,
Павутиння плів
Від мух у віконці
Та на вході в хлів.
Цап старий, толковий,
Хоч з одним яйцем,
Всім ще козам гожий
Ходить молодцем.
Ондечки у полі
Щика цап чогось-то
В глотці, мабуть, коле,
Ніби з жита ости.-
-Та то він сердешний
Задививсь на кізку,
Що пішла степенно
У свій двір крізь лізку.
-Бачу рудий трутень
Вулик баламутить.
Восени під студень
Виженем до Путня.
Буде в нього взимку
Вчитись лапті плести.
Скоро пригодяться,
Бо навчився красти.
-Летимо додому
До своєї хатки,
Холодом з-за тину
Чую, дме у лапки.
Деревця учора
Зацвіли, як рай.
А сьогодні горе
У тамтешнім краї,
Від морозу-мора!-
-Ото мають лихо
Деревця і люди:
Цвіт злетів весь тихо -
Чорно он усюди.
Слава Богу, в нас ще
Все цвіте на славу.
Будуть люди мати

Груші на потраву,
А до них зимою
Меду ще по банці,
Щоб і ми з тобою
Ласували вранці.
В балачках забули
Сьогочасну втому,
Знялись, полетіли
Навпростець додому.
Мають бджоли вроду,
Вийдуть вчасно з скрути,
Можуть дати раду
З трутнями і Путнем.
Вчімся у природи
Керувати й жити,
Буде у народу
Вдосталь меду й жита.
Мудрі, любі бджоли,
Нагадайте людям,
Як то жить й ніколи
Не ходить по суддям.

07.03.2001

Б.Гетьман

Моя біль, моя тривога - це Ти рідна земля моя!
Моя любов та надія - теж ти, Україна моя!
.....
Гомоніла Україна дзвоном кіс у хлібнім полі.
Гомоніла Україна у піснях бандур про долю.
Гомоніла Україна битвами за землю й волю.
Гомоніла Україна непокорою в неволі.
Чом тепер не гомониш ти, матінко кохана моя?!
Чом не можеш ради дати, як тобі всміхнулась доля?!

Чом пісень не чути нині, як здобули ми вже волю?!
Чом працюють тяжко люди за кордоном, у неволі?
Як колись за Катерини козаки канали рили,
То тепер від безробіття вже в московщині. Забрили
Нові руські наших хлопців будувать квартири й дачі,
А жінки, мов удовиці, по півроку ждуть терпляче,
Чи повернеться рідненький з заробітків тих далеких
До дітей, батьків і близьких, хоч б живий, хоч би
ціленький!?

А тим часом власні діти, діти неньки України
Вдома без батьків зростають та на гроші лиш чекають.
Виростають, мов тополі, одинокі в чистім полі
Тільки й того, щоб дивитись .А чи дасть води напитись?
Не дай Боже, щоб злягти, у дідорню хоч іди...
Збайдужіли геть до всього, боляче на них дивитись, -
В їхні очі, в їх обличчя, та чи можна з цим миритись?
Шаблі гострі - затупіли, сам народ про них не дбає.
Все мовчить, наче б не їв, мов той віл терпить-чекає,
Як же він занапастився, дух козацький! Доживає?...
"Старший брат лиш дожидає, щоб народ наш кров'ю
вмився.
Щоб дзвеніли коси в полі, добивайтесь дійсно волі!
Щоб мажорні були звуки, замініть в БАНдурах струни!
Щоби пісні залунали, платні й праці вимагайте!
Щоб онуки не прокляли, то прокиньтесь вже.
Вставайте!
А як станеться, то буде вдома чоловік з сім'єю,
Та і жінка не поїде, а з дитиною своєю
Батька й маму от доглянуть, від тяжкої праці в полі,
Та не з власної вже волі- в три погібелі зігнуло
Мало й хто сутуло ходить, вже й не в змозі вгору
глянуть...
А так хочеться ще бачить сине небо в житнім полі
Та пісень ще тих почути, щоб всміхнулись люди долі.
В Бога, щоби міг ще славить: Милий Боже, є в нас Воля
Вся сім'я на своїм полі! Ой, як хочеться побачить...

06.01.1997

Б.Гетьман

Туга

Обійми мене вітчизно,
Притулись до мене серцем,
Дай відчуть тебе думками
Ніжними з любов'ю в серці,
Щоби тугу ту розвіять
За тобою, Україно!
За тобою, українко!
Щоби жити міг і мріять
Про побачення з тобою,
З рідним Прикарпатським краєм.
В пам'яті хоч ви зі мною,
А серденько сум все крає.
Сон мене вже не долає
Через тебе, Україно,
Через тебе, українко,
Смуток спокій відганяє.
Як розлуку подолаю
І живим лиш повернуся
Я всім серцем заспіваю
І руками пригорнуся
Землю- тіло цілувати
Буду твою, Україно!
Буду твоє, українко!
Да й то Бог, щоб знов діждати...

Москва Травень 1996.

Б.Гетьман.

Месія

У безкраїм синім небі
Літає лелека,
Пильно лиш спостерігає
Звисока - далека.

Чом навкруг похмурі люди,
Рідко де веселі,
Вже й,мабуть, коли, забули,
Сміх лунав в оселі.

Лелеченько більш не хоче
Вити в нас гніздечко,
Там,де ніби враз наділи
На людей вуздечки.

Та так ними помикають,
Ніби то рабами,
Одні тягнуть, другі правлять
Ветхими гарбами.

Бо привик наш лелеченько
До людей веселих,
Все змінилось за п'ять років,
По містах і селах.

Над селом зробив він коло,
А потім над другим,
Донеслось « кру-кру» журливо,
Небо стало хмурим.

Злинув він у вись ще вище,
Та й не стало видно.
Буря знялась, вітер свище,
Ворон кряче гидко...

II
В вільні хмари ти поринув,
Їх за друзів маєш.
Нащо, нащо нас покинув,

Серце пощо краєш?

Повертайся, не барися -
Вічно так не буде!
«Кру-кру-кру» твоє прощальне,
Людей, вірю, збудить.

Друже, вірю, привітають
Тебе щиро люди,
І мільйон «кру» пролунають
В Україні всюди!

Оживе душа та пісня
Пролунає ланом,
Знов себе відчуєш бусень.
Нашим добрим паном.

А нам, чемним гречкосіям,
Більш не буде лячно
Богу змовим за месію
Всі молитви вдячно.

30 червня 1999
Б.Гетьман.

Дума про ночі і очі

Чого задумавсь, друже мій?
Вагаєшся-що ж даліше
Робить, щоб на дорозі цій
Життя побачить краще.
Тож думаймо! З відкритими
На білий світ очима,
Щоб не блукати по житті
Темнющими ночами.

В скрутний чи то у добрий час
Повинна влада бути,
Щоб відчувати повсякчас-
Ми нею не забуті.
Лиш ця от вирвалась із рук,
Мов гончий пес не вчений,
Що упійма, з'їсть, в кущ схова
А ти ходи, нікчемний
Мисливцю по полях, лісах
Шукать будеш до ночі
Зниклу здобич, що з'їв пес,
В сірка він зичив очі.
Сумний, голодний, падеш з ніг,
В очах тобі аж темно,
Як вполювать? поміг би Бог!
Щоб не ходить даремно.
Дитина он голодна жде,
Як їй дивитись в очі?
Щоби себе не кляв, як вмере
Рятуй, в думках, щоночі

Як підем з вірним другом ми,
Вся здобич буде наша,
То ж будем спати міцним сном,
Всі ночі будуть наші.
Дивись реально на життя
Зерно звій від полови,
Ти будеш ситим, та, дитя,
Не підеш більш на лови!

5 березня 1999р.
Б.Гетьман

Осінній ясень

З весни шумів ти листям молодим,
А влітку дарував нам прохолоду.
Та восени став, ніби золотим,
Зимою, в лють, скрипітимеш без ладу.
І так уже багато літ підряд.
Із року в рік, відколи дивосвіт,
Весь час міняєш дивний свій наряд,
А листя вирушає у політ.

Весною тільки проліски зійшли,
І Сонце розпочало землю гріти
За тиждень, два вкривсь листям молодим,
Літ двадцять п'ять й почали знов бриніти.
Захвилювалось листя враз твоє,
Часом не сон? Та ні, все наяву!
Тьма-тьмуца! Паросточки так і є
Вже підпирали неба синеvu.

Та за весною літечко настало,
Немовби то блукало й привели.
Хоч запізнилось та від нього мило
Одержав все, Бог й природа відвели:
І дощик з блискавицями в грозу,
Спекотне Сонце, холод й синь небесну,
А після ночі, вранці, пив росу
Із дня у день... Аж ось і знову осінь.

Та дуже швидко, в пору восени
Злетить на землю вся твоя родина,
Залишишся самотній до весни,
Як залишається колись людина.
Ми разом засумуєм, друже мій,
Ти не надовго, лиш бо до тепла.
У мене ж відлік часу тільки свій,
Моє життя .Вже молодість втекла.

Весною листям зашумиш новим,
А влітку подаруєш прохолоду.

Настане осінь-станеш золотим,
Зимою знов скривітимеш без ладу.
І так, мабуть, ще років сто підряд
Із року в рік, весною й осінню лиш ти
Мінятимеш чудовий свій наряд...
Живім до ста з надією і ми.

От знову осінь. Все ближче старість
І нам від дивозміни стає сумно.
Минає молодість, та лиш не пристрасть,
Яка відбилась в серці дуже гучно.

вересень 1984-1995
Б.Гетьман

Землякам

Де ж ти мамо, рідна, де?
Де хто ще не знає
Мов нічийна сирота
Мама не впізнає.
Був колись такий один
Серед давніх друзів,
Чоловік він майстровий
Хоче жить в Союзі.
Нудить світом день за днем
За старим сумує
Ходить, стоне та навкруг
Земляків бунтує.

Під три чорти послав його,
Живи собі як знаєш,
Бог батьківщину дарував,
Лиш ти її не маєш.

Не бунтуйте, люди добрі,
Поки ще не пізно,
Про всі чвари забувайте,
Щоб не жить нарізно.
Нам і нашим дітям, внукам
За нашу проваду
Можем приректи на муки
Рідну Україну.
Та невже ми недолугі
Лобурі пихаті,
Що не можем дати ради
В своїй рідній хаті.
Де б хто з нас не проживав
Заході чи Сході
Добрим йменням дорожім
Повсякчас в народі.
Україна в нас одна
Як і наша мати.
Дбаючи про них щодня,
Можна не страждати.

*Листопад 1993р.
Б.Гетьман*

*Світлій пам'яті мого друга
Чорного Петра Михайловича
присвячую*

Червневий день. Окіл села.
Приїхав могилу провідать
В ній друг. Раптово смерть звела.
Щоб більш живим не відвідать,
Тебе від нас так несподівано
Й жорстоко вмить сховала доля,
Лишивши рану незагоєну.

На те, напевно, Божа воля.
Ти людям віддавав себе цілком,
Тобі від них глибока шана,
Дідусь кульгавий з буковим ціпком
Пришкандибавши без прохання,
Прийшов, щоби вклонитися тобі.
Він, як і я, не був, можливо,
І не провів в останню путь тоді
Тебе на цвинтар, де тужливо
Стоять плакучі верби по боках
І низько опустили коси.
В траву їх плач. І по моїх щоках
Скотились теж гіркії сльози.
Матуся залишилася одна,
Давно не стало чоловіка.
Був за опору й думала вона,
Що тільки Ти прикриєш віки,
Бо добре знала серце й доброту
Й надію мала, що могилу
Доглянеш, потім зайдеш у корчму,
Щоби розбавить сум і гіркоту.
Та сльози ті мені передались,
Сердешна плакати не всилі.
Побачивши її, я сам давивсь
Слізьми за нас обох в тій хвилі.
Не сумуй на небі, друже.
Смерть забере теж мене.
Там дощ нам освіжить душі
І згадаємо земне.

1984 травень
Б.Гетьман

Торгаші

Сидять в кіосках торгаші,
Торгують чим завгодно,
Швиденько лічать бариші.
В наш час це дуже модно.

Сидять з цигаками в зубах,
Димлять, мов паровози.
Крізь дим не видно в їх очах
Ніякої загрози.

Одне на думці лиш у них:
Як здерти більше грошей.
Вже дехто бачить грошей тих
Тьму-тьмущу, як в пса вошей.

Бо може жінка вже в літах
Хлоп'яті дати «Мальборо»,
А в кого пух вже на губах,
Відпустить навіть «Батяра».

А поруч юнка вигляда,
Зодягнута в лосину,
Товар вже кращий на столі -
Гендлює без упину.

З підмурком торг, бо мама є,
Крамар в кооперації.
Торгує цукром, визнає
Лиш всякі махінації.

Вага у мами, гирі дві,
Одно і двокілограмові,
Злупити лишні гроші з вас
Оце її умова.

Вага накручена, честь честю,
Як в тій аптеці, бачив сам,
Та ваші гроші, слово честі
Вже не належать більше вам.

Бо їх ні за що ви віддали -
Вся річ у тім, що гирі ті
Були із дутого металу
А значить дійсно золоті!

Добру пораду, люди, дам вам:
Не будьте дуже щирі,
Ні за що не давайте гроші
Й носіть з собою гирі.

26.10.1993р.
Б.Гетьман

Моїй мамі Євгенії присвячую

Ліс покрила нічка літня.
Дівчина співає:
Вийди, сокіл мій миленький,
Спокою не маю.
Хочу я тобі сказати,
Що тебе кохаю!
Серце тужить, йду шукати,
Тільки, де - не знаю...

Та не знає, що сердешний,
Любий і жаданий,
Покохав ще й ліс зелений,
Чорний та незнаний.
Покохав той ліс за горе,
Батьківщини муки
В молоденькому ще серці
Біль несе й розлуку
З найдорожчими у світі
Сестрами й батьками,
Старостів не встиг заслати

З дому з рушниками...
Десь далеко добуває
У бою державу,
Щоб народ міг пізнавати
Волю! Мову ! Славу!
Славу не собі й не рідним,
Яких вже немає,
Україні рідній волю
В битві здобуває.

Сивиною вже покрита,
Тужачи, згадає:
Де ж лежиш ти, мій миленький,
Бог один лиш знає.
Знала б, де, пішла б нехайно,
Свічку засвітила
І до смерті на могилу
Квіти все б носила.

1993р.

Б.Гетьман

Однополчанам присвячую.

Соколи України
Підіймайтесь ввись,
Бережіть кордони,
Як діди колись,
Нехтуючи смертю,
Сміло йшли у бій
Боронить Україну,
Як і рід весь свій.

Нашому народу,
Небу рідному.
Козацькому роду
Вірні будемо!
Присязі військовій,
Вільному життю,
Рідній Україні
Вірні будемо!

Не дамо нікому
У нас панувати,
А в важку годину
Крила розправляти
Нам потрібно буде -
Соколи ж бо ми,
З нами Бог! Йому ми
Віддані сини!

1993р.

Б.Гетьман

Дитинство

Братові Петрові присвячую.

Ніч весняна. Ще холодна.
Сни солодкі сняться нам,
А матуся будить щодня:
-Встаньте, милі, хліб жде нас.

В хаті ще його немає.
Треба в ніч, у пільму йти.
Стали в чергу, сон долає,
Та не можна відійти.

Ззаду всі слідкують пильно,
Щоб без черги хто не вліз,
А від холоду так прикро -
Мамі під пальто заліз.

Там тепліше, ніж на дворі,
Притулився до ноги.
Стоячи в сні бачу зорі,
Степ безмежний навкруги.

Ми на конях скачем з братом,
Місяць світить ясно так,
А матуся з татом з двору
Не докличуться ніяк

Нас додому, бо вечерять
Нам уже давно пора,
Що з нас взяти, хай посварять,-
Ми ще з братом дівора.

Чую: хтось крізь сон штовхає,
Спати хочеться мені,
Виліз, глянь - зірок немає,
Тільки Місяць вдалині.

Десь наш татко у дорозі,
На роботі з дня у день,

А платять на залізниці,
Мов селянам -трудодень.

Вже надворі засіріло,
Задзвеніли враз ключі,
Аж у носі засвербіло-
Хліб привезли й калачі.

Взяли тільки три буханки,
А для татка не дали ...
Бо в дорозі на світанку,
От які часи були.

Мама хліба дасть окраєць,
Сіль, олія до смаку.
Це сніданок був наш вранці,
Й все це було наяву.

*Травень 1995р.
Б,Гетьман.*

Три Василі

Три Василі. Три болі. Три хвороби.
У кожного своя біда й свій біль.
Не хворими бувають лиш нероби -
Не роз'їда їх тіло з потом сіль.

Мої лиш побратими по палаті
Не впали духом, жевріє життя.
Тут тимчасово ми, в казенній хаті,
Щоб не піти зарання в небуття.

Нечутно ніч спливає, день минає,
Розмови, жарти, сміх і перекур,
Читання книг і роздуми над ними -
Вбирає в себе все палатний мур.

О, скільки стіни всього того чули -
Плачу і крику, страху за життя.
Та тільки побратими не забули,
Що в них ще є щасливе майбуття.

Дітей ростить, онуків няньчить треба,
Для України треба ще зусиль,
Щоб вивести у світ. А виникне проблема -
До Ваших послуг ще один Василь.

10.08.1995

Б.Гетьман - Василь Засухонас.

Негідниця-байдужість нам
Принесла здирництво в подолі.
Воно ж почало, мов грибок,
Вже роз'їдати нашу волю.
Куди не глянь - без цноти те
Й невинно дивиться у вічі.
Ледь зазівавсь-вважай, що ти
Не будеш спати тої ж ночі.
Лиш заспокоюєш себе:
Не перший я і не останній.
На принцип підеш, то тебе
Завжди і всюди зроблять крайнім.
Пилятиме дружина, брат
І діти ще почнуть повчати:
Дивіться, ще один Сократ
Надумав тут права качати.
Весь світ живе "купи-продай",
Нам до Європи ще далеко,
Вважай, як пощастить, то ціль
Омріяну приніс лелека!

Та ж доки, люди будем ми
Хабарників ще годувати!
Вони ж для тіла і душі
Вже стали нам, немовби катом!
А ми все зносим мовчки їм
І, мов воли, лиш тягнем фіру.
Вони ж сидять, розпухли всі
І бісяться лишень від жиру.
Вже й Божа заповідь для них-
Щось надзвичайне і химерне...
Зате, як Пасха чи Різдво
В обличчях святість лицемірна.

На "Мерседесі" їде в храм,
Без каяття прийме причастя,
Навіть не думає, що вкрав
В самого себе совість й щастя...

А чим же кращі ми від них,
Байдужі давачі хапугам
Своїх грошей. Це також гріх,
То ж карай буде по заслугам.

Робімо висновки тепер:
Поки живі на цьому світі,
То не чекаймо на четвер,
Бо можуть враз покласти квіти
Поряд із нами ,у труну,
Та понесуть вперед ногами,
А наші рідні не заснуть
Й лиш голоситимуть ночами.
Бо знати будуть вже й вони,
Що гріх за ними непростенний,
Тим самим всі нарушили
Біблійну заповідь священну.

9-12-2001р.
Б.Гетьман.

*Пам'яті мого вуйка Перегінця
Григорія Івановича, учасника визвольних змагань
січових стрільців в Україні*

Не стелись, тумане, полем,
Лугом зелененьким,
Бо спішу додому з болем
До моєї неньки.
Маю матір сповістити:
Йду от воювати,
Як не скажу, неня буде
Думати-шукати.
По світах, сердешна, піде
Зі своєї хати,
А так-знатиме і буде
Вдома весь час ждати
Попрощаюсь, приголублю,
Руки поцілую,
Витру сльози материнські
Та й махну рукою.
На прощання вийду в сад,
Пройдуся по полю
Все там рідне, та немає
Жаданої волі.
Бо та воля лиш на Гербі
Та на стязі нашім.
Синє небо, житнє поле
Вороженькам нашим
Не дістанеться ніколи.
Бо, як треба буде,
Прийму смерть за рідну землю
Й поховають люди.
Буду мирно спочивати
Й думати гадати:
Чи позбулась Україна
На вік супостата.

Та не довелось спочити,
Добратись додому.

Тиф, шпиталь, полон і грати
Стали довго в тому
На заводі .Тридцять років
Я не бачив рідних.
Скільки вичавлено соків
Із людей достойних?
За що, Боже, так караєш,
За яку провину?
Чи не краще було вмерти
В найважчу годину.
Тільки в снах мені все снилась
Путь важка додому.
Доля в ополонці билась
Й додавала втому.
Ненаситна, певно, була
До мене в ті роки,
Та все мені відміряла
Чим раз довші, кроки.
У засніжених ГУЛАГах
Сонце не сходило.
Замість нього доля нам,
Зорями світила.
Лиш по них шукав стежину
На Великім возі,
А він, в біса, з кривим дишлом,
Розвертався в дорозі...

Та нарешті й луч зелений,
Яким йшов в тумані,
А край нього річка в'ється
Уїздівка зветься.

Вже на дворі геть стемніло,
Місяць повний сходить,
А в ставку на хвилях сміло,
Зорі верховодять.

Хату рідну як побачив,
Нібито хитаюсь,
Став на хвильку, відпочив,

Думаю-вагаюсь:
Та невже я не в дорозі?
Стою. Приглядаюсь.
Двері відчинив. З порогу
З рідними вітаюсь.
Постаріли батьки мої,
Зразу й не почули -
Біля образів святих
На колінах були.
Мовили молитву тихо,
З Богом розмовляли,
Не минуло хату лихо,
Й за синів згадали.
На свята надіючись,
Слали нам солому,
Й виглядаючи, вдивлялись,
Чи не йдем додому,
Щоб могли лягти-поспати,
Мов ті малі діти.
Хоча б на хвильку нас побачить,
Знать б живі й зрадіти...
Вийняла сестра вже з печі
Спечену на святах,
Й ставила на стіл рум'яну
Паску. Мов та м'ята,
На всю хату вона пахла,
Просто з ніг валила
Й звідки взялось, мамцю рідна,
В мене тая сила?
Ще раз кажу: Вечір добрий!
Мамо, Тату, Сестро!
Аж луна пішла за обрій
До берегів Дністра.
Підвелись батьки старенькі,
Губи затремтіли,
На очах блиск. Тато й ненька,
Заслабнувши, присіли.
Сестра швидше схаменулась,
(Рано посивіла)
З тої радості обнялись,

Карма

Чого живеш на тій землі,
Яку за мачуху вважаєш?
Й щодня себе, а не її
На неприємність наражаєш.
Від нервування ще й інфаркт,
Або інсульт припне до ліжка,
Більш не триматимеш бокал
Й цілком можливо, навіть ложку.
А от земля прийме тебе,
Ніколи не відмовить в метрах,
Один на два й лежи собі,
Хоч ще живий, а хоч би й мертвий
Якщо вже доля у свій час
Розпорядилася за тебе,
Щоб ти тут жив, живи. Та нас,
Як націю не гни під себе.
Спружинить-носа переб'є,
І станеш схожим на бульдога,
А ще як дасть під зад тобі,
Розпухне, наче в носорога.
Тому - то Бог і покарав
Тварину за її провину,
Бо кожна з них хотіла норів
Свій показати, а не спину.
Так як не було каяття,
Відняв лиш мову спілкування,
Й одні придатні для життя,
А другі лиш для полювання.
Хто зна, кому ж то перейде
Наша душа на тому світі
Живім по людськи. Карма йде
До тих, хто вартий вічно жити...

18.11.2001
Б.Гетьман

Сон

Осінній вечір. Я тебе цілую.
Прощаючись, тремтиш в обіймах ледь міцних.
І твого серця гул я в грудях чую,
Смуток в обличчі та в очах твоїх.
- Невже, не вже прийшла пора розлуки,-
Питають очі з сумом у моїх.
І міцно - міцно твої ніжні руки
Стискають стан мій до грудей твоїх.
Сльоза скотилась, серцю місця мало,
От-от вже вискочить з твоїх грудей.
В цю мить прокинувся- ледь моє не стало
Битись. Подушка мокра від моїх очей.

Б.Гетьман

Тобі

Ти сказала: поцілуєш!
Та цілунку не відчув.
Ти сказала, що мя любиш
Та вві сні це я почув.

- От таке моє кохання,
Що вві сні, що наяву.
Не кохання, а зітхання,-
От що я Тобі скажу.

Поцілуй мя, якщо любиш,
Стане світ миліш Тобі.
Не собі прошу любові,
А Тобі і лиш Тобі.

Б.Гетьман

Збережу

У тебе двадцять третя.
Ти вже спиш.
І в мене - двадцять третя
за плечима
Й всю ніч зі мною Ти
перед очима
Стоїш, неначе Ангел мій
Стоїш.
Дерева колискову надворі
Співають з вітром
моїй коханій:
спи!
А хто поверне
безсонні ночі й сни,
Проведені без Тебе
до зорі?
Та Ти була,
Ти є
і Ти будеш
Поруч зі мною,
допоки я живу.

Й все що було,
що є
і те, що буде,
Я збережу
у серці!
Збережу.

Б.Гетьман

Зацвіла липа.
Розквітла рясно
Моя кохана
Розцвіла красно!
Ходить кохана,
Неначе пава
Й каже: «Я заміж
Вийду за пана.»

В нього є авто,
Гарна чуприна,
А ти вже лисий,
Мов полонина.
- Попереджаю
Й сказати мушу:
Всі пани мають
Цапову душу.

Авто смердить вже
Гірше кошари,
Довго не будеш
Їздить на шару.
Добре подумай
Чи варт те мило?
Пахне, як май,
Мінять на шило.

Бачить не баче
Й чути не хоче
Навіть не знає,
Як вус лоскоче.
Гляне на кучму,
Косячи очі,
І час від часу
Лише регоче.

Всім догоджаю,
Прошу, благаю,

А прийде нічка
Сам спать лягаю.
Ой, не жартуй так,
Моя ти люба,
Бо в чабана є
Добра коцюба.

Як нев потягне,
Де стирчить пір'я,
Будеш лиш знати
Своє подвір'я.
І шанувати
Чабана свого,
Щоб не кортіло
Бачить другого.

Бо прийде осінь,
Зима настане,
Тільки чабан
У пригоді й стане.
Дасть Бог весною,
Як сніги зйдуть,
Й до твого серця
Слова ці дійдуть.

Підемо в ліс ми,
В зелені луки,
Більш не пізнаєм
Горя - розлуки.
Зацвіте липа,
Розквітне рясно,
Наше кохання
Цвістиме красно.

Б.Гетьман

Покаяння

Приснився не дарма той сон мені,
Ми в ньому розлучаємось навіки,
Одруженими були у тім сні,
Й по моїй смерті прикриваєш віки.

Все так безглуздо сталося, Боже мій!
За що так покарав і ще караєш!?
Що наяву, що в снах - належу їй!
Хіба цього не бачиш і не знаєш!?
Повір мені. Не зрадив я Тебе!
Кохання моє чисте і не згасло!
Вже тисячу разів прокляв себе,
Щоб тільки ти отямилась завчасно.

Вже навіть за помилку уві сні
Так важко от приходиться страждати.
Моя кохана. Боже мій, простіть!
Кохуючи до смерті буду ждати
Твого повернення із забуття,
В яке Ти заточилась добровільно.
Кохуючи, пізнаєш сенс життя
Й тільки так ти станеш зовсім вільна!
Осінній день вже хилиться до сну,
А я все виглядаю та чекаю.
Напевно, вже ніколи не засну
І в вічнім сні немов відпочиваю...

Б.Гетьман

І ніч не ніч, іду, мов вдень.
На небі зорі світять ясно.
Колись настане полудень,
Й зігріє сонечко прекрасне.

Іду немов в далеку путь
Коли повернуся, не знаю.
Молю! Благаю! Не забудь,
Що дуже я тебе кохаю!

Недавно ми ще вдвох були.
Сиділи й розмовляли тихо.
Від Тебе я тайком моливсь,
Щоб зустріч цю минуло лихо.

Перед тобою, мов дитя,
Тулюся, ніжно обіймаю.
Сказати час, а він настав,
Тобі, прощаючись: Кохаю!

Б.Гетьман

Я принесу букет троянд

Сьогодні невесела Ти. Сумна.
Мабуть, не спала з ночі до світанку,
Або крутилась й марила у снах
І, мов спасіння, все чекала ранку,
Щоби піднятись й вийти на балкон,
Побачити остаток зоряниці,
Яка б забрала сумніви в полон,
Та освіжила мов вода з криниці
Щоби проміння сонця на чолі
Зробило погляд твій ранково свіжим
І щоб уста розквітли, мов в саду,-
Мої троянди в пелюстках тих ніжних.
Та горизонт був хмарним у цей день,
Не було видно зір і сходу Сонця.
Тобі я принесу букет троянд,
Щоб він зігрів ще до заходу Сонця.

Б.Гетьман

Що б не робив я у цей день,
Чи може ніч безсонна була,
Коли стрічаємось щодня
То втома ніби ж то заснула.

Так легко стане на душі,
Лиш серце гулко-гулко б'ється,
Віта кохану у тиші,
В коханні їй все признається.

Та серце втома притиска,
У грудях місця вже замало
Дай Боже витримать йому,
Щоб передчасно лиш не стало.

Б.Гетьман

Така осіння гарна ніч...
Під вікнами стою твоїми
Уже годину віч-на-віч
Вдивляюсь я очима своїми
В ті вікна темні та пусті.
Вони ж на мене поглядають,
Що очі-вікна ті сумні
Чекають мовчки та гадають,

Коли ж володарка прийде,
Щоб засвітилися очі-вікна,
А привітавшись, міг зайти
Я все частіше, а не зрідка.
Щоб міг прийти й сказати їй: -
Не йди нікуди. Будь вже вдома.
Всім серцем твій. Навіки твій!
Ти радість, біль моя і втома.

Іти куди і де шукать
Тебе за хмарами низькими?
Мені б лиш крила, щоб літать
І бачить небо з зіроньками.
Свою б відразу відшукав
Тебе на мить би замінила
І у весь голос загукав:
-Вертайсь додому, моя мила!

Б.Гетьман

Ми йшли. Ти хмари сірі розганяла.
Так чудно, гарно, весело було.
У грудях серце радісно співало -
Кохання до коханої прийшло?!
Став дощик нудно дрібний накрапати,
Під парасольку нас умить сховав.
Все йшли, ледь притулившись, під руку
Й хотілося, щоб лив- не перестав
Він без кінця, допоки вдвох нам жити
Ще залишилося на світі цім.
Не піду до циганки ворожити -
Циганочка йде поруч, бік у бік.
Приворожи та причаруй до гробу -
Без Тебе це життя втрачає сенс.
Тільки не думай, що роблю я спробу
Здобути, не кохаючи, лиш секс.
Від однієї думки кров вмить стине,
Якщо би рухом, словом зачепив
Твою бентежну душу, тіло ніжне,
Повік собі та й Бог, би не простив.

Б.Гетьман

Не мало часу вже пройшло.
Тебе неначе вічність знаю.
Серденько в грудях відійшло
Й одного певен, що кохаю!
Не на словах, а наяву
З тобою зранку, окрім ночі.
Як з сонцем, з небом - я земну
Красу твою лиш бачу й очі.
Такі веселі та сумні,
Вони мінливі щогодини.

О сірі очі чарівні,
Веселі будьте цієї днини!
Не вводьте в сум більш ви мене
І так не легко зараз жити.
Що хоч зроби, прошу тебе,
Щоб міг любити, не тужити...
Ніхто не вправі, навіть Ти,
Й нема на світі тої сили,
Заборонить й сказати: Йди!
Мене любить я не просила!
Ти не просила, знаю це.
І не прошу мене любити,
Бо той, хто просить, не знайде
В коханні щастя з щастям жити.
- Не все збувається в житті! -
Сказати можеш Ти не вчасно.
Не говори, мов в забутті,
Скажи лиш краще: Передчасно
Про щось реальне говорить.
Як ти, і я відчути хочу,
Що теж кохаю наяву.
Люблю твої не тільки очі.
Ти почекай, дасть Бог скажу,
Коли прийдуть безсонні ночі,-
Одна хвилинка лиш пройшла,
Поки читала вірш, я знаю
На мить серденько відійшло
Твоє. Дай Бог сказати теж,- кохаю.

Б.Гетьман

Вдвох ідучи, ми розмовляли,
Я час від часу ще й палив,
Зболілу душу, як і долю,
Відверто й щиро ворушив,
Немов би вогнище, що тліло,
Яке от-от погасне знов,
А щоб багаття те палало,
У серці розпалив любов!
Любов- до тебе до Людини,
Ти теж страждаєш у житті
І рік за роком щогодини
Живеш, неначе в забутті.
Сама дітей своїх зростила,
Щоб гідними вони були,
Й лиш у подушку голосила,
Щоб гіркі сльози не текли.
Ти дуже мужня жінка, знаю
Не хочеш серденько відкрить,
А я кохаю і страждаю
Та молю Бога пособить.
О милий Боже! Дай - но сили
Моїй коханій відчинить
Її серденько посивіле
Й від тих страждань розвеселить,
Щоб і воно могло співати
Та знати істину просту
Її Свята Софія Мати
Родила не її одну.
А породила Святу Трійцю,
Щоб всі щасливими були,
Щоби також були зігріті
До смерті тим коханням знов,
І що й для них також є в світі
Надія! Віра! і Любов!

Б.Гетьман

Мабуть

Втрача соборність Україна,
Як безпорадна мати сина...
Не допусти Господь! Амінь.
Та ти, лукавий сину, згинь!
Навіщо мати породила,
Куми і піп благословили
Тебе, запроданця землі?
Нехай би краще у багні
Ще немовлятом утопила
Або в кропиві загубила.
Їй Бог простив би тяжкий гріх.
По смерті б стала на поріг
Небесний, щоб ввійти до раю...
Але, мабуть, настав вже край,
Бо в прірву пхаєш Україну,
Для нас всіх матінку єдину!
І ясно бачу дно безодні...
Та нам усім не все одно!
Змiнивши статус флоту й Криму,
Ти зрадив неньку Україну,
Щоб дерли шкіру далі з нас
Сусіди «добрі» про запас,
А ми ходили б у ярмі,
Як ті воли, весь час сумні
Й на возі БОвдуРЯ тягли
Бо ті лукаві запрягли...
А бовдур, п'яна голова,
Не бачить, де чия спина.
Тим батогом вже там шмагає,
Що бідний віл-народ не знає,
Куди везти і що робить,
Щоб БОвдуРЕві догодить...
"На свете нет тупее пары -
Вола съем я, хохла на нары",-
Так бовдур думає собі.
Робити ж висновки Тобі
Поки не пізно, мій народе!
Сій слово правди! Бо не вродить,

З нічим підемо в майбуття,
Всі канемо у небуття...

Б.Гетьман

Діти-квіти

На вокзальнім велелюдді
В подертій хустині
Стоїть дитя на колінах,
Просить милостиню.
Посіріло біле личко,
Голосочок плаче,
Змерзлі пальчики синіють -
І ніхто не бачить.

Знов безбатченки-байстрята...
Шаленіють стужі...
Мчать багаті іномарки,
Люди йдуть байдужі.
Це твої, Україно, діти
На троянди схожі:
В'януть, гинуть, не розцвівши,
На чужім морозі.

Б.Гетьман

Поки не пізно

Чи вознесеться душа в небо,
Якщо в собі ти сплюндрував
Те що Господь створив для тебе
Й життя тобі подарував?
Щоб пізнавав землі природу
Батьківську, мову, звичай, рід,
Що складовою є народу,
Єдиного на цілий світ.
Єдиного! А ти продався
Заради грошей сатані.
Чого народ ганьбиш, подався
Лизати чоботи в Москві?
Не знаєш, хто й з якого роду
Були твій пращур, прадід, дід?
Вони ж були дітьми народу
І не ганьбили батьків рід.
Бо пам'ятали споконвічне
Що Бог Отець світ створив
І Син Його, щоб пам'ять вічно
Жила про Нього, теж творив.
Творіння Господа Ісуса –

Спасіння наше від гріха!
Той, хто забув, того спокуса
До діл нечесних підштовха.
Знайди у собі мужність й силу,
Подбай про себе та дітей.
Покаявшись, очистиш душу
Для Господа і для людей.

Б.Гетьман

Кохання

Кохання, таємнича суть,
Ляга на гори, зелен-гай.
Молю! Благаю! Не забудь,
Що вірно я тебе кохаю.
Спиваю зустрічі жагу
Таку земну, святу і тиху.
Неначе пролісок в снігу,
Молюсь, щоб нас минуло лихо.
Поряд з тобою мов дитя,
Бентежусь, мрію, присягаю...
Над таємницею життя
Шепоче зірка: я кохаю...

Б.Гетьман

Гімн правді

Заради правди - не брехні
Вставаймо, люди, до борні,
Щоб правда силою нам стала,
А «сила- правда» перестала
Бездарно правити в країні,
Бо перетворює в руїну
Все те, що надбано народом
Тисячоліттями! А згодом
Байдужість треба подолати,
Щоб вимести її теж з хати
Й плекати кожної години
Лиш правди силу у родині.
Якщо мету таку поставим -
Непереможними ми станем.
Гуртуймося заради правди
Не тимчасово, а назавжди.
Й вторімо це, як "Отче наш",
Життя чи смерть - весь вибір наш.

Б.Гетьман

Душа, пізнавши Боже слово
Не затвердіє ні на мить,
А в кожній дії, в кожному слові
Мов та струна стальна, бринить.
І всяк, хто вчує її голос,
Навіть бідняк, що без гроша
З відкритим серцем, наче колос,
П'є, щоб наповнилась душа.
За щирим, чесним словом спрагла,
Немилий світ, вже ледь жива...
Бо час прийде й покличе Ангел
Здавати звіт про вік-жнива.
Як прожила на білім світі,
Що дала людям за життя?
Щоби не в'янули, а квітли
Та мали світле майбуття.
Та є душа ще й заскоругла
На нове ймення-олігарх.
Дупло її в сідницях круглих
Лиш тільки й здатна - гах та гах!
Вона й не йме, що людям гидко
Те відчувати раз-по-раз.
Таку обійдуть дуже швидко
Й провадять: гидь чи дикобраз...

Б.Гетьман

Ты хотела уехать со мной далеко,
Чтоб былое кануло в лету,
Но проблему решить было в миг не легко
Рок судьбы нам подбросил монету.
И взлетела она высоко - высоко!
На Луну, вероятно, упала...
Если б знать, как лежит мы решили давно
Как нам быть, чтоб любовь не страдала.

Припев

Чему не суждено свершится на земле
Преодолев годы расставания
Исполнять души в небесах наедине
Под радугой Луны обряд венчания.
(Под созвездиям Тельца обряд венчания.)

Вместе не идем мы дорогой судьбы,
С каждым годом она все короче.
Дни настанут, и оба мы скажем – увы!
Ждать надеяться больше нет мочи.
Прейдет время и души взлетят высоко
На Луну Бог сначала отправит
Там отыщем но нету довольно легко
В тот же миг нас Венера поздравит.

Припев

Чему не суждено свершится на земле
Преодолев годы расставания
Исполнять души в небесах наедине
Под радугой Луны обряд венчания.
(Под созвездиям Тельца обряд венчания.)

Б.Гетьман

За що, доле, б'єш нас? За що?

Із старого заповіту
Знаєм, як шукали
Землю-рай вибрані люди.
Чом ми заблукали?
Степ, що доля,- кінця краю
Не видно й не знаєм,
На що завтра сподіватись..?
Блуд свій проклинаєм.
Не блуд тому всьому винен,
А гріхи земнії.
Обплутали за діяння
Диявола змії.
Не рік душать і не два нас-
Понад триста років,
А до раю - он за насип
Всього десять кроків.
Від гріхів тих скалічили
Душа й тіло наше,
Тож не знають вони й досі,
Де ж то було б краще?
Та чого її шукати-
Воно ж перед нами,
Ми ж лиш марно нарікаєм
Мовлячи без тями:
-Порятуйте, люди добрі,
Здуру заблукали!
Не брешім, бо певен досі
Добре й не шукали.
В словоблудстві єдиністів
Мізки стали стрягти
Тож почали гавришисти
Дивіденди стригти...
-Не хвилюйтесь,якось буде
Й на все Божа воля!
Кажуть нам, ведучи блудом...
Чи ж то наша доля..?

Б.Гетьман

Жнива скорботи

Жнива скорботи знов прийшли:
Медицина косить
Гострою косою – смерть
Їсти дуже просить.
Мало їй голодомору –
Експериментує!
З хворих, трохи почекавши,
Шашличок готує.
А як влада, медицина
Експериментують,
Для них хворі – кістка в горлі:
Гроші є – лікують.
Над дитиною у ліжку
Мама нахилилась,
Гладячи синочку ніжку,
Тяжко зажурилась.
Що робити? Де тих грошей
Тисячі зібрати?
А без них тяжку хворобу
Ніяк не здолати.
Хоч себе продай у рабство,
На панель, дитино!
Від думок тих кров, єство
Холодом вмить стине.
О, Господи, чому ти нас
Вродив в Україні?
Чому десь там не за кордоном,
Де лад у країні?!

25.11.2017

Б.Гетьман

Ніщо не зміниться в державі,
Якщо президенти
Не спроможні лад навести,
Немов імпотенти.
Яка б жінка так терпіла
Знущання над плоттю?
Геть нагнала би з квартири:
Йди та й спи під плотом.
Тож виходить, що систему
Ми не ту обрали.
Треба жінці вже довірить
Тягнути те рало.
Як в Німеччині, Британі
Першу скрипку грають
Фрау, леді і від того
Повну втіху мають.
Тож задумаймось ми, браття,
Що маєм зробити,
Щоби безлад той здолати
Й стати гідно жити.
Сотвори нам, Господи
Українську панну
Схожу на Марію, Діву
Матір Божу файну.
Щоб чеснотами здолала
Безлад в Україні.
І настав мир, благодать
Навік у країні.

26.11.2017р.

Б.Гетьман

Буття

Отак живу, неначе кріт,
Не бачу щастя я:
Лиш нори й темінь навкруги –
То й все моє буття.
Ой, як же хочеться мені
Побачить за життя
Цей світ у всій його красі.
Та де там – маячня.
Будьте забуті Богом ті,
Хто на людське буття
Поклав хоч грудочку землі
Й не зна про каяття.

27.11.2017

Б.Гетьман

Ангел, поцілуй мене
Та всю Україну,
Зішли Божу благодать
У важку годину.
Дай нам розуму та сили
Здолать супостата,
Щоби рідні дочекались
Сина, дочки, тата.
А ще вміння вибирати
Зерно – не полову,
Бо нардепи мають владу
За дійну корову.
Їх, напевно, чорт цілує
Ще й глузду позбавив,
Зразу видно, де і як
Маленькими бавив.
Ангел, поцілуй нардепів,
Не минай убогих,
Повернеться, дасть Бог, розум

Здоровий до хворих.
Показник, яка в нас влада, -
Цвинтарі у місті
За чверть віку розрослися,
Як дріжджове тісто.
То ж ходім на кладовище
Частіше до рідних
Бог дасть наш народ не буде
Жити серед бідних.
Хоч би там розмислім, люди,
Чого живем бідно
Значить, треба щось міняти,
Щоби жити гідно.
У своїй державі милій,
Щоб серце співало
Й кожний день вранішнє сонце
Радо зустрічало.

28.11.2017

Б.Гетьман

Кіт з собакою, у буді,
Живуть душа в душу,
Дік на прив'язі гуляє,
Лакі топче сушу
То у нашому садочку
То в сусідських дачах,
Нагуляється, приходить,
Гірко, нудно плаче.
«Мяу-мяу, дай ковбаски,
Їсти дуже хочу.»
А наївшись сяде чемно
І під ніс муркоче.
Дік занюхав смакоту,
Гавкнув ледве чутно, -
«І мені щось дайте з'їсти,
Не баріться, хутко!»

Попоївши, лягли спати.
Не життя, а казка.
Діку сниться смачна каша,
А Лакі ковбаска.

27.12.2017

Б.Гетьман

Народись Ісусе в серці
Кожного вкраїнця,
Благодать наповнить душі
Аж по самі вінця
Матір Божа всіх пригорне
До свого серденька
Бо для тих, хто любить сина –
Найрідніша ненька.

Рознесеться тепло тілом
Розум ясним стане
Та до смерті слово з ділом
Одним шляхом йтимуть.
І постане Україна
З давньої руїни
Зорі – предки усміхнуться
В небі всій країні.

Не баріться, люди добрі,
З вибором майдану
Вже давно пора настала
Скинути кайдани.
Корупції пані братства
Байдужості, хамства
Не здолає ці недуги
Зрадим сотню панство.

27.12.2017

Б.Гетьман

Байка про собаче життя в Україні і людське життя в Європі

Захворіла Україна
Тілом і душею,
Та не знає, бідолашна,
Що діється з нею.
Тіло он москаль терзає,
Вирячивши очі,
А от душу – то вже свої
Діточки собачі.

Влаштувались цуценята
Чечеве та й годі –
Не поділять костомаху
Голосить природа:
Ті щенята не прості –
Панської породи
Нам не пара – ми ж дворняги
Без шарму та вроди.

Захищають їх наугризи
Бігаючи зовні
А ще сучі та прокази
Вельми чистокровні.
Всередині поліцаги,
Нишпорки безхвості,
Якщо дуже вже голодні,
Нема меж їх злості.

Є у зграї ватажок –
Хвіст весь час трубою,
Патетично гавкає
Й тішиться собою.
Як не тішитись Мастифу,
Коли морда липне
Від солодких марципанів,
Навіть і не гикне.

А коли вже переїсть,
Відригне, собака,
Вмить все злижуть інші пси –
То така їм дяка.
Чом в Європі добре всім –
І псам та народу –
Бо захищені законом,
Не дивлячись на вроду.

Там, як пес щось наробив,
Все господар змиє,
А у нас все навпаки –
От душа й хворіє.

29.12.2017

Б.Гетьман

Земля туманом оповита,
Сумні берізоньки стоять.
Їх ще не встигло сонце ранне
Промінням ніжним обійнять.
І напівсонні їх листочки,
Не відчуваючи тепла,
Чекають, мов у зошиті рядочки,
Слів про кохання з-під пера.

Приспів
Сила любові непереможна,
Сила любові є свята,
Сила любові на все спроможна,
Якщо кохає душа.

Слова, як ноти, звуків трелі,
Звучать у серці та душі.
Я обійму тебе, зігрію
І всю любов віддам тобі.
Прилинь, прийди, бо я чекаю,
Любове юності моя.
Всі перешкоди подолаю,
Бо знаю – ти моя сім'я.

Приспів

Прийшла принаджена коханням.
В очах, усмішці сонця круг.
Туман розвіявсь на світанні,
І стало тепло нам, мій друг.
В очах печальних я читаю:
Коханий мій, коханий мій!
І серце ніжно промовляє:
Навіки твій, навіки твій!

Приспів

Б.Гетьман

Тиша безкінечна
У минулих снах.
Та триває війна...
І на наших очах
Ще загибель дітей,
Не пізнавших цей світ,
Мирних, щирих людей,
Древа нації цвіт.
Понівечені села...
У руїнах міста...
Вже й пташки зажурились,
Не щебечуть уста.
Враз високо у небі
Пролунало: «Кру-кру!
Почепіть мені бомбу,
До Кремля долечу!»
Підхопило клич птаство:
«І мені! І мені!
Допоможем Україні
Виграти битву в війні!»
На параді звитяги
Кожен скаже: «Клянусь!
Україну звільнити –
Звільним Київську Русь!»
Знов високо в небі
«Кру-кру-кру» лунає:
Ми несем вам діток –
Нехай сум минає.
Щоби сміх дитячий
Звучав в кожній хаті.
Будуть всі щасливі,
Радісні й багаті.
Пам'ять про полеглих
Буде в наших серцях...
Путінізм для Росії
Принесе тільки крах!

Б.Гетьман

Йдем на ви
Парад! Струнко! Йдем на Ви!
Слава Україні!
Лунати буде до Москви
Навіки від нині
Багатотисячне «Ура»!
Героям Слава України!
Гикнеться недругам з Кремля
За наші жертви та руїни
Лунай, вітання, наче дзвін
У ньому ключ до перемоги
Над москалем нам ворог він
Вперед! Назад нема дороги
.....
Минули роки...
Порідшав стрій парадний наш,
Не всі діждались Перемоги,
Героям Слава за Донбас,
Крим, Севастопіль. Війська! Вільно!

24 серпня 2018

Б. Гетьман

Закликають дзвони церкви:
- Прийди, помолися.
Якщо маєш гріх душевний,
Покайся, причастися.
Щоб душа була спокійна.
Не зазнала болю,
Бо непростені гріхи лиш
Заведуть в неволю.
Та не всі дзвони чують –
Клопоти заїли.
У гонитві за грошима
Забули, що їли.
На Великдень та на Спаса –
Тисячі народу
Стоять чинно біля церкви,
Чекають на воду.
Ой вода, свята водиця
Магічна за дзвони.
Та за тиждень лише сотня
Битиме поклони.
Чом лиш сотня, а де решта,
Свячених на свято?!
Є ще в решти бог Мамона,
Й в нього вірять свято.
А ми хочем ще так жити,
Як живуть поляки!
Та у них лиш як неділя –
Свято й день подяки.
День подяки святій Трійці,
Матері Ісуса
За те, їх оминає
Жадібність й спокуса.
Куди стелиться дорога
Моєму народу,

Разом з ним й моїй родині
З Заходу до Сходу?
Чи до тих осель небесних,
Де Господь, Ісус й Марія
Нас чекають в споконвічній
Своїй щирій мрії?

Грудень 2019
Б. Гетьман

Влаштувалася свиня
Продавати сіно для
Потреб живності земної
Літом, восени, зимою.
А весною особливо,
Щоби снились сни, як диво:
Кому їсти, кому спати –
Всім потрібно сіно в хаті.
І звірятам, пташенятам,
Козенятам та ягнятам.
Коникам, бичкам, теличкам.
Всі гарненькі тілом-личком.
Якось до свині у лавку
Прийшов коник в восьмій ранку.
А за ним зайшла коза,
Круторога дереза.
Просить коник у свині:
- Сіно залишіть мені.
Аж чотири кілограми
Для моєї мами.
А, вірніше, для маляти –
Скоро мама має мати.
Зараз маю пильну справу –
Дрова я везу в управу.
Аж в обід я повернуся
Забрать сіно для матусі.
- Везіть дрова! Ваше сіно
Я залишу для вас в сінях.
Ще не вийшов коник з лавки,
Коза промичала:
А мені аж три на злучку!
Купила сіно та й забрала.
Повернувся кінь в обід,
А від сіна зник і слід.
Засмутившись, кінь промовив:
- Зранку я вже мав розмову,
Але бачу ваше слово
Гірше, чим гнила полова.
- Що ви? Що ви? – то коза

Мене з розуму звела.
Знов прибігла вся в сльозах
Та й забрала сіно в сінях.
Промичала: цап ніяк
Не спроможний вставить так
Та мичить: щоб повезло, треба сіна сім кіло.
Ти привезла тільки три –
Мало сил, чорт побери!
Повернувся коник задом
До свині – свиноти,
Хвостом рило почесав
За її турботу,
Не до матусь, дочок, синів
А до альфонсів – здохляків.

Березень 2020

Б. Гетьман

Джек Віщун

Гостре вухо мого Джека:
Нас він чує ще здалека.
Привітається щоранку
Вже готовий до сніданку.
Кашу любить лиш масненьку –
Він не їстиме пісненьку.
А ще кісточки свинячі.
Як несу – мало не плаче,
Лапками перебирає
Хвостом крутить та махає.
Попоївши в буді ляже
І очима вдячно каже:
Дякую тобі, Богдане,
За любов до мене й шану.
Не сумуй, друже Богдане,
Путіну гаплик настане!
Захова смерть, як крота
Без могили і хреста.
Доведеться почекати
До кругленької лиш дати.
Один кат у мавзолеї
Другий буде в бункерлеї.
Отакий у мене пес –
Вмить знімає сум чи стрес.

14 жовтня 2022

Б. Гетьман

Дякую Богу, що я українець
Син ясного неба, пшеничних хлібів,
І долі господар, а не чужинець
Від сивих Карпат до донбаських ланів.
Дякую Богу, що я українець
Із українців та кримських татар,
Поляків, євреїв, вірмен та литовців
Трудящих, мов бджоли, що несуть нектар
Дякую Богу, що я українець,
Воюю з братами за мир на землі
Наш ворог один – москаль-іноземець,
Що прагне, щоб й ми з ним жили в імлі,
На жаль, так не скаже бурят чи татарин,
Башкир, росіянин, чеченець, калмик.
Для них один Бог, що в Кремлі цар захланний
У рабстві віками трима їх за кадик
Вставайте, народи, рука вже одряхла
Не має вже сили в покорі тримать,
Пора показати Вовану йго місце,
Де має шукати він кузькіну мать

27 лютого 2023

Б. Гетьман

Захотів москаль лизнути
Задницю Володі
Та не знав, що вона була
У нього на взводі,
Лиш лизнув та як бабахне –
Голову зірвало,
Ноги, руки в різні боки
Бог зна де упали
Ні хреста, ані могили
Для нього не буде
За секунду главком Путін
Про нього забуде,
Та таких ще безголових,
Наче блох в собаці,
Наше військо всіх їх має
У глибокій сраці.

27 лютого 2023

Б. Гетьман

Що то значить невезуха,
Коли в головах розруха
Путіна та генералів,
Депутатів і васалів.
А васалів тих мільйони
В Україні шлють прокльони
Бо якась там шароварна
Не доступна не покірна
Терпеть дерзость нету мочи.
Армию в сортире мочат
Посылает нахрен на флот
Русской армии оплот
Вскоре за крайсером «Москва»
Может пасть наш град Москва.
Панікують московити:
Як з халепи тої вийти?
Бо не вдалось рибку з'їсти
І Володі на хрен сісти,
То ж звертайтеся до Вована,
Путіна-царя, пахана.
В нього хрен аж до Чукотки
Стане місця всім для фотки
Буде пам'ять для нащадків
Про заслуги рідних предків.

27 лютого 2023

Б. Гетьман

Перед тим, як щось зробити
Для людей та світу,
Запитай поради в Бога
Та чекай одвіту.
Перед тим, як щось сказати
Людям чи народу,
Запитай поради в серця,
Чи дасть на те згоду
Перед тим, як відповісти
На якесь питання,
Тільки чесно душа скаже
Тобі без вагання
Якщо три ось ці поради
Тобі до вподоби,
Тоді з Богом неодмінно
Дійдеш вічно згоди.
Якщо сумнів тебе гложе
За гріх непростений
Іди на сповідь скажи: Боже,
Прости мене – винний.
Перед тим як йти на сповідь,
Жени геть спокусу.
Тільки так ти перед Богом
Очистимеш душу.
Якщо житимеш до смерті
Лиш по цих чеснотах
Життя минатиме як у пісні
По чарівних нотах
Пам'ятатимуть цю пісню
Довічно про тебе
Як за приклад вона буде
Усім при потребі.

28 лютого 2023

Б. Гетьман

За рублики москальнота
Чортові продала
Свою гідність та чесноти
Й в Бога не спитала
Чи то варто так чинити,
Щоб другі боялись
Навіть в своїм місті жити
Щоби кров людська та сльози
Лилися рікою,
А життя ставало пеклом
З долею гіркою.
Щоби діти ще маленькі
Вмить осиротіли,
А жінки ще молодими
З ними овдовіли
Щоб батькам в літах їх старість
Мачухою стала,
Без теплоти та радості
Лиш на смерть чекали.
Та нічого, час настане,
І всі біди наші
Ляжуть вже на ваші плечі
Й будете ішачить
Щоб борги повіддавати
Нашому народу
Та хлебтати лиш пісні щі,
Замість водки – воду.
Гіркі думки, піт та сльози
Навчать мирно жити
З сусідами без загрози
Оркам не служити.

6 березня 2023

Б. Гетьман

Зірка героя Олександр Матієвському

Слава Україні! –
Вигукнув солдат.
Вмить із автомата
Його застрелив кат.
В журбі Україна
В журбі вся рідня.
Свою чашу долі
Випив він до дна,
Покарай їх, Боже,
Московитських вбивць,
Щоб на полі бою,
Впали вони ниць,
Та ще щоб над ними
Не було хреста
Захисту не гідні
Ісуса Христа
А душу героя
Сяйвом обгорни,
Щоб сіяла зіркою
Нам із висоти.

7 березня 2023

Б. Гетьман

Хвалько

Як зустріне москалюгу
Мовби українка,
Почина творить наругу
Нерозумна жінка
По-москальськи так щебече
Перед тим кацапом,
Як коза на пасовиську
З твердолобим цапом
А в кацапа очі сяють,
Вам сказати мушу,
Гормон щастя почав діять,
Як бальзам на душу.
Та ж допоки, українки,
Ми перед кацапом
Будем мекать по-кацапськи,
Наче кози з цапом.

15 серпня 2022

Б. Гетьман

Наше військо наступає!
Путін рве і мече!
Москальнота відступає,
Унітаз на плечах.
Щоби зручно було срати
До самого дому
Та потішить унітазом
Машу, Пашу, Тому.
Бо шкода їх, бідолашних,
Не їх – їхню пічку,
Як засудять – біда буде,
Хоч скачи у гречку.
Так, добігши, вже застануть
Росію в розрусі.
Кишки гратимуть лиш марші
У голоднім пузі.
Розбіжиться москальнота
По світах батрачить,
Бо на більше не спосібна –
Вміє лиш пиячить.
Та трахати москалиху
До сьомого поту,
Щоб родила для Росії
Таку же сволоту.
А сволота вже в садочку
У формі гуляє
І по танку із тризубом
Гранату жбурляє.
Діточок ніби безвинних
У Росії маса
За десяток років стануть
Вже гарматним м'ясом.
Буде Путін закривати
Ним на фронті діри
І базікать про братерство
На усіх ефірах.
До братерства, як до неба,
Москалям проклятим.
Бо ще досі, мов худоба,

Можуть де-будь срати.
Хто себе не поважає,
Не буде нам братом,
Бо насправді він лиш є
Дияволу сватом.
Так з дияволом в Росії
Рускій мир створили,
Та вже Путіна месію
На трон посадили.
Там де рускій мир крокує,
Лиш одна розруха
Путіністи в цій багнюці
Вже по самі вуха.
Не побачить вже Росію
Москаль до Чукотки,
Бо Росія поміститься
Де у Томи глотка.
А та глотка лиш те й може
Банани ковтати
Наковтавшись, спить, як мертва,
Хоч винось із хати.
От така вона, Росія,
Світ її б не бачив!
Вже повзе на четвереньках,
Мов старезна кляча,
Непокарана Росія
Хвора і убога.
Вже ніколи не отрима
Прощення від Бога
Та час розплати вже настав!
Війська України
Женуть Путінську Росію
До краху й руїни.

2 березня 2023

Б. Гетьман

Жене помста нас у плечі,
Жене – підганяє.
Бити ворога між очі
Нехай наших знає.
Бити так, щоби захланні
Не бачили світу,
А смерть стала вже за щастя
Кату-московиту.
У горілці москальнота
Мозок розчинила,
Три століття з дня в день пили,
Геть його згубили.
Врешті-решт перетворились
У напівлюдину
Як тверезий – москалюга,
П'яний як тварина.
От пак москаль,
Пак тварюга
Живе-поживає
Та у чарку й під спідницю
З дня в день заглядає.
Подивитись в зомбо-ящик,
Як пропагандони
Розширяють московитські
Імперські кордони.
Москалюгу, пак тварюгу,
Гордість розпирає,
А побачить наших вбитих
Кров скажена грає.
І настане час розплати!
Усю кров, що грає
Перетворить світ на бітум,
В асфальт закатає.
Московитське бездоріжжя
Стане автобаном,
По якому пранащадок
Їхатиме паном.
19 березня 2023
Б. Гетьман

Найбільше щастя для людини
Коли даруєш ти любов
Дружині, рідним, чи знайомим
Це ж є основа всіх основ.
Без щастя миру не буває
Без щастя прісним все життя
Без щастя роду не збудуєш
З любові родиться дитя.
Блаженний той, хто з миром дружить
У серці та душі несе
Світло любові і не тужить
За тим минулим, де мав все.
Бо все не візьмеш у могилу,
Хіба що мешти і костюм.
Які прикриють твоє тіло
Щоб твою душу не брав сум.
Був ти багатий чи був бідний
Вона така, яку створив
Твій розум – гідний чи негідний
Й з якою ти до смерті жив.

1 березня 2023

Б. Гетьман

Кінськозубий москалюга
Хотів мене вчити
Як то жити в Україні
Та її любити.
Якось я прийшов на дачу
Привітався чемно
Сказав Слава Україні
Та відчув даремно
Москаль як заверещить
С головою в порядку
Ніби харкнув крізь паркан
Йму в зелені грядки

На бандеровский привет
Я не отвечаю
За советской Україною
До сих пор скучаю
Та ж ти кінська твоя морда
Ти ж приймав присягу
Клявся боронить народ
Під Українським стягом
А як став пенсіонером
Пенсія велика
То тепер начхав на неї
Мордо ти безлика
Збагровіла кінськозуба
Морда в москалюги
Ти будеш мене учить
Процідив крізь зуби
Мить згадав я як колись
Ставши гордо в позу
Пафосно, - Я русский весь
Він вже ніс загрозу
Так живе й пасеться досі
Москаль в Україні
На Росію не вертає
Там ж бо все в руїні
Та ж який ти русский враже
Якого ти роду
Показавши зад Росії
Та її народу.

13 грудня 2023

Б. Гетьман

На зло Путіну живемо
Шлях би його трафив
Нагла кров ще би залила
Щоб в пекло потрапив
За брехню що говорив ти
Фарисейським писком
За те зло що ти зробив
З сраколизним військом
Та настане час розплати
І протверезіння
Сам народ відірве член твій
Й суне в піднебіння
Більш не зможеш ні брехати
Гнобить людські долі
Тільки зможеш твердо срати
Як баран на полі
Всяке зло лише від чорта
Диявола брата,
А добро лише від Бога
Все ми вірим свято
Тож живімо українці
Ще й добром у серці
Переможем мракобісся
Дамо йому перцю
Щоб пекло зло наче в пеклі
Путін кочегарив
Так кляв вічно свою долю
Лаврова, васалів
А в додачу Герасима
Шойгу, генералів,
Пригожина, вагнеровців,
З думи депутатів.
Бо всі вони винні в тому
Що я кочегарив
До сьомого поту досі
Як той кат хуярю

19 грудня 2023

Б. Гетьман

Якщо любиш, посміхнись
Затанцюй очима,
Щоби погляд зігрівав
Темними ночами.
Якщо любиш обніми,
Щоб серденько грало,
І дуєтом із очима
Душу звеселяло.
Якщо любиш то цілуй
Палкими устами,
Щоби зорі нам плескали
В небі до безтями.
Якщо любиш лиш скажи
Ти моя кохана,
Серцю та душі моєму
Ти повік жадана.
Якщо любиш запроси
У церкву шлюб взяти,
Щоби Бог міг нам навічно
Душі поєднати.
Щоб навік він поєднав
Серця, душі, губи
І ніщо не розлучило
Нас вже після шлюбу.
Щоби дзвони сповістили
Нашу радість Богу,
Що ми разом вирушаєм
В далеку дорогу.
Щоби наші діточки
Нас боготворили,
І як виростуть в негоду
Край наш боронили.

6 січня 2024

Б. Гетьман

Якщо любиш Україну
Присягни народу,
Що ти будеш з ним до смерті
Боронить свободу.
Якщо любиш Україну
Поклянись рідні,
Що не лишиш на поталу
Неньку в лихі дні.
Якщо любиш Україну
Розпишися кров'ю,
Що ти станеш на їх захист
Візьмеш в руки зброю.
Якщо любиш Україну
Поклянися Богу,
Що ти приймеш любую кару
За зраду народу.

13 січня 2024

Б. Гетьман

Чотири кити – чотири кути
Даруйте радість людям
Щоденно безкорисно,
Душа отрима згодом
Веселкове намисто.
По нім безперешкодно
Господь пропустить в Рай,
Щоб бачити довічно
Як квітне там розмай.
Даруйте друзям вірність
Для них в лиху годину,
Прийдуть тобі на поміч
У першу же хвилину.
Даруй надію людям
Душевно їх підтримай,
Щоб сумніви пропали
Окрилив їх розмай.
Даруй любов людині
Яскраву, зорянисту.
Збере подружжю Бог
Із діточок намисто.

18 січня 2024

Б. Гетьман

Пес Патрон прибіг на фронт
Пороху не нюхав,
Вчить команди: -фас, апорт
Все уважно слуха.
Друг його сержант Курок
Радий за Патрона,
Допоможе чуть здалека
Москальського дрона.
Щойно той лиш підлітає
Заскулить друзяка,
Наші хлопці вже готові
Збити Вовкулака.
А ще любить пес Патрон
Тихе полювання,
Залишає москалів
Навік без кохання.
Захотів москаль посрати
Заховався в шанцях,
Пес Патрон підкрався ззаді
Відкусив йому яйця.
Заревів москаль мов дикий
Криє гучно матом,
А тим часом пес біжить
В зубах з автоматом.
Зброю кинув у окоп
Відригнув ще яйця,
Хлопці зразу зрозуміли
Чиї то кружальця.
Луна сміхом розійшлася
Українським фронтом,
Як шикарно пес зробив
Орка імпотентом.
Повертається москаль
Євнухом в Росію,
Проклинає до костей
Путіна месію.
Більш не зможе жінку трахати
Та подружку Лялю,
Пес Патрон за той трафунок

Отримав медалю.
Закохалася в Патрона
Йго подруга Міна,
Заохотила героя
Полювать на міни.
От такі-то у нас пси
Хитрі та хоробрі.
Кастрірують москалів,
Щоб не були добрі.
Щоб не везли руский мир
На наші терени,
Бо відкусять крім яєць
Ще і ваші члени.
Тож подружжя Патрон-Міна
Просять вас уклінно
Одівайте памперси
І носіть постійно.
В ньому яйцям буде тепло
Та безпечно члену.
Перевтілітесь на фронті
В чебурашку Гену.

24 січня 2024

Б. Гетьман

Оберіг

Червона калина
Рясно зародила,
Як-то кажуть люди
Війна мабуть буде.
Так-то воно сталось
Як людям гадалось,
Прийшла війна в хату
Сина забирати.
Ой сину-синочку
Вдівай цю сорочку,
Всю ніч вишивала
Чорномак нитками.
На ній дві стежини
Однаково різні,
Одна веде з дому
Здобуть перемогу,
А друга додому
Мені на підмогу.
Одівай сорочку
Любий мій синочку,
Вона твій оберіг
Поверне на поріг.
Дякую матусю,
Живим повернуся.
Ідіть відпочиньте,
Журбу всю відкиньте.

1 лютого 2024

Б. Гетьман

Серливий патріот
Майкл серливий патріот
Об'явив війні бойкот,
Буде боронить країну
За кордоном від руїни.
Сів у свого Форда
Фарисейська морда.
Та чкурнув вмить за кордон
Щоб сховати зад у схрон.
Зад у Майкла «дорожезний»,
Нема що сказати,
Ним він висидів як курка
План втечі із хати.
На кордоні як годиться
Пред'явив папери,
Де записаний діагноз:
Сцить під себе й сере.
Носить форму Майкл не може
Збройних сил країни,
Тільки памперси широкі
Й довгі по коліна.
В прикордонника від гніву
Очі запалали,
Якби міг спалив на місці
Майкла ухиляла.
Переглянув прикордонник
Брезгливо папери,
Та й промовив: - Шуруй звідси
Пся крев до холери.
Заспівав про себе Майкл:
Здобув я свободу,
І тепер докажу пшекам,
Що й я з польського роду.
Щоб отримать віртуальну
Омріяну волю,
Майкл продав свою за безцінь
Дияволу долю.

7 лютого 2024
Б. Гетьман

Ой не йди не йди ти
Вдаль, за горизонт
Не лишай мене
З купою гризот.
Діти та батьки
Малі та в літах,
Та ти вже давно
Як невільний птах.
Як я не піду
Другий не піде,
Україна з часом
Зовсім пропаде.

Жовтень 2024

Б. Гетьман

Подай руку на дорогу
Вона моя допомога,
Щоб тримати краще зброю
І готовий був до бою.
Бити москаля між роги,
Щоб забув назад дорогу
І в кальсоні обісрався
Та від кулі не сховався.
Привезуть його додому,
Наче у мішку солону.
Село буде співчувати
Поки гроші будуть в хаті.
А лиш гроші ті проп'ють
Про Ванечку не спімнуть.
Чекать будуть ще на труп
Поки не прийде орді капут:
Москалям, корейцям, енкам
Бурят'юнкам, якут'юнкам.

Жовтень 2024

Б. Гетьман

Я насолоджуюсь тобою,
Хоч бачу більше в снах.
Ти полонила не красою,
А вогником любові на очах.
Що кажуть, розділи зі мною
Долю серденька та душі
Вони не хочуть більше бути
На самоті на самоті.

Жовтень 2024

Б. Гетьман

Душа без віри, наче раб
Не живе – існує.
Загубила десь надію
Слізьми долю миє.
Миє, миє, та вимити
Все ніяк не може.
Та ніяк не зрозуміє,
Що так жить негоже.
На словах ще вимовляє:
“Люблю Україну”,
А ще ніяк не тямить
Як вийти з руїни.

Жовтень 2024

Б. Гетьман

Осінній вітер в листопаді
Танцює з листям золотим,
А після танцю листя ляже
На відпочинок до зими.
Прийде зима, в сильні морози
Воно засне вже вічним сном.
Під деревом, з якого впало,
Щоб корінь зігрівають теплом.
Прийде весна, проміння сонця
Зігріють дерево теплом.
І потечуть до гілок соки
Розлучать крону її з сном.
Минули дні, тепліше стало
Розквітли бруньочки дерев.
Листочки згодом показались,
Даруючи життя їм знов.

Листопад 2024

Б. Гетьман

Душа покрилася коханням
Зігріла серденько моє,
Та лиш прокинусь щойно вранці
На думці вже ім'я твоє.
Ти добре виспалась сьогодні
Чи не тривожив війни жах?
Чи віщували тобі зорі,
Коли Росії прийде крах?
Тай, безперечно, крах настане
Плекайте віру і любов.
До України, друг до друга
Віщують зорі знов і знов.
Без України Бог збідніє,
Збіднієм ми, збідніє світ.
Серця збідніють нащі душі
На многая тривожних літ.
Плекаймо віру в перемогу
Любов плекаймо день і ніч.
Настане мир, позве в дорогу
Колись до Бога віч на віч.
Не в пекло підуть наші душі,
Де сморід від москальських душ,
Яким все мало й мало душ,
А нашу ти москаль не руш.
Болячки, мука та безсоння
Ходити будуть по п'ятах.
Не раз прокинешся і дума,
Чи я ще тут, чи я вже там.
Де вічний спокій благодатний,
Куди ще рано по роках.
Тож думайте, панове, кратно
Інакше тіло зійде в прах.
Шануймо молодість, щоб старість
Не стала курвою в житті.
Той, хто не шанує того лярва,
гвалтує вдоволь вдень й вночі.

Листопад 2024

Б. Гетьман

Заспівай, кохана,
Знову тую пісню,
Бо серденько розгулялось,
Вже йму в грудях тісно.
Так гуляє, так гуляє,
Аж рветься на волю.
Хоче розділити з тобою
Разом свою долю.
Не переч, будь ласка, люба
Ти моя кохана.
Для самотнього серденька
Ти повік жадана.
Не переч, не переч
Моїй й твоїй долі.
Підем разом ми вночі
Повінчають зорі.

Листопад 2024

Б. Гетьман

Заспівай мені пісню медову,
Щоб душа наповнилась знову,
Тим нектаром, що коханням зветься,
А серденько, мов у пташки б'ється.
Співай пісню стоголосу,
Щоб у лузі впали роси.
На мою геть спраглу душу
Просить серце і я мушу.
Серденько не скаже: "досить"
Голосніше дуже просить.
Заспівай лиш пісню мелодійну
Про кохання щире та надійне.
Щоби трави скупані росою
Повінчали навек мене з тобою.
Заспівай мені пісню веселу,
Щоби дала серденьку ще сили,
Щоб збирать міг у лузі ще роси,
А ти мила у них свої коси.
Заспівай мені пісню повстанську
Подолаєм ми орду москальську
Не врятує і Путін-месія
З мапи світу геть щезне Росія.

Листопад 2024

Б. Гетьман

Зорі, зорі, зорі, зорі
Стеліть нам дорогу,
Щоб була вона рівенька
Біла та гладенька.
Щоби разом ми прожили
Без біди-розлуки,
Та по ній ще далі йшли
Наші діти й внуки.

Листопад 2024

Б. Гетьман

Кохався з зорями всю ніч
І хвильки не поспав,
А ще Венеру я зустрів
І палко привітав.
І повіла вона мені –
Тебе кохання жде,
Ти не барись, хоч ти в літах,
Вона на зустріч йде.
Не смій перечити йому,
Бо без надії і любові
Одна лиш віра не спасе
Нам Україну і кохання
Дбаймо про трьох понад усе.
Ніц не варте життя усе наше
Без віри в майбутнє,
Без любові, о надіє,
Живемо, мов трутні.

Листопад 2024

Б. Гетьман

І не думав, не гадав
Закохавсь в Марусю.
Йду до Тебе, наче в трави
Де чарівні роси.
Щоби зміг скупатись
Набратися сили,
Щоб до тебе лиш до смерті
Ніженьки носили.
Заспівай ми файну пісню,
Щоб душу зігріла,
А серденько танцювало
У грудях щосили.
Подивись на мене, люба,
Карими очима.
Та лиш так, щоб я не спав
Цілими ночами.
А лиш ранок надійде, то піду
В зелені трави.
Щоби сон зняли чарівні,
Тривожні мурави.
Заспіваєш знов ми пісню
Голосом чарівним,
А я тобі відповім голосочком півня.
Ку-ку ріку ку-ку ріку
Виходи за мене.
Бо не можу я прожити більше
Дня без тебе.

Листопад 2024

Б. Гетьман

Лиш щойно згаснуть вночі зорі,
З молитви починаю день,
Щоб Бог наснагу дав сьогодні
Творити свято із пісень.
Щоб зігрівали наші душі
Та не черствіли в нас серця,
Бо Бог спита колись на небі,
Що сотворив ти за життя.

Листопад 2024

Б. Гетьман

Ти народилась восени, коли коротшим стає день
Та не коротшає Твій рід із українських поколінь.
Шануй його, оберігай, плекай любов до України,
Щоби нащадкам не довелось вже бачити її руїну.
Настане день, настане час, здійсняться мрії Твого роду,
І загалом всього нашого вже українського народу.
Тож побажаю Тобі щастя, здоров'я, довгих літ, любові,
Щоби веселка засіяла від Сходу аж до Заходу у Львові.

Листопад 2024

Б. Гетьман

Не знаєм ми своєї долі,
Ні за секунду, ні за мить,
Бо в кожній з них є Божа воля,
Як радість так і зло творить.
Хто з чистим серцем живе нині
Дарує радість і любов.
Не зробить зло любій людині
Серед чужих, так і своїх.
В них на меті – здобути зиски,
І щоби всі боялись їх.
Чисто фізично чи морально
І всі трусились наче лист,
Який паде в осінню пору
На землю ниць, у падолист
Такий герой не знає болю
Якого він завдав колись.
Такого Бог зведе в недолю,
Бо дав життя і вмить забрав,
Але на щастя, таких мало
Один процент від всіх землян.
Борімося, щоб їх не стало
Згодом віддячить Бог всім нам.
В осінню пору в листопаді
Коханню, як весною раді.
Хоч холод тіло пробирає
Душа від радості співає.
Надворі темінь, дощ і вітер
Одне лиш слово з п'яти літер
“Кохая” і ти йдеш за ним.
Веде до неї чи до нього
Досяг чи досягла ти всього,
А без кохання – пустота,
Тож йди за ним, щоб не була одна.

Листопад 2024

Б. Гетьман

Ніц не варте життя наше
Без віри в майбутнє
Без любові і надії
Живемо, як трутні.
Бо любов до України
На восьмому плані,
А першому бабло
Повні чемодани.
А на другому панянки
З довгими ногами,
Які мають чоловіка
З довгими рогами.
А на третьому машина
Кінських сил під триста
Кабріолет, Міцубісі
Широка, форсиста.
На четвертому – посада,
Хоча невеличка,
Якщо шустра голова,
Їстиме ікричку.
Хоч чорне, хоч червоне
По банці щоранку,
Щоб штурвал стояв по курсу
На файну панянку.
А на п'ятому – документ
Захист стопроцентний,
Якщо смаленим запахне
Чкурне з Батьківщини,
Або стане інвалідом,
Що заледве ходить
Тільки може в ресторани
Тричі в день заходить.
То проблеми не у мене,
У неньки проблеми,
Тож обходьтесь самотійно
Якось вже без мене.

Листопад 2024

Б. Гетьман

Ой там за лісами,
Полями, річками
Наше військо на війні
Днями ночами.
Б'ють, мотлошать москалів
Боронять Україну
Найріднішу на землі
Нашу Батьківщину.
Десь поранені чи вбиті
Хлопці і дівчата
В багатьох є вже діти,
Маленькі внучата.
Боронять нашу країну,
Щоб ми мирно жили.
Із народами Європи
В щасті не тужили.
Та нічого, час пройде
Ми їх переможемо.
Поможи нам в цій війні
Всемогутній Боже.
Нам нічого не потрібно,
Своє б відстояти.
Для майбутнього ми будемо
До смерті стояти.
Не бачити москалям
Нашої країни,
Бо у них скоро настане
Власная руїна.

Листопад 2024

Б. Гетьман

Стидоба тай годі,
Як то кажуть у народі.
Наш Генсек ООН,
Наче штопаний гондон.
Розстелився під ногами
Путіна-ординця, хана.
Посміхався в камеру
З тим, що місце в камері.
Забезпечить суд вже скоро
По вказівці прокурору
Отакий Генсек ООН
Тричі штопаний гондон.
Може рибку смачно з'їсти
І на Путіна хрен сісти.
У столиці Татарстану
В місті древньому Казані.
Наївшись різних марципанів,
Попивши коньячку на шару.
В Нью-Йорк генсек наш полетів
І з чемоданчиком бобла-долярів.
Це за сприяння миру в світі,
Якого прагнуть москалі
Генсек готовий наступати,
Хоч сотню раз на ті ж граблі.
Стидоба тай годі,
Як кажуть в народі.

Листопад 2024

Б. Гетьман

Приснилась зіронька мені
Спитав її, як звати?
Та відповіла вмить – Любов
Іди за мною, брате.
І повела мене в розмай,
А там цвіте кохання
І каже зіронька – шукай,
Щоби знайшов до рання.
Шукав, шукав, вже сонця блиск
Перший промінчик блиснув
І вмить він вихопив тебе
Спокійну, мироносну.
Така гарна чорнобрива
Промениста, чиста,
А на тобі ярко сяє
З веселки намисто.
Там де ти є, мир панує
В домі та родині,
Якби добре було мати
Тебе за дружину.
А ще краще Президентом
Та світу цілого
На землі не було б воєн
Та нічого злого.
Прокинувсь вранці я щасливий,
Хоч в сні з'явилася мені
Прийду до тебе знову, милий,
Сказала ти мені вві сні.

Листопад 2024

Б. Гетьман

Закохалась душа в душу
Щасливою стала,
А так хочеться їй знати
Чи щаслива мила.
А кохана все мовчить
Та лиш споглядає,
Наче ще якогось чуда
Від мене чекає.
Чудо, чудо зійди з неба
Молю тя, благаю,
Щоб щасливою кохана
Стала, мов в Розмаї.
Де закохані живуть
Там спокій панує
Та ніколи любов в світі
Злого не віщує.
Господь нам дарував любов
Пречисту, променисту
Даруймо й ми, отримаєм
Веселкове намисто.

12 грудня 2024 року
Б. Гетьман

Причаруй мене, кохана,
Хоч би на хвилину,
Так щоб серце пам'ятало
Допоки не згину.
Тай душа на тому світі
Тебе пам'ятала,
Як мене ти за життя
В ту хвилю кохала.
Так, щоб в горах, полонинах
Усі трембітоньки
Про кохання трембітали
Нам щовечоронька.

12 грудня 2024 року
Б. Гетьман

Ой Іване та Іване
Гірка твоя доля,
Народившись недолугим,
Потрапив в неволю.
Пиятика й матюки
Керують тобою,
А ще хамство й бандитизм
Твоєю рукою.
От і всі твої брати
Іване, Іване
Не отямишся, здобудеш
Від Бога догану.
А догана та гірка,
Гіркіша від смерті,
Не покаявшись в душі,
Горітимеш в пеклі.

14 грудня 2024 року
Б. Гетьман

Зорепаденець

Якщо втік ти з України
У лиху годину,
Залишив напризволяще
Батьківську родину.
То знайди в собі сміливість,
Хоч собі признатись,
Що не маєш ти вже права
Українцем зватись.
Називайся хоч поляком
Та хоч німцем, враже,
Нехай в цім тобі як схоче
Господь допоможе.
Не роби вже хоч на людях
З себе фарисея,
Бо не вийде вже із тебе
Другого Мойсея.
Доживай на чужині віку
Ще одним поляком
Україна обійдеться
Легким переляком.
Колись в небі України
Появилась зірка
Народився українець
В роді нова гілка.
Не минуло і третє віку,
Як та зірка впала,
А таких зірок без ліку
Впали і пропали.
Не оплакуй зорепаду
Україно-мати,
Бо такі тобі, як він
Не дадуть зростати.
Живи, матінко, віки
Для живих і мертвих,
Щоб нащадки не боялись
В бою колись вмерти.

14 грудня 2024 року

Б. Гетьман

Згадав я юність швидкоплинну
Перше побачення в житті,
Та поцілунок на хвилину
Шкода, що вже роки не ті.
Та не старіє душа моя
Надіюсь, що і твоя теж.
Пізнаєм щире ми кохання,
Якому вже не видно меж.
Межі у всесвіті не буде
Розмаєм цвістиме і там,
Якщо ми тільки не забудем –
Це подарунок Бога нам.

24 грудня 2024 року
Б. Гетьман

ЗМІСТ

О, як вже хочеться мені	3
Глибока ніч	4
Чомусь не спиться от мені	5
Думи про долю	6
Заврунься, впевненість у людях	7
Не раз замислювавсь над тим	9
Золота могила	13
Циганське сонце	14
Повертаюсь в село	17
Мгновение	18
День Сатани	19
Кажуть: рабства в нас нема	20
Стрітєння	24
Білий комірець на плечах	27
Терпеливо Україна поки що благає	29
Материнське прохання	30
Прилетів лелеченько	32
Темні хмари	36
Ненаситне море	37
Хто з вас	39
Невтішні спогади	40
Надійшла печальна звістка	44
Пані та панове	46
За роком рік минає вік	48
Перше	50
П'янкий цвіт	51
Недоля	52
Довго, довго пили	53
На Івана на Купала	54
Засушливі роки	55
Досить! Схаменіться, люди	56
Загартоване коло	61
Рік минув у сподіваннях	62
Нечутно, але вочевидь	68
Недавно був ще популярним	69
Звільнись від бруду, правосуддя	70
Роз'єднали народ ляхи	71
Растаял сніг	72

Скажи	73
Неминуче	74
Каштанові ключі	75
На галявині в зелень-травені виросла буйна трава	76
Мрійники	77
Пробач моя подруго сизокрила	78
Все сталося так, немов у сні	78
Букет троянд з п'яти лиш квіток	80
Чи спала Ти чи ні сьогодні	81
Люблю! Не за красу жіночу	82
Не зігріте серце	83
Тік-так - годинник час рахує	84
Причина	85
Подарувала мама дім	95
Ле фелісіто! Громадяни	96
Їхав Кучма на „Нісані”	101
Голод преси, голод слова	102
Тупа упертість і амбітні плани	103
Але	105
Пильнуймо	106
Гідність	107
Мою Україну	109
Вогонь палає, іскри, дим від шин	111
Чи варто було стати хиряком	112
Небайдужа доля роду	113
Начало конца	114
В'язні війни	115
Хотят ли русские войны	116
Не зрозуміти вам, кати	117
Тепло	118
Тринадцять запитань	119
Сучасний парламент	121
У товаристві, де повага	125
Рік живу я та працюю	126
Молитва	128
Врунься, єдність, в Україні	131
Розмай	132
Сумую за тобою, Україно	134
Люблю буяння цвіту навесні	135
Задихається земля	136

Побійтесь Господа, банкіре	137
Так все не буде	138
Дивна річ, та й годі	139
Зі злості	142
Експансія	145
Матерям України	152
Якось на стежці лобом в лоб	153
Тікаючи на полюванні	155
Мудрагельна гуска і каченя	156
Українське колесо	158
Русокосі	160
Талан	163
Референдум	164
Річки гори обмивають	167
Лікоть близько, та не вкусиш	169
Космічний світ	172
Бджолині роздуми	173
Моя біль, моя тривога - це Ти рідна земля моя . . .	178
Туга	180
Месія	181
Дума про ночі і очі	182
Осінній ясень	184
Землякам	185
Червневий день	186
Торгаші	188
Ліс покрила нічка літня	189
Соколи Вкраїни	191
Дитинство	192
Три Василі	194
Негідниця-байдужість нам	195
Не стелись, тумане, полем	197
Карма	201
Сон	202
Тобі	202
Збережу	203
Зацвіла липа	204
Покаяння	206
І ніч не ніч, іду, мов вдень	207
Я принесу букет троянд	208
Що б не робив я у цей день	208

Така осіння гарна ніч	209
Ми йшли. Ти хмари сірі розганяла	210
Не мало часу вже пройшло	210
Вдвох ідучи, ми розмовляли	212
Мабуть	213
Діти-квіти	214
Поки не пізно	215
Кохання	216
Гімн правді	216
Душа, пізнавши Боже слово	217
Ты хотела уехать со мной далеко	218
За що, доле, б'єш нас? За що?	219
Жнива скорботи	220
Ніщо не зміниться в державі	221
Буття	222
Ангел, поцілуй мене	222
Кіт з собакою, у буді	223
Народись Ісусе в серці	224
Байка про собаче життя в Україні і людське життя в Європі	225
Земля туманом оповита.	227
Тиша безкінечна.	228
Йдем на ви	229
Закликають дзвони церкви	230
Влаштувалася свиня	232
Джек Віщун	234
Дякую Богу, що я українець.	235
Захотів москаль лизнути.	236
Що то значить невезуха.	237
Перед тим, як щось зробити.	238
За рубрики москальнота	239
Зірка героя Олександру Матієвському	240
Хвалько	241
Наше військо наступає!	242
Жене помста нас у плечі.	244
Найбільше щастя для людини	245
Кінськозубий москалюга.	245
На зло Путіну живемо.	247
Якщо любиш посміхнись	248
Якщо любиш Україну.	249

Чотири кити – чотири кути	250
Пес Патрон прибiг на фронт.	251
Оберiг.	253
Серливий патрiот	254
Ой не йди не йди ти	255
Подай руку на дорогу	255
Я насолоджуюсь тобою.	256
Душа без вiри, наче раб.	256
Осiнній вiтер в листопадi.	257
Душа покрилася коханням	258
Заспiвай, кохана.	259
Заспiвай менi пiсню медову	260
Зорi, зорi, зорi, зорi.	261
Кохався з зорями всю нiч	261
І не думав, не гадав	262
Лиш щойно згаснуть вночi зорi	263
Ти народилась восени, коли коротшим стає день	263
Не знаєм ми своєї долi.	264
Нiц не варте життя наше.	265
Ой там за лiсами	266
Стидоба тай годi	267
Приснилась зiронька менi	268
Закохалась душа в душу.	269
Причаруй мене, кохана	270
Ой Іване та Іване	270
Зорепаденець	271
Згадав я юнiсть швидкоплинну	272

Богдан Гетьман
«Нев'янучі проліски»

Редактор:
ГЕТЬМАН Ігор

Збірку підготували до друку:

АТАМАНЮК Дмитро
БАБІЙ Людмила
БАНДУРА Микола
ГЕТЬМАН Ірина
ГРОМАДЮК Галина
ІВАНЮК Марія
ЛАТИШЕВСЬКА Оксана

Видавництво
«Братів Рогатинців»
м. Львів, вул. Городоцька, 94
тел.: (098) 642-43-43

**Видання даної збірки присвячене
70-літтю Богдана Гетьмана.**

Богдан Йосипович Гетьман народився 27 липня 1948 року в місті Станіславі в багатодітній сім'ї. Батько Йосип Петрович, будучи залізничником, прищепив синові любов до праці та подорожей.

Після закінчення в 1966 році середньої школи №2 вже міста Івано-Франківська Богдан Гетьман працював на Прикарпатському меблевому комбінаті. Наслідуючи старших братів Миколу і Петра, Богдан Гетьман також став військовим. В 1994 році звільнився в запас. Будучи на пенсії, працював в Москві та Чехії. На даний час син Ігор та наймолодша онука Оксана продовжують родинну традицію та проходять службу у Збройних Силах України.

Богдан Гетьман

Як під час служби в авіаційному полку міста Івано-Франківська, так вже і на пенсії автор багато подорожував та встиг побачити життя від Німеччини та Чехії до безкрайніх просторів Далекого Сходу, гір Кавказу та пустель Середньої Азії. Всі ці мандрівки та любов до поезії стали основою його творчого доробку.

Першій свій вірш Богдан Гетьман в травні 1984 року присвятив світлій пам'яті свого друга Чорного Петра Михайловича. Після здобуття Україною незалежності темою більшості віршів автора стала віра в сучасну, європейську Україну. В останні роки основною темою віршів стала збройна агресія Росії на сході України.

**Видавництво
«Братів Рогатинців»
Львів, 2018**